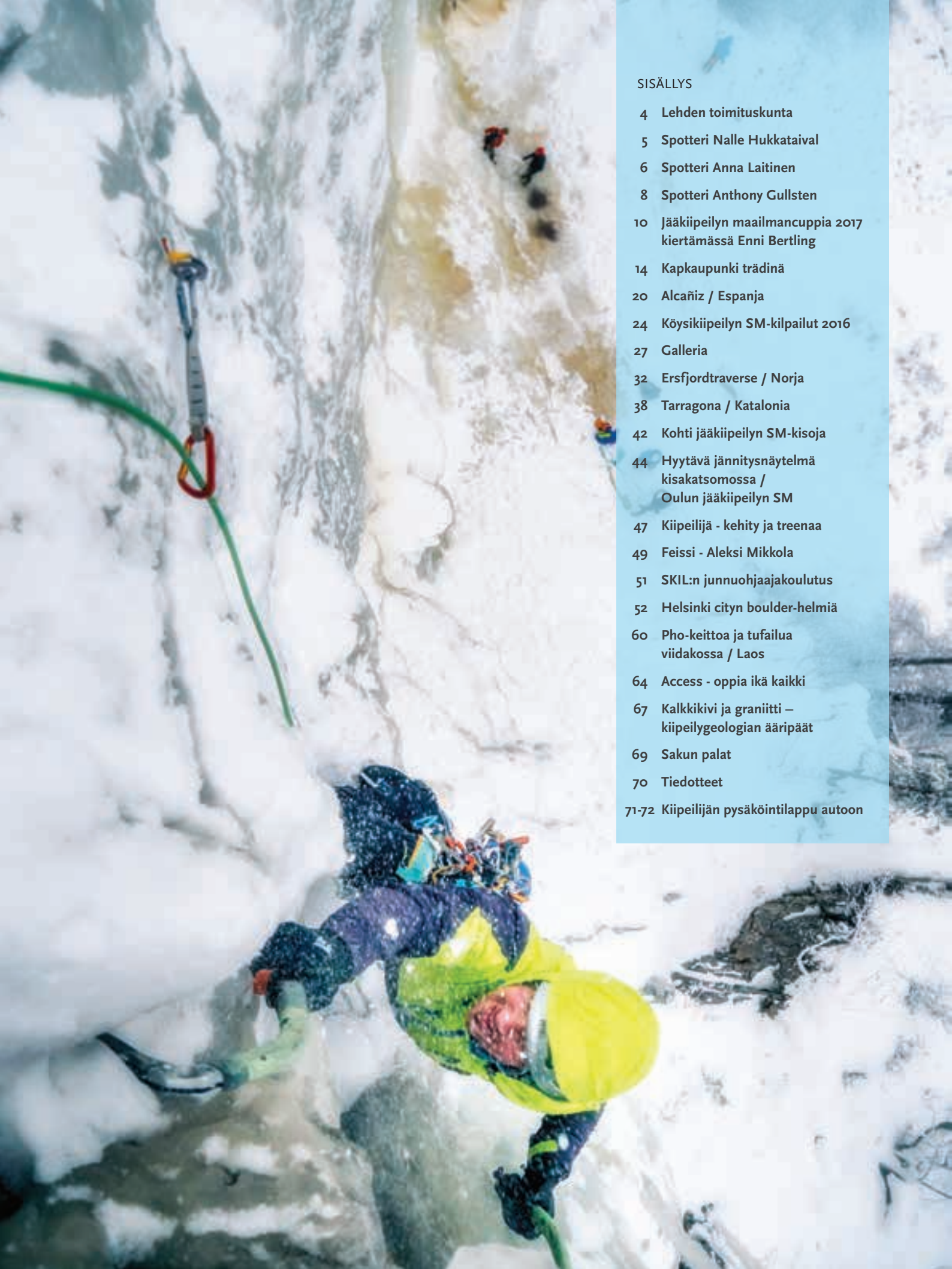

KIIPPEILY

NRO 1/17 6 € www.climbing.fi

Nalle Hukkataival *Burden of dreams 9A*

SISÄLLYS

- 4 Lehden toimituskunta
- 5 Spotteri Nalle Hukkataival
- 6 Spotteri Anna Laitinen
- 8 Spotteri Anthony Gullsten
- 10 Jääkiipeilyn maailmancupia 2017 kiertämässä Enni Bertling
- 14 Kapkaupunki trädinä
- 20 Alcañiz / Espanja
- 24 Köysikiipeilyn SM-kilpailut 2016
- 27 Galleria
- 32 Ersfjordtraverse / Norja
- 38 Tarragona / Katalonia
- 42 Kohti jääkiipeilyn SM-kisoja
- 44 Hyytävä jännitysnäytelmä kisakatsomossa / Oulun jääkiipeilyn SM
- 47 Kiipeilijä - kehity ja treenaa
- 49 Feissi - Aleksi Mikkola
- 51 SKIL:n junnuohjaajakoulutus
- 52 Helsinki cityn boulder-helmiä
- 60 Pho-keittoa ja tufailua viidakossa / Laos
- 64 Access - oppia ikä kaikki
- 67 Kalkkikivi ja graniitti – kiipeilygeologian ääripäät
- 69 Sakun palat
- 70 Tiedotteet
- 71-72 Kiipeilijän pysäköintilappu autoon

Antti Ahola

Nalle Hukkataival sai lokakuussa 2016 päätökseen monivuotisen Etelä-Suomessa sijaitsevan boulderprojektinsa. Koko kiipeilymaailmassa Lappnor-projektin nimellä tunnetun reitin selätyksen tuloksena syntyi Burden of Dreams, ensimmäinen 9A-boulder maailmassa! Tapahtuma herätti valtavaa kiinnostusta kansainvälisessä kiipeilymediassa ja Suomessa aina valtamedioita myöten. Reitin kiipeäminen kertoo, paitsi yhden lahjakkaan huippu-urheilijan periksiantamattomuudesta, myös siitä, että Suomen kaltaisesta, pohjoisesta sijaitsevasta melko tasaisesta maasta voidaan ponnistaa aivan maailman huipulle lajissa, joka on maailmanlaajuisesti kasvanut harrastajamääriltään jo isojen lajien joukkoon. Kansainvälinen kilpakiipeilyn kattojärjestö IFSC arvioi jo muutama vuosi sitten, että maailmalla kiipeilyn harrastajia on

lähemmäs 40 miljoonaa. Harrastajamäärät kasvavat koko ajan, joten nykyisin ollaan luultavasti jo lähempänä 50 miljoonaa harrastajaa - ja boulderointi on alalajeista suosituin.

Isot onnittelut Nallelle! Spotterissa lisää tästä uroteosta.

Suomen Kiipeilyliitossa aloitti helmikuussa osapäiväisenä työntekijänä viestintäsuunnittelija ja tiedottaja Inka Gysin. Inkan pesti on aluksi määräaikainen ja hän auttaa liittoa ja jäsenseuroja tiedotuksen ja näkyvyyden kehittämisessä. Inkan kanssa Kiipeily-lehden teossa mukana on jo viime vuonna Spotteria koonnut, ja sittemmin isommassa roolissa lehden toimittajana auttanut Pauliina Sjölund.

Inkan ja Pauliinan esittelyt seuraavalla aukeamalla.

Ja hei – kevät on jo ovella! Muistetaan noudattaa kivillä ja kalliolla paikallisia ohjeita pysäköinnin, kalliolla kulkemisen ja rajoitusten suhteen. Ei metelöidä tai roskata ja näytetään lähiasukkaille ja muille luonnossa kulkeville se aurinkoisin ja kohteliain puolellemme. Näin vältymme konflikteilta ja annamme myös rakkaasta harrastuksestamme ulkopuolisille hyvän kuvan. Lehden lopussa sijaitsevasta artikkelista voit lukea esimerkkejä erilaista ongelmatilanteista kallioidella. Jutussa myös kerrataan pelisäännöt luonnossa kiivetessä.

Mukavia ja turvallisia keväisiä kiipeilyhetkiä toivottaa
päätoimittajanne
Jari Koski

KANSI | Nalle Hukkataival, Burden of dreams, Lappnor - maailman ensimmäinen 9A-boulder. Kuva Heikki Toivanen
SISÄKANSI | Markku Moilanen Korouoman Ruskealla Virralla. Kuva Kuutti Heikkilä

KIPEILY 1/2017

Julkaisija: Suomen Kiipeilyliitto ry. Erätie 3, 00730 HELSINKI, ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja:** Jari Koski 040- 586 8123, jari.koski@climbing.fi. **Toimittajat:** Inka Gysin ja Pauliina Sjölund **Ulkoasu ja taitto:** Petra Havo. **Paino:** Aleksi-paino Oy, **Levikk:** noin 4200. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen toimitetaan Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi **Teksti:** Älä tee tekstiin sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erota kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä vasta valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kameran suurimmalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1:koossa 300 ppi, esim. galleriaan kokosivuna n. A4 koossa 300 dpi. Alle 500 Kt:n kuvia ei pysty painamaan edes pienessä koossa! Kuvien tallennusmuoto TIFF, PSD tai JPG. Jos lähetät JPG kuvia, lähetä ne alkuperäisinä säätämättöminä. JPG:n tallentaminen uudelleen JPG-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa, jolloin kuvan laatu heikkenee jokaisella tallennuskerralla. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvat ilman kuvaajan nimeä itse kuvassa (esim. copyright Kalle Kuvaaja). Kuvaajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Valitse ja lähetä max. 10 kuvaa/juttu. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatekstit; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitin nimi ja vaikeusaste ym. tiedot. Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muussa lehdessä, blogissa tai www-sivuilla.

Kiipeilylehdestä ilmestyy vuonna 2017 kaksi irtonumeroa

Seuraavat Kiipeilylehdet:	aineistopäivä	ilmestyy
Nro 2/2017 syys/talvinumero	10.9.2017	loka-marraskuu 2017

Kiipeily-lehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenseurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteesta lajipalvelut@valo.fi. Vuoden kestotilaus 16€ /vuosi. Irtonumerohinta 6€.

SKIL jäsenseurojen jäsenten osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenseurat. Halutessasi tehdä osoitteenmuutoksen tai kun et ole saanut lehteä: ota ensimmäiseksi yhteys omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteistonsa päivityksen Valo lajipalveluun: lajipalvelut@valo.fi.

Ilmoitusmyynti: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi.

Mediakortti osoitteesta: www.climbing.fi

Toimitus ei vastaa: tilaamatta lähetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta, otteiden terävyydestä, hyttysten määrästä, suomalaisista greideistä, kitkan huonoudesta, vääränlaisen talvitreenin aiheuttamasta masennuksesta, vääristä kengistä, huonosta betasta, liian lyhyistä käsistä, voiman vähydestä eikä juuri mistään muustakaan :)

Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

Lehden toimituskunnan esittely lyhyesti:

Pauliina Sjölund

kuva: Robert Sjölund
Kalymnoksen kalkkikivien ja Norjan vuonomaismien hurmaama Pauliina Sjölund on kirjoittanut Kiipeily-lehden syksystä 2015 alkaen. Kiipeily on ollut hänen elämässä mukana vuodesta 99 lähtien enemmän tai vähemmän. Vaikka greidi ei ole vuosien varrella paljon noussut niin se ei Pauliinaa stressaa, pääasia on, että

nauttii siitä mitä tekee. Kiipeilylajeista häneen ovat eniten kolahtaneet köysi- kiipeily sekä erilaiset vuoriseikkailut, ja talviaikaan hän viihtyy vuorilla parhaiten sukset jalassa. Pauliina ottaa mielellään vastaan juttuvinkkejä osoitteeseen pauliinanposti@hotmail.com tai jos haluat kysyä ensikertalaisen vinkkejä Kalymnokselle, niin älä epäröi ottaa yhteyttä.

Inka Gysin

Maaailmaa niin kivien perässä kuin muistakin hyvistä syistä kiertänyt Inka Gysin on helmikuussa aloittanut SKIL ry:n viestinnän tehtävissä. Hän on näin ollen myös osa lehden toimituskuntaa. Lyhyesti summattuna Inkasta kiipeilijänä voi kertoa, että hänet löytää useimmiten kivenmuri- koiden luota: alta, joskus onnen potkiessa päältä tai satunnaisesti myös

viereisestä mustikkapuskasta. Köysi- leikeistä Inka ei niin välitä, mutta saa kuin saakin aina silloin tällöin raahattua itsensä ulos mukavuusalueeltaan köyden jatkoksi. Köysistössä, vuoris- tohommissa hän sen sijaan viihtyy paremmin, joskin tämä on tietty harvinaisempaa herkkua. Kiipeilyllisiin viestinnän asioihin liittyen Inkaan saa yhteyttä laittamalla sähköpostia osoitteeseen tiedotus@climbing.fi.

SPOTTERI 1/2017

Nalle Hukkataival

Nalle Hukkataival, Burden of dreams 9A, kuva Heikki Toivanen

Kiipeilyvuosi 2016 ei ehkä unohdu koskaan, ainakaan meiltä suomalaisilta. **Nalle Hukkataival** ja kiipeily nousivat otsikoihin maailmanlaajuisten kiipeilytutisten lisäksi myös suomalaisessa valtamediassa, kun Nalle kiipesi yli kolmen vuoden yritysten jälkeen Lappnor-projektinsa. Reitti sai nimekseen **Burden of Dreams** ja Nallen ehdotus reitin vaikeustasosta on 9A. Talveen kääntyvä syksy ei olisi voinut saada juuri hienompaa päätöstä kuin se, että Suo-

meen kiivettiin suomalaisen kiipeilijän toimesta maailman vaikein boulder-reitti! Spotteri onnittelee vielä kerran Nallea ja suosittelee katsomaan The Lappnor Project -videon, jos et ole sitä ehtinyt tekemään. Videon löydät sen kotisivuilta: www.thelappnorproject.com.

Vuoden 2016 loppu oli hieno myös **Anna Laitiselle**, jonka kiipeilystä pääsette lukemaan tästä Spotterista, samoin kuin kiipeilijä **Anthony Gullstenin** kuulumisia.

Molemmat heistä menestyivät jälleen hienosti myös maaliskuun 18. päättyneessä Suomen Boulderliigassa, Annan viedessä naisten sarjan voiton ja Andyn ollessa miesten sarjassa toinen, **Ilari Kelloniemen** viedessä miehissä voiton.

Spotteri toivottaa lukijoilleen hienoa kiipeilykevättä ja -kesää 2017! Jännityksellä jäämme odottamaan, mitä kiipeilysuorituksia pääsemme lehden sivuilla fiilistelemään taas syksyllä.

Anna reitillä Southern Smoke, Kuva: Edwin Teran

Anna Liina Laitisen

haaveissa uusien virstanpylväiden lisäksi trädi ja pulttaaminen

Teksti: Pauliina Sjölund

Anna Liina Laitisen kalliokiipeilyvuosi 2016 ei olisi voinut päättyä upeammin. Hän kiipesi ensimmäisenä suomalaisnaisena 8c+ vaikeustason köysireitin nimeltään Southern Smoke, Red River Gorgessa, Yhdysvalloissa marraskuun 27. päivänä.

- Tämän kyseisen reitin kiipeäminen merkitsi itselleni todella paljon, koska opin tästä prosessista aivan hirmuisesti.

Anna kokeili linjaa jo reissun alussa poikays-tävänsä kanssa, joka oli aina halunnut päästä yrittämään kyseistä klassikkoa. Reitti sijaitsi sopivan lähellä heidän ensimmäisen intro-päivänsä sektoria. Kaksikko kävi myös reissun toisena päivänä reitillä, mutta kuuma ilma teki kiipeämisestä mahdotonta.

- Palasimme myöhemmin samalle sektorille, kun kelit viilenivät ja kaipasimme sormekkaille reiteille vaihtelua.

Annan alkuperäiseen projektiin, **Pure Imagination** (8c+), verrattuna Southern Smoke oli hänen mielestään aika äijäreitti.

- En olisi uskonut juuri Southern Smoken olevan se ensimmäinen 8c+:ni. Hänkillä reitillä oli todella isoja muuveja pincheillä ja slouppaavilla otteilla. Jalat irtosivat seinästä jatkuvasti.

Anna kuvailee reittiä ilmapäiksi, mutta ei pelottavaksi verrattuna muutamiin muihin hänen kiipeämiinsä reitteihin. Seinällä vaadittiin kuitenkin henkistä kanttia, erityisesti itseensä uskomista, jotta kaikki ”turpakeikat” sai prosessoitua ja ylitettyä kohdat, joista oli edellisellä yrittämällä tippunut.

Amerikka vaihtui Southern Smoken jälkeen Suomen sisäseiniin. Vuoden 2016 viimeisenä päivänä Anna uusi kotihallillaan, Salmisaa-ren Kiipeilyareenalla, naisten köysikiipeilyn suomenmestaruuden.

Vuosi 2017 on alkanut yhtä lupaavasti kuin vuosi 2016 päättyi.

- Toistaiseksi olen säästynyt pahemmilta vammoilta, koska olen onnistunut tekemään säännöllisesti reissuja ulkomaille kalliokiipeilemään pitkän talven ja sisäkauden keskeltä.

Anna kertoo, että tammi- ja helmikuun Espanjan reissuilla kiipeily tuntui luotavaiselta ja aikaa ei tuhlaantunut tuntuuman hakemiseen, kun edellisestä ulkokiipeilyreissusta oli kulunut niin vähän aikaa.

- Tammikuun reissulla Siuranassa kiipeämäni **Kalea Borroka** (8b+) oli merkittävä virstanpylväs. Ei vaikeustasoltaan, mutta indikaattorina siitä, kuinka paljon olen kiipeilijänä kasvanut ja kehittynyt vuosien varrella.

Hän oli haaveillut tuon esteettisen linjan kiipeämisestä jo siitä lähtien, kun oli nähnyt Siuranan ensimmäistä kertaa. Toisella reissulla Anna kävi jo varovasti hifistelemässä reitin muuveja, mutta ker- too tulleensa häntä koipien välissä alas.

- Tällä kertaa kiipesin reitin erittäin luotavaisena, pääkopan pysyen hallinnassa.

Helmikuussa Anna palasi jälleen Siuranaan ja tällä reissulla hän lähetti reitin **El Monde Sofia** (8b+). Hänen oma arvionsa reitin vaikeusasteesta oli 8c. Anna kuvaa reittiä sekä teknisesti että fyysisesti haastavaksi.

- En ollut vielä ratkaissut reitin viimeistä pätkää ennen lähetystä, mutta sendiyrkällä psyykkasin kovasti ja otin teknisesti haastavan reitin yläkruksissa riskin. Se kannatti.

Annalle kiipeilyssä mahtavaa filistä tuo se, kun joutuu hyvin lyhyessäkin ajassa tekemään merkittäviä ratkaisuja, joskus puhtaasti pelkän intuition pohjalta.

Viime kaudelta käteen jäi ymmärrys siitä, että itsensä ylittäminen on todellakin mahdollista ja siihen motivaatiota onneksi löytyy. Ajatusta 9a:n kiipeämisestä hän lähestyy kuitenkin maltillisesti. Ensimmäisenä tavoitteena on löytää ja muuvelta kyseisen vaikeustason reittiä, ja tämän jälkeen kiivetä vielä useampia 8c+ -reittejä ennen kuin lähtee ajattelemaan 9a:n kiipeämistä.

- Vaikka vaikeusasteikolla eroa ei ole kuin plussan verran, niin sen eteen vaaditaan vielä paljon töitä. Ensimmäinen startti on solmun sitominen valjaisiin ja yrittäminen.

Annan tavoitteena on saada enemmän voimaa, ja hän pyrkii lisäämään boulderoinnin määrää sekä tekemään edes yhden boulder-reissun ulkomaille vuosittain. Sormilautatreenillä Anna tavoittelee puhdasta ja raakaa sormivoimaa. Suunnitelmissa on yhä lisä kiipeilymatkojen määrää ja myös pysyä tien päällä pidempään.

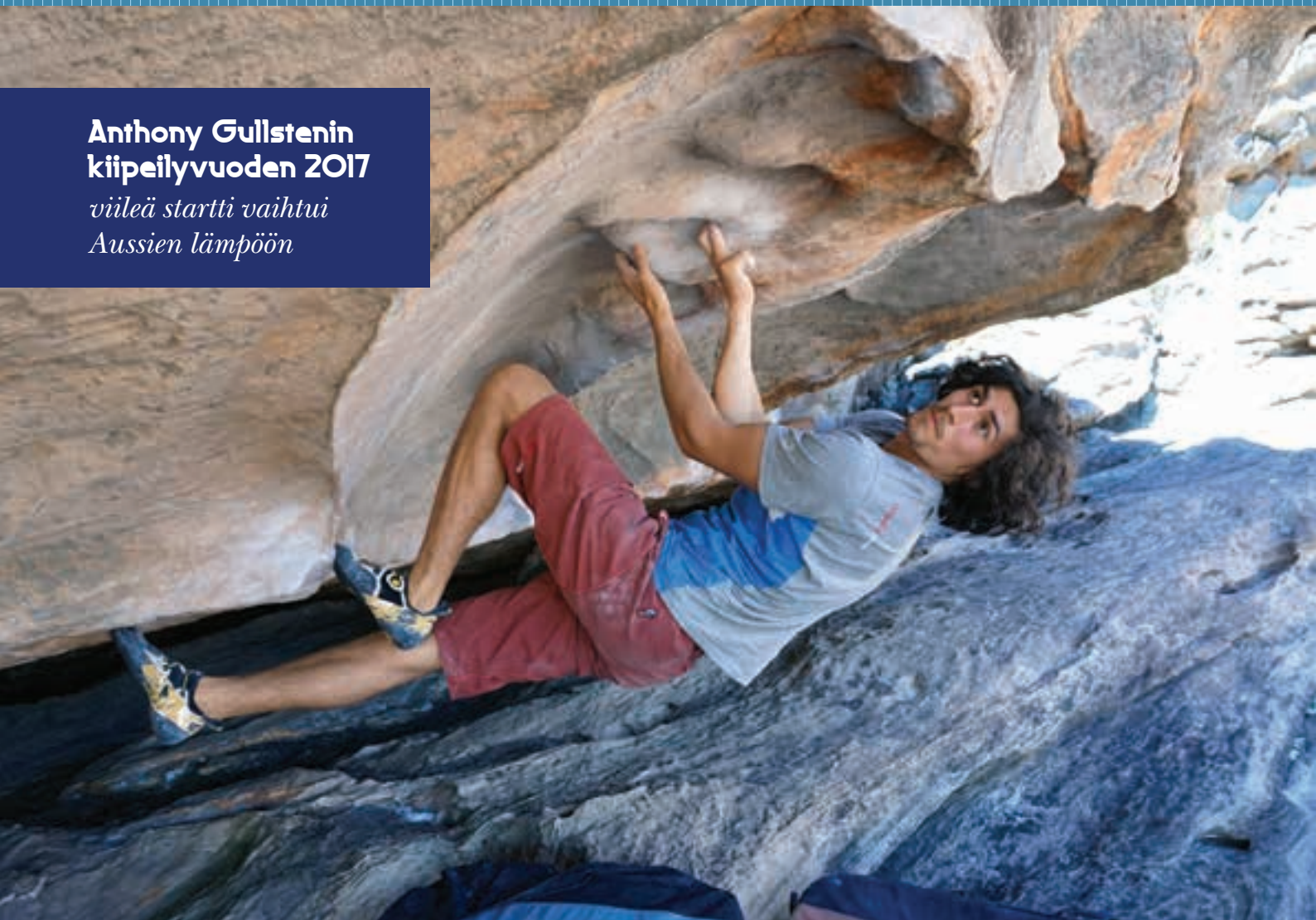
- Haaveena olisi viettää Jenkeissä aikaa, kiivetä trädiä Utahissa ja ajaa Kentuckyyn pulttikoneen kera.

Lehden lukijoille Anna lähettää rohkaisevat terveiset kiipeilykauteen 2017.

- Jos muuvit menee, niin reittikin menee. Vaikka kiipeäisitkin sen kymmenellä levolla.

Anthony Gullstenin kiipeilyvuoden 2017

*viileä startti vaihtui
Aussien lämpöön*

Anthony Gullsten yrittämässä Wheel of Life -reitien viimeistä osaa, jota hän kuvailee todella tekniseksi ja samaan aikaan fysiiseksi, Dead Can't Dance V11., Grampians Australia, Kuva: Henna Haapanen

Teksti: Pauliina Sjölund
Kuvaaja: Henna Haapanen

Vuoden 2016 köysikiipeilyn suomenmestaruuskisoissa toiseksi tulleen Anthony Gullstenin kiipeilyvuosi 2017 on lähtenyt mukavasti käyntiin.

- Pari ulkomaankeikkaa on jo alla, ja olen erittäin motivoitunut treenaamaan kesän 2017 tulevaa kovaa reissua varten.

Andy kävi alkuvuodesta lyhyellä reissulla Espanjan Siuranassa, jossa kelit olivat tällä kertaa jopa suomalaisille turhan viileät. Siellä Andy kokeili pariin otteeseen reittiä **Estado Critico**, 9a, jota hän kuvailee "makeeksi reitiksi" ja kertoo muuvien menneen aika kivuttomasti heti ensimmäisellä yrityksellä.

- Kylmä keli ei kuitenkaan edesauttanut projektointia, sillä varpaista ja sormista oli mennyt tunto jo ennen kuin vaikea osuus oli alkanutkaan.. Turhauttavaa, mutta mielelläni palaan takaisin kyseiselle reitille, kun olen seuraavan kerran Siuranassa.

Espanjan jälkeen Andy suuntasi Australiaan boulderoimaan. Grampians oli ollut hänen haaveissa jo pidempään.

Puhuttaessa Australian boulderoinnista, tulee useimmille ensimmäisenä mieleen Ammagamma-boulder.

Klem Loskot kiipesi kyseisen megaklassikon jo vuonna 1999. Pelkästään tämän reitin kiipeäminen ei ole ollut Andyille pitkäaikainen tavoite, vaan yleisesti koko alue boulderointikohteena on kiinnostanut häntä. Andy on tietysti mielissään, että

pääsi kokeilemaan kuuluisaa reittiä ja kaiken kukkuraksi tuulettamaan sen päällä vain muutaman yrityksen jälkeen. Vaikeusasteeltaan **V13** (noin 8B) boulder on hyvää hiekkakiveä, jossa on Andyn mukaan mukavat otteet sekä hieno sekvenssi. Hän kuvailee reittiä jyrkäksi, voimalliseksi ja herkäksi, mutta sen toppausmantteli on kuitenkin helppo.

- Ammagammissa on kaikkea mitä boulderoinnissa rakastan. Minun piti vain löytää itselleni paras tapa kiivetä reitin kruksi, joka oli sen kolmas muuvi. Olin nähnyt useampia videoita, jossa muuvi tehdään dynaamisesti ja jalat irrottaen. Se tuntui minulle vaikealta ja löysin tavan, jolla sain pidettyä jalat seinässä.

Andyn mukaan luonnolla on paljon tekemistä Australian kiipeilytunnelman luomisessa.

Anthony Gullsten selvittämässä Australian Grampiansin boulder-klassikkoa, Ammagamma V13, Grampians Australia, Kuva: Henna Haapanen

- Erikoisinta antia ovat villieläimet, kuten kengurut!

Boulderit muistuttavat paikoitellen Etelä-Afrikan kiipeilyä muotojen ja värien puolesta, mutta muuten hän sanoo paikkaa ainutlaatuiseksi. Kysyttäessä vuoden 2017 kiipeilysuunnitelmista, vastaa Andy hieman salaperäisesti, mutta paljastaa kuitenkin seuraavan isomman reissun suuntautuvan Etelä-Afrikkaan. Sinne on tarkoitus lähteä kesällä.

- Tällä hetkellä ei ole mitään tarkkaa tavoitetta, mutta Etelä-Afrikkaa ajatellen mielessä on monta reittiä, jotka haluaisin siellä kiivetä. Muuten katsotaan, mitä vuosi tuo tullessaan.

**Jääkiipeilyn
maailmancuppiä 2017
kiertämässä *Enni Bertling***

Enni Rabensteinin karsinnassa, Kuva: Mira Alhonsuo

Tapsa ja Suomen lippu, Kuva: Enni Bertling

Teksti: Enni Bertling

Edellisellä kaudella 2016 Suomen jääkiipeilyjoukkue osallistui kahteen Euroopan osakilpailuun. Kisat sujuivat hyvin, mutta lähinnä taskuun jäi asioita, joita "olisi pitänyt" osata. Tämän vuoden kiertueelle kukin oli hionut treeniään viimevuotisten oppien perusteella. Viime vuoden konkareiden, Alhonsuon Miran ja Tapion lisäksi, kisauransa aloitti mieheni Pauli Salminen. Joukkueen edustus kilpailuissa vaihteli hieman aikataulullisten ja lastenhoidollisten haasteiden myötä. Itse kiersin porukan ainoana koko cupin eli kaikki viisi osakilpailua. Matka oli ikimuistoinen ja vaikka välillä raskas, opetti se paljon ja jätti entistäkin kovemman palon seuraavalle kaudelle.

Vaneria potkimalla kisakuntoon

Maailmancup-kisoissa reiteillä on paljon dry-tool osuuksia, joita kiivetään vanerilla. Hakut saavat koskea vain otteisiin, mutta jalat saa potkia kiinni mihin vain – seinään tai bokseihin tai asetella otteille, jos niin haluaa.

Viime kaudella vanerinpotkimisharjoituksemme loistivat poissaolollaan ja ensimmäisen kerran potkuja pääsi oikeasti koittamaan vasta Saas-Feen karsinnassa. Hyvin pian kävi selväksi, että tämän tekniikan harjoittelu on äärimmäisen tärkeää. Koska jalat ovat kiinni seinässä, jokainen jalkaote on todella hyvä. Jaloilla voi myös vetää sivuille ja jopa jonkin verran ulospäin. Tästä johtuen hakkuotteet voivat olla surkean huonoja ja vedot maksimipitkiä.

Koska menetetyn Alppikerhon Olympiastadionin seinän tilalle ei näyttänyt olevan

tulossa uutta harjoittelupaikkaa tälle kaudelle, oli saha otettava omaan kauniiseen kätehen. Parissa viikossa Pauli taikoi pihallemme upean, 9-metrisen, vähän päällekaatuvan drytool-seinän. Vihdoinkin oli oikeasti mahdollista harjoitella tekniikkaa!

Ensimmäiset pari kertaa melkein nauroin ääneen, koska kiipeily omalla seinällä oli niin kivaa. Vähitellen seinä löysi paikkansa viikoittaisessa treeniritiinissä lähinnä vaikeiden muuvien, voimakestävyyden ja nopean jalkatekniikan harjoittelussa.

Muutenkin treenikausi sujui hyvin. Motivaation kanssa ei tänäkään vuonna ollut ongelmia eikä sairauspäiviä tainnut olla ensimmäistäkään. Valmentajana toimi tälläkin kaudella Kuutti Huhtikorpi, jonka kanssa yhteistyö sujui juuri niin loistavasti kun mahdollista. Voisin sanoa itseäni suhteellisen määrätietoiseksi ihmiseksi, enkä ehkä aina ota ohjeita vastaan, varsinkaan omaan treeniini liittyen, mutta Kuutti osasi hienosti ohjata olematta määräälevä.

Kauden aloitus Amerikassa

Maailmancup-kausi alkoi joulukuun puoleessa välissä USA:n osakilpailulla Durangossa. Kilpailu vahvistettiin osaksi maailmancup-kiertuetta vain kuukautta aiemmin, joten meille tuli hieman kiire hankkia lentoja ja järjestellä elämää aikatauluun sopivaksi. Hetken näytti siltä, että joutuisin lähtemään osakilpailuun yksin, mutta onneksi isovanhemmat tulivat avuksi ja ottivat lapset hoitoon, niin pääsimme lähtemään reissuun Paulin kanssa.

Halpoja lentoja löytyi vain Vegasiin, josta sitten ajeltiin kymmenen tuntia kisapaikalle. Lopulta tämä kuitenkin osoittautui hyväksi päätökseksi, koska kilpailun jälkeen Coloradon lumimyräkät sekoittivat lähimpien kenttien lennot, mutta lämpimästä Vegasista koneet lähtivät normaalisti.

Durangon kisa oli juuri sopivan lämminhenkinen ja "kotikutonen" aloittaa kisakausi rennossa tunnelmassa. Oli mukava nähdä kaikki viime vuodesta tutut ihmiset ja vaihdella kuulumiset.

Kisaseinä oli väliaikainen ja näppärästi nostettu pystyyn nosturilla siten, että seinä roikkui kurottajassa kisojen ajan, jonka jälkeen se laskettiin alas. Finaalireitillä käytettiin toista nosturia, joka hilasi seinän jatkoksi vielä kaksi roikkuvaa kuutiota, joita pitkin reitit kulkivat. Reitintekijät korealainen Kim Jong Heon ja Pavel Dobrinskiy Venäjältä olivat onnistuneet tekemään rajallisen kokoiselle seinälle loistavat reitit. Karsinnassa oli kaksi reittiä, ja miehet ja naiset kiipesivät samat reitit.

Pauli Durangon miniseinällä, Kuva: Enni Bertling

Onnistuimme Paulin kanssa molemmat kiipeämään itsemme semifinaaliin, mikä oli aivan mahtava aloitus kaudelle. Semifinaalissa itselle tuli vastaan hankala veto aivan reitin alussa. Tavallaan tiesin heti, mitä olisi pitänyt tehdä, mutta minulta vain meni tuhottoman kauan saada itseni tekeemään se.

Jääkiipeilyssä on kestävyden, voiman ja tekniikan lisäksi suuressa roolissa nopea ongelmanratkaisu. Vaihtoehtoja siihen, miten joku muuvi tehdään, tuntuu olevan paljon enemmän kuin sportissa. Päätökset käyttää tiettyä tekniikkaa pitää tehdä nopeasti ja sen jälkeen mennä aina täysillä. Jos valittu tapa ei toimi, on nopeasti pystyttävä muuttamaan suunnitelmaa ja taas tehtävä seuraava yritys täysillä.

Tämä on yksi niistä syistä, miksi jääkiipeilykisoissa tuntuu pärjäävän paljon vaihtelevampi porukka kuin muissa kiipeilyn lajeissa. On pitkä ja lyhyttä, rotevaa ja honteloa, sekä nuorta ja vähän kokeneempaa kiipeilijää. Parhaat ovat kokemuksen myötä löytäneet oman tekniikkansa ja pystyvät nopeasti lukemaan reittiä sekä optimoimaan oman yrityksensä. Onnistunut suoritus saattaa eri ihmisillä näyttää hyvinkin erilaiselta.

Dramatiikkaa Kiinan osakilpailuissa

USA:n osakilpailun jälkeen vietimme joulun Suomessa. Uudenvuoden aattona kisakausi jatkui seinäkiipeilyn SM-kisoilla, joiden jälkeen lähdimme Tapion kanssa Aasian osakilpailuihin heti tammikuun

Enni Kiinassa, Kuva: Tapio Alhonsuo

Korean upeat puitteet jääveistoksineen ja ilotulituksineen, Kuva: Enni Bertling

Enni Korean semeissä, Kuva: Rhea Kang

alussa. Osakilpailu järjestettiin **Pekingissä** Kiinan kiipeilymaaajoukkueen harjoituskeskuksessa, jossa he asuvat ja harjoittelevat täysipäiväisesti. Kiipeilyseinä sijaitse keskuksen pihapiirissä ja kilpailut, majoitus sekä ruokailut olivat kaikki sadan metrin säteellä toisistaan. Kilpailu muistutti enemmän maailmancup-leiriä, ja muihin kilpailijoihin, järjestäjiin ja UIAA:n ihmisiin oli hyvin aikaa tutustua paremmin.

Kiinassa Lead-kilpailu käytiin kokonaan vanerisella seinällä ja nopeuskiipeilyä varten ajettiin bussilla jonkin matkan päähän jääseinälle. Kilpailuseinän reitit oli tehty kivioteista, joka tarkoitti sitä, että ne olivat kaikille uusia. Itse pidin Kiinan osakilpailun kiipeilytyylistä, joka oli hyvin voimallista ja teknistä.

Semifinaaliin tuli dramatiikkaa kun hakuni tarttui boksiin ja pisteenlaskuni katkaistiin siinä kohdassa. Irrotin hakun, tein muuvin uudelleen ja jatkoin kiipeilyä. En olisi varmaan edes huomannut asiaa, mutta sijoitukseni jäi juuri finaalin alle ja minun edelläni finaaliin mennyt kilpailija ei tehnyt pitkä muuvia, jonka minä tein.

Virallisten tulosten ilmoittamisen jälkeen kilpailijalla on 10 minuuttia aikaa tehdä valitus. Mietin, että jos en tässä tilanteessa puolusta oikeuksiani, niin koska sitten. Tietysti olisi ollut kiva, jos olisin nähnyt videon suorituksestani, mutta se ei ollut mahdollista tässä vaiheessa. Niinpä tein valituksen, ja elin jännittävät 15 minuuttia kun tuomarit pohtivat päätöstä.

Valitukseni hylättiin ja jäin juuri finaalin alle, yhdeksänneksi. Myöhemmin kuulin, että puolet tuomareista olisivat hyväksyneet suorituksen, koska ei ollut minun syytäni, että hakku jäi kiinni boksiin. Päätuomari oli kuitenkin sitä mieltä, että ei voinut tietää, estikö hakun tarttumisen putoamisen vai ei. Vaikka

tuossa hetkessä päätös tuntui maailmanlopulta, toi tämäkin tilanne kullannarvoista oppia tulevaisuuden kilpailu-uralle. Myöhemmin, kun näin videon suorituksestani, olisin luultavasti tehnyt saman päätöksen kuin tuomarit.

Suuren urheilujuhlan tuntua Koreassa

Kiinan jälkeen matka jatkui **Koreaan**, joka yllätti monella tapaa. En ollut ymmärtänyt, että Korea poikkeaisi muusta Aasiasta niin selvästi. Koko maa on äärimmäisen hyvin organisoitu: metrot ja bussit lähtevät ajallaan, ihmiset tottelevat sääntöjä, eivät kävele punaisia päin, eivät roskaa ja ovat kohteliaita toisilleen. Korealaiset myös arvostavat urheilua hyvin paljon ja heille jääkiipeily on kuin suomalaisille maastohiihto. Kansallisia kisoja järjestetään useita, ja joka toisesta kylästä löytyy drytool-seinä.

Korean osakilpailu on helposti koko cupin upein aina avajaisten taekwondo-esityksestä kisapaikan jääveistoksiin ja ilotulituksiin. Välillä tuntui hieman absurdilta olla yksi niistä urheilijoista, joita varten tuota suurta tapahtumaa järjestettiin. Korean kisan semifinaalissa kiipesin ehdottomasti koko kisakauden parhaan kiipeilyni. Jo kiivetessä tiesin tekeväni vaikeita, pitkiä muujeja ja todellakin nautin kiipeilystä.

Myös sijoitus oli kauden paras, lähdin finaaliin seitsemänneltä sijalta. Finaalissa matka tyssäsi lipan päällä olevaan pitkään vetoon. Vaikka se räpiköinti varmasti näytti siltä, että veto oli minulle liian pitkä, todellisuudessa tein lukuvirheen enkä kokemattomuuttani ymmärtänyt tehdä muuvia heti oikein ja täysillä. Kun vihdoinkin tiesin, mitä olisi pitänyt tehdä, olivat voimani jo niin lopussa, että en pystynyt siihen. Tästä huolimatta olin älyttömän tyytyväinen kiipeilyyni Koreassa!

Enni Korean semifinaalissa, Kuva: Rhea Kang

Koko tiimin voimin Eurooppaan

Aasiasta palattuumme ehdimme olemaan kotona kaksi ja puoli päivää, pesemään pyykkiä ja hieman rentoutumaan. Euroopan kisoihin lähti koko tiimi eli lisäksi **Pauli, Tapsa** ja **Mira** sekä kannustusjoukoiksi lapsemme.

Saas-Feessä pidettävien Euroopan osakilpailujen kisapaikka, -seinät ja -järjestelyt

Team Finland! Kuva: Kendra Stritch

Pauli Rabestainin karsinnassa, Kuva: Mira Alhonsuo

olivat jo edellisestä vuodesta tuttuja. Tämän ansiosta turha stressi ja jännitys oli poissa.

Tässä osakilpailussa minulle kävi kuitenkin se, mitä olin koko kauden onnistunut olemaan ajattelematta ja etukäteen stressaamatta. Asettelin aikani hakkaa kivistä tehtyyn underiin. Vaikka lopulta luulin löytäneeni oikean kohdan ja lähtiessäni siirtämään painoa hakulle, paukahti hakku irti. Jos karsinnoissa putoaa ennen ensimmäistä

maistä klippia, voi ottaa uuden yrityksen, mutta aika ei pysähdy.

Lähdin kiipeämään niin nopeasti kuin pystyin ja vetelin otteista aikamoisella riskillä. Aika kuitenkin loppui hieman liian pian ja minut vihellettiin alas. Jäin lopputuloksissa 21:ksi enkä päässyt semifinaaliin. Pettymys oli valtava, ja vaikka sijoitus oli parempi kuin paras sijoitukseni viime vuonna, tuntuu etten pääsisi asiasta millään yli.

Kun viikkoa myöhemmin startattiin cupin viimeiseen osakilpailuun Italian **Rabensteinissa**, jännitin enemmän kuin missään kisassa. Rabensteinin seinä oli vaikea: se oli lyhyt ja muuttui jyrkäksi todella nopeasti. Reiteillä on usein jäätynnyreitit, ja profiilit suosivat kiipeilijöitä, jotka voivat roikkua pitkään pelkillä käsillä ja tehdä helposti figure 4:sia ja 9:jä reitin katto-osuuksilla. Itse en varsinaisesti lukeudu heihin, joten olin hyvin tyytyväinen 13. sijaani, ja siihen, että en lipsahtanut.

Loppuranking selvillä ennen Ranskan MM-kisoja

Koko maailmancupin loppurankingin kymmenenteen sijaan on pakko olla tyytyväinen, se ylitti kaikki odotukseni. Silti, omassa päässä alkaa helposti pyöritellä niitä virheitä, joihin kiipeilyosuoritukset ovat kaatuneet ja soimaa itseään tyhmistä päätöksistä. Kuten Italian edustaja **Angelika Rainer** totesi, kilpailussa on muutama sekunti aikaa tehdä päätös, mutta sen jälkeen on kymmenen vuotta aikaa miettiä, oliko se oikea vai ei. Ehkäpä tulevat kuu-kaudet auttavat laittamaan asioita oikeisiin mittasuhteisiin tehtyjen valintojen osalta. Italian osakilpailun jälkeen Mira, Pauli ja lapset lähtivät kotimatalle, ja me suuntasimme Tapion kanssa vielä MM-kisoihin **Champagnyn**, Ranskaan.

MM-kisat eivät olleet osa maailmancupia, mutta niistäkin voi sanasen mainita. Ranskassa liidin semifinaalipaikan vei pieni arviointivirhe, mutta speedissä onnistuin ensimmäisen kerran saamaan nopeutta ja sijoituin yhdenneksitoista. Jääkiipeily-speedi on todella hauskaa ja mielestäni paljon järkevämpi laji kuin sportti-speedi. Jää ja olosuhteet ovat joka kerta erilaiset ja ennen kilpailua osallistujat pääsevät yleensä tekemään muutaman harjoitusnousun. Nopea reitinlukutaito ja jään tuntemus on eduksi.

Ranskassa speedi oli ns. duel, jossa kiivetään kaksi nousua ja taukona näiden välillä toimii vain kävely reitiltä toiselle, kestoltaan yleensä alle minuutti. Toisin sanoen seuraavalle vedolle lähdetään jo val-

miiksi hengästyneenä. Finaalissa kilpailijat tekevät nousut toisiaan vastaan, ensin omilla reiteillään ja sitten vaihtavat päätään. Nopeamman yhteisajan kahdelta reitiltä saanut etenee jatkoon. Venäläiset ovat perinteisesti dominoineet speed-kisoja, luultavasti koska ovat ainoita sitä tosissaan treenaavia. Nykyään muutkin ovat vähitellen ymmärtäneet kuinka hauskaa nopeuskiipeily jäällä on ja osallistujia on koko ajan enemmän.

Mitä kisoista jäi hanksaan?

Minkälaisia uhrauksia kiertueelle osallistuminen vaatii? Jos työssäkävvy perheellinen aikoo tosissaan treenata maailmancupin kisoihin, menee tähän käytännössä kaikki vapaa-aika. Kaikesta muusta, kuten kiipeilyn ulkopuolisesta sosiaalisesta elämästä, on yllättävän helppo luopua.

Eniten kirpaisee sen rakkaan harrastuksen, eli ulkokiipeilyn vähentäminen. Tavoitteellisesti treenatessa ei ehdi iltaisin ajelemaan projektille tarkistamaan, onko se mahdollisesti kuiva vai ei. Ja niin mukavia kuin talviset päiväretket läheisille pienille jääputouksille ovatkin, totuus on, ettei se voima sieltä tule. Lisäksi, jos harjoittelee jokaisena arki-iltana, ei viikonloppuna halua jättää lapsia kokonaiseksi päiväksi lähteäkseen lähestymään jotain putousta ja ehkä mahdollisesti vähän kiipeämäänkin.

Ovatko uhraukset sen arvoisia? Riippuu keneltä kysyy. Jos kisat eivät kiinnosta, niin vastaus on luultavasti ei. Mutta jos minulta kysyy, niin todellakin. Maailmancupin kilpailut ovat antaneet itselleni ja kiipeilylleni niin paljon, että miettiessäni omaa kiipeilyuraani, en jättäisi tätä kokemusta mistään hinnasta pois. Tuntuu siltä, että tämä juttu on tehtävä juuri nyt, eikä "sitten joskus". Ulkokuusia tulee ja menee, eivätkä ne kalliot ja halkeamat sieltä katoa mihinkään

Viimeistelytreenit omalla seinällä, Kuva: Pauli Salminen

Riian, Helifre, Kuva: Mira Alhonsuo

KAP- KAU- PUNKI *trädinä*

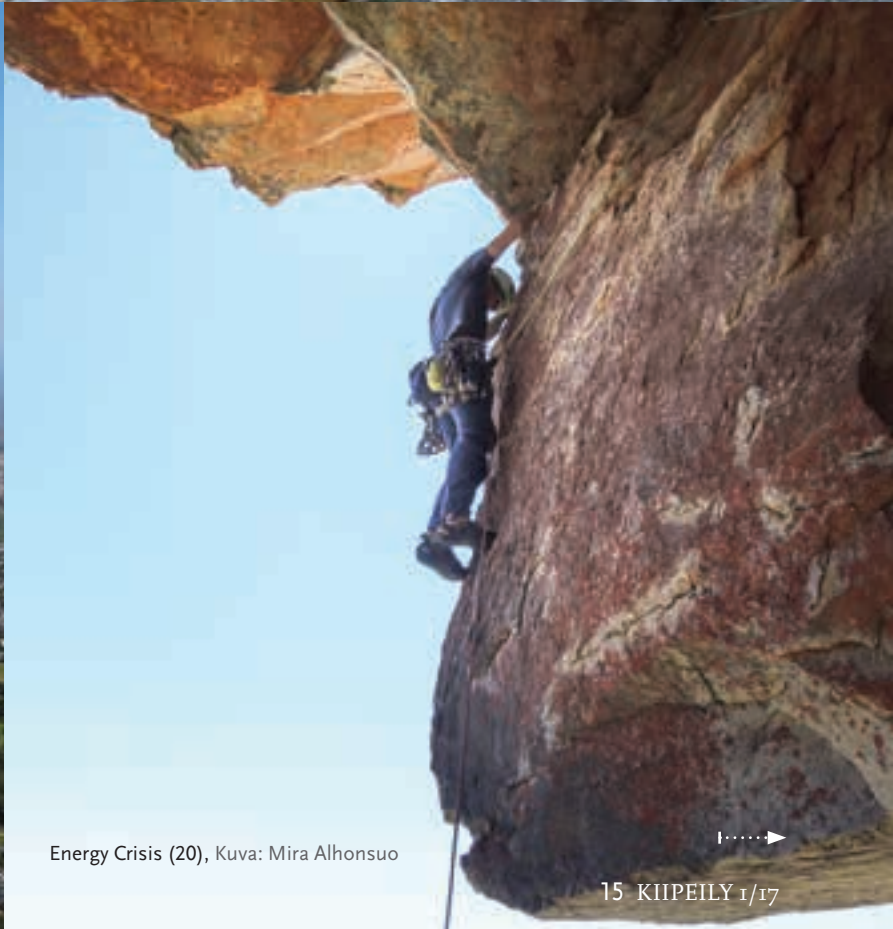

Energy Crisis (20) seurailee tolpan vaakahalkeamia zigzaggina ylös, Kuva: Tapio Alhonsuo

Kapkaupungin sporttia, taustalla Pöytävuori, Kuva: Tapio Alhonsuo

Energy Crisis (20), Kuva: Mira Alhonsuo

Mira Alhonsuo, Pöytävuori, Kuva: Tapio Alhonsuo

Energy Crisis (20), Kuva: Tapio Alhonsuo

Teksti: Tapio Alhonsuo

Kun kahdentoista tunnin mittaisen, yhtäjaksoisen lennon jälkeen nousee koneesta, tietää yleensä olevansa kaukana kotoa. Kentän lattiaa mopannut laulava siivoaja ja taksin ikkunasta bongatut neliökilometrit laitakaupungin slummeja eivät ainakaan heikentäneet vaikutelmaa. Kapkaupunki, mitä tiesinkään maailmasta.

Ennakkotietoni Etelä-Afrikasta olivat muodostuneet Neil Blomkampin scifi-leffoista ja rave-duo Die Antwoordin oudosta musasta (jos et ole tähän päivään mennessä tutustunut kumpaankaan, tuskin kannattaa enää aloittaa). Täällä nyt kuitenkin olin, shortsit jalassa ja nippu jatkoja repussa. Mieli oli varovaisen avoin kaikelle mitä eteen tulisi, jopa boulderoinnille.

Muutama päivää ja alihinnoiteltu viinipullo myöhemmin seisoin Pöytävuoren kabiinissa, matkalla kohti jotain, jonka halkeamareiteistä meillä oli yli 300-sivuisen topo. Paikallisten kiipeilijöiden opastuksella olimme ohittaneet usean tunnin mittaisen hissijonon huutamalla "Rope rescue!" ja virittämällä mahdollisimman ison osan kiipeilykamoista reppujen ulkopuolelle, pelastusryhmältä näyttääksemme. Me ei todellakaan venattaisi kolmea tuntia joidenkin turistien takia.

"Loistava kiipeily, hyvät ja puoli-ilmaiset viinit, pitkät hiekkarannat. Kirahvit, urheiluautot, palmut ja bensa-asemat, joilla ei itse tarvitse vaivautua auton ulkopuolelle."

Iso osa repussani olevista kamoista ei tosin ollut omia: jostain käsittämättömästä syystä olin kelannut, että sporttikiipeily ja kulttuurishokkien kokemukset pitäisivät minut virkeänä kolme viikkoa. Amatöörimatkailijana olin siis pakannut Suomesta mukaan pelkät jatkot ja köyden! No, sporttikiipeilyn ihanuutta kesti tasan kaksi päivää, jonka jälkeen tradikiipeilyn mahdollisuudet iskiivät kasvoille kuin Kapkaupungin katujen kerjäläiset. Asioilla on kuitenkin tapana järjestyä, ja Etelä-Afrikkalainen vieraanvaraisuus näytti meille heti parhaita puoliaan: saimme lainaan kokonaisen tuplaräkin – koko reissun ajaksi!

Tuijottelimme ensikertalaisille suosittelun reitin väliständillä ylöspäin. "Exit the corner into delicious railing for 5 meters". What? Yritin suomentaa itselleni topon reititikuvausta. Meilläpäin reilaus tarkoitti sitä, että suksilla liu'uttiin teräskaitteen päällä. Olin ollut siihenkin liian vanha jo viimeiset kymmenen vuotta. Mutta Pöytävuorella olikin oma sanastonsa jollekin, jota siellä nimittäin riitti. Vaakahalkeamille.

Reilaaminen tuntui ensikosketuksella tarkoittavan sitä, että kädet olivat loputtomassa vaakahalkeamakahvassa, ja jalat sutivat jossain alempana – tai ilmassa. Pöytävuoren kiipeily voi nimittäin olla käsittämättömän jyrkkää todella helpoillakin reiteillä. Halkeamaa sitten seurataan sivulle niin kauan, kunnes tulee vastaan jotain, josta pitäisi pystyä päättämään, että nyt kuuluu taas kiivetä ylöspäin. Joskus näiden maamerkien huomaaminen on vaikeaa – etenkin kun on tottunut lukemaan graniittia eikä Pöytävuoren hiekkakiveä. Kallion muotojen runsaus toi lähinnä mieleen kalkkikiven, mutta materiaali on tosiasiallisesti erittäin kovaa sandstonea. Ja kaikki halkeamat todellakin ovat vaakatasossa.

Yritin tokan pitchin päällä selventää paikalliselle kiipeilykaverillemme, että meillä päin halkeamat tapaavat olla pystyssä, ja että tykkäsin niistä nimenomaan niin päin. "Okay, okay, the next pitch includes no cracks, in any angle", minua lohdutettiin. Kommentista aiheutunut pieni huolestuneisuus varmistettavuudesta osoittautui kuitenkin turhaksi, koska Pöytävuoren kiven arkkitehtuuri tarjosi köydenpituuden täydeltä slingattavaa: paksuja threadeja, kaikenkokoisia sarvia, jotka sojottivat ulos seinästä, ja mitä mielikuvituksellisempia 3D-otteita.

Eräs kysymys toistui tuttujen suusta Suomesta useampaan kertaan: "Joko ootte menossa Rocklandsiin?" Kieltämättä **Rock-**

Mira Alhonsuo, Pöytävuori, Kuva: Riian Bosman

lands oli ainut kiipeilyalue, jonka itsekin tiesin Etelä-Afrikasta ennen matkaa, mutta nyt paikan päällä kysymys tuntui oudolta. Etelä-Afrikka tuntui valtavalta, ja me olimme sen pienen pienessä eteläisimmässä nipukassa, jollain niemimaalla, jolle hollantilaiset valloittajat päättivät neljäsataa vuotta sitten pysähtyä.

Kapkaupungin katuja talletessa Rocklands tuntui enää yhdeltä hyvältä vaihtoehdolta monen muun hyvän joukossa. Koitin saada paikallisilta kiipeilijöiltä mahdollisimman monta eri mielipidettä siitä, minne meidän tulisi pidempiä retkiämme suunnata. Vaihtoehdot valitettavasti vain kasvoivat sitä mukaa, mitä useammalta kysyin. Kiivettävää oli liikaa, aikaa oli liian vähän.

"You wanna do sport? You NEED to go to Montagu. No, no, you do trad, right? Then Hellfire is the place to go. Yeah, but what if they wanna do both and some safari stuff and vineyards as well? **Cederberg**, you guys need to go to Cederberg!!!"

No, olen aina ollut vähän allerginen ulkoilla boulderoinnille, ja Etelä-Afrikan trädipotentialin tajuttuani Rocklandsin mahdollisuudet alkoivat olla vähissä. Nyt hän ei tosin kannata unohtaa sitä, että Rocklandsissa on myös sporttia ja trädiiä – mutta niin on monessa muussakin paikassa!

Etelä-Afrikka on iso. Huomattavasti isompi kuin miltä se meidän boreaaliselta pohjoisen havumetsävyöhykkeeltämme katsottuna näyttää. Afrikan yli lentäminen on toki oma lukunsa, mutta Etelä-Afrikankin laajuus valkenee vasta, kun ottaa välilaskun Johannesburgissa ja jatkaa siitä edelleen tuntikaupalla Kapkaupunkiin. Karkeasti laskettuna voisi sanoa, että Etelä-Afrikalla on kokoa yhtä paljon kuin Espanjalla ja Ranskalla yhteensä. Mutta paska kiipeily vaan loistaa poissaolollaan.

Vitsailin monesti siitä, kuinka meillä päin reiteillä on maksimissaan kolme tähteä, kun taas Etelä-Afrikassa maksimi on viisi tähteä. Kysymyksessä ei kuitenkaan ole eri skaala, vaan kiipeily on kaksi tähteä parempaa kuin mitä se voi parhaimmillaan Skandinaviassa olla!

Loistava kiipeily, hyvät ja puoli-ilmaiset viinit, pitkät hiekkarannat. Kirahvit, urheiluauto, palmut ja bensa-asemat, joilla ei itse tarvitse vaivautua auton ulkopuolelle. Kapkaupunki näyttäyty eurooppalaiselle kiipeilyturistille jonkinasteisena hedonistin paratiisina, jonka pimeältä puolelta

"120 euroa roikkuu parhaillaan toisella puolen maapalloa vaatekomerossa, 20 000 kilometrin päässä sieltä, missä sitä tarvittaisiin!"

olisi niin helppo ummistaa silmänsä, ellei se tarttuisi rinneksi ja pyytäisi itkien ruokaa lapselleen. Katuja talletessa valtavat kontrastit ihmisten elintasossa tulevat väkisin nähdä, ja pohjoismaalaisen hyvinvointivaltion asukka voi ainoastaan ihmetellä omaa naiiviuuttaan. Apartheidhan lopetettiin 1990-luvulla, eikö niin?! Niin minä ainakin luulin, ja kuvittelin lentäväni johonkin Hollannin aurinkoisempaan versioon, jossa on aloitteleva demokratia ja kaikki käyvät viikonloppuisin boulderomassa punaisella hiekkakivellä. Kuvittelin, ainakin siihen asti, kunnes autoa vuokrattaessa meitä kiellettiin pysähtymästä punaisiin valoihin pimeällä.

Eurooppalaiset arvot on rajattu tehokkaasti sähköaitojen sisäpuolelle, jonnekin minne pääsee vain euroilla tai tietyllä ihonvärillä. Aseistettujen muurien sisäpuolella on kieltämättä hyvä harrastaa vapaa-ajan liikuntaa ja mieltä, että juodaanko illalla Shirazia vai Sauvignon Blancia. Ja että halutaanko huomenna kiivetä kakkosta isompaa vai pienempää halkeamaa vaiko peräti mennä katsomaan pingviinejä.

Voisi hyvin kuvitella, että oman sikamaisen hyväosaisuuden kohtaaminen jotenkin latistaisi kiipeilyfiilistä. Raaka tosiasia on kuitenkin se, että kiipeily Kapkaupungin ympäristöissä on niin hyvää, että kaikenlaiset eksistentiaaliset ongelmat jäävät toissijaisiksi viimeistään siinä vaiheessa kun jalat irtoavat maasta.

Ylä kuva: Mira ja Miran saunailme, Hellfire, Kuva: Tapio Alhonsuo

Ala kuva: Energy Crisis (20), Kuva: Tapio Alhonsuo

Kapkaupunki
Lions Headilta kuvattuna,
kuva: Mira Alhonsuo

"Enpä olisi halkeamassa ähistessäni voinut ajatella tekeväni muuveja, jotka on nimetty mäyrän kokoisen eläimen mukaan."

Siitä oli nimittäin aikaa, kun olin edellisen kerran hyperventiloitunut ja lopulta nauranut ilosta ja hämmennyksestä samalla pitchillä. 70-lukulaisten lyhyiden köydenpituuksien takia olin ajanut vahingossa yli omasta ständistäni, ja olin pitchillä, jonka olin laskelmoinut vaimoni kiivettäväksi. Oikea reisi ja käsivarsi kiven sisässä, vasempien raajojen roikkuessa sadoilta metreiltä tuntuvan tyhjyyden päällä, tunsin paniikin hiipivän sisään samaa tahtia luistavien jäsenten kanssa. Miksei mulla ole kutosta mukana? 120 euroa roikkuu parhaillaan toisella puolen maapalloa vaatekomerossa, 20 000 kilometrin päässä sieltä, missä sitä tarvittaisiin! Ikuisuudelta tuntuneen kihnutuksen jälkeen sain kypärän halkeaman sisään ja koi-tin lepuuttaa niskaani leukaremmiin avulla "Tää olis ollu tosi onnistunut reissu pelkillä viinitarhoilla ja grillaamisellakin", ajattelin – ja lopulta saatuani myös perseeni halkeaman sisälle aloin nauramaan. Olin päätenyt sinne lopulta jalat edellä, selälläni, ja jouduin hivuttautumaan eteenpäin madon tyyliin.

Yritin illalla innokkaasti selittää paikalliselle kiipeilijälle käyttämäni outoa betaa: epämääräisen hytkyttelyn lisäksi siihen oli kuulunut lopulta myös 180 asteen käännös halkeaman sisällä.

Tässä kaikessa ei selkeästi kuitenkaan ollut mitään uutta. Vaisu vastaus kuului: "Oh yeah, you did the classic Dassie crawl". Enpä olisi halkeamassa ähistessäni voinut ajatella tekeväni muuveja, jotka on nimetty mäyrän kokoisen eläimen mukaan.

Kalliotamaani, paikallisesti siis "dassie", on yleinen noin nelikiloinen jyrsiä Etelä-Afrikan pelkosilla. Kalliotamaaniin ajoittainen taipumus hyyytä paikalleen johtuu niiden vajavaisesti kehittyneestä tasalämpöisyydestä (liekö sitten sama syy miksi offarit vastustavat itsellä niin pahasti), ja varsin erikoinen eläin on kyseessä muutenkin: sen lähin elossa oleva sukulaislaji on norsu. Näihin suloiisiin veijareihin törmää **Wolfberg**:n alueella helposti, veijarit osaavat nimittäin myös kiivetä itsensä kokoisia chimneyitä ylöspäin.

Wolfberg on Cederbergiksi kutsutun vuorijonon eteläpäässä, kun taas pohjoispäästä löytyy Rocklands. Kapkaupungista matkaa tulee kolmisen tuntia.

Siellä keskiyön tähtitaivas lumoa pohjoisen periferian asukin ja päiväsaikaan se tarjoaa vuxen klättringiä parhaimmillaan. Wolfberg opetti meille dassiet ja slingaukset sekä varomaan tuulen hiomia hiekkakivitatteja, jotka saattoivat välillä irrota jalan tai käden alta. Maaailma tuntui epätodelliselta ja välillä olisin voinut kuvitella kiipeäväni Marsissa enkä maapallolla.

Kiipeily oli ainutlaatuista, kallioid kokonaisuuksina ja yksityiskohtina luonnon omaa arkkitehtuuria parhaimmillaan, maisemien ollessa henkeäsalpaavan karuja. Lopulta päivät vain valuivat sormien välistä ja oli pakko nöyrytyä ajatukseen kotiin-paluusta, takaisin kalliiden viinien ja melankolisten ihmisten pariin. Pahin kulttuurishokki löytyikin ehkä itsepalvelu-Suomesta ja loskaisesta marraskuusta.

CLIMBING DERBY TAMPERE 2017 4.-6.8.

SINÄ JA PARISI

PIRKANMAAN
KALLIOT

12/24
H

SPORT- &
TRÄDIREITIT

TELTA-
MAJOITUS

VAPAAVALINTAINEN
KULKUNEUVO

RUOKAA JA
SAUNA

RUNSAASTI
PALKINTOJA

PÄÄTÖS-
BILEET

Ilmoittaudu
mukaan!

kiipeilykerhovertikaali.fi/derby2017

TULLIKAMARI
PARKKAHUONE | KLUBI

PARTIOAITTA

WAVE

**KK KELO JA KALLIO
ADVENTURES**

kasvisravintola
gopal

Laatua poikkeaville
...
www.gastropub.net

KiipeilyAreena

LA SPORTIVA

TAMPEREEN TYÖVAEN TEATTERI

Alcañiz - ESPANJAN UUSI KIIPEILYMEKKÄ?

Teksti: Tarja Vilén

Kuvat: Mikael Uponen

Tämän jutun otsikko on varastettu suoraan espanjalaisesta kiipeilylehdessä. Näin Alcañizista uutisoitiin espanjalaisessa Escalador-kiipeilylehdessä vuonna 2016, kun ammattikiipeilijät Chris Sharma ja Paul Robinson tulivat ottamaan selvää alueen potentiaalista ja avaamaan uusia kovatasoisia reittejä. Ja potentiaalia Alcañizissa riittää, kävimme sen itse todistamassa.

Albarracín on pitkään pitänyt ykköstiilaa Espanjan suosituimpana boulderpaikkana, eikä ihme. Sen kauniit maisemat, tunnelmallinen kylä ja laadukas hiekkakivi ovat vetäneet puoleensa joukon suomikiipeilijöitä jo useampana jouluna ja uutena vuotena. Paikoitellen Albarracínin mäntymetsissä kuuluu joulun tienoilla jopa enemmän suomea kuin espanjaa.

Turistisesonkina täyttyvä Albarracín on saanut espanjalaiset kiipeilijät etsimään uusia boulderalueita, joissa ei joutuisi suosituimpina aikoina jonottamaan parhaille reiteille.

- Albarracín on paikoitellen ylikansoitettu ja kiipeilyä rajoitetaan, joten aloimme kiipeilyporukalla kehittää Alcañizin kiipeilyaluetta 12 vuotta sitten. Viimeisen viiden vuoden aikana on avattu yli 700 reittiä ja alueen parhaimmat sektorit. Alcañizin hiekkakivimateriaali pystyy hyvin kilpailemaan Albarracínin kivilaadun kanssa, kunhan tietää mihin sektoreille mennä ja mitä reittejä kiivetä, kertoo paikallinen kiipeilijä ja alueen kehittäjä Miguel Lahoz Ramos.

Apuja turisteille

Miguelin ja muiden paikallisten kiipeilijöiden ansiosta Alcañizin topot ovat ladattavissa ilmaiseksi *boulderalcaniz*.

Alcañizin maisemia hallitsevat oliiviviljelmät, maaseudun oranssikattoiset aavikkotalot ja piikkipensaat

com-sivustolta. Topot ja sivusto ovat vain espanjaksi, joten espanjaa taitamaton kiipeilyryhmämme, eli allekirjoittanut ja kuvaaja Mikael Uponen, koki keskikokoisia haasteita löytää sektoreille.

Ei auttanut muuta kuin ottaa yhteys paikalliseen kiipeilyseuraan Montañeros del Bajo Aragón -facebook-sivun kautta ja pyytää apua. Yhteydenotosta ei kulunut kuin muutama tunti, kun Miguel ja hänen vaimonsa Olga jo kurvasivat paikalle pelastamaan suomikiipeilijät pulasta.

Seuraavan kahden viikon ajan pieni kiipeilyjoukkueemme, johon liittyivät myös saksalaiset Rene ja Astrid, vieraili Miguelin johdolla kahdeksalla kiipeilysektorilla ja vaikutti alueen potentiaalista.

Sektoreista koko ryhmän suosikiksi muodostui erityisesti joen varressa sijaitseva **El Anfibio**, jossa allekirjoittanut kiipesi ensimmäisen 6C-ulkoreittinsä ikinä. Jokivarren alue teki vaikutuksen paitsi maisemillaan, myös viileän raikkaalla ilmallaan, sillä tammikuusta huolimatta Alcañizin lämpötila nousi paikoitellen hellelukumiin.

Kiitettävät kelit

Olimme alun perin lähteneet karkuun Albarracínista lämpötilan laskettua pakaskasen puolelle ja sääennusteiden luvattua monen päivän lumisadetta. Alcañizissa meidät yllättäen vastaanotti täydellinen kiipeilykeli, vaikka Alcañiz on vain muutaman tunnin ajomatkan päässä Albarracínista.

Miguelin mukaan usein sään ollessa kiipeilyn kannalta huono Albarracínissa, pakenevat kiipeilijät Alcañiziin ja toisin päin. Alcañiz on parhaimpana kiipeilyse-

sonkina, eli marras-maaliskuussa, suhteellisen säävarma, mutta tämä vaihtelee paljon vuosittain. Ajoittain paikan täyttää viikoiksi kostea sumu, joka tekee kiipeilystä vaikeampaa.

Tänä vuonna tammikuulle osui aivan täydellinen sää ja paikan päällä törmäsi välillä muuhinkin kiipeilijöihin. Suurimmaksi osaksi saimme kuitenkin nauttia kiipeilyalueista yksinoikeudella.

Esiin kaivettuja aarteita ja aihetta uusille löytöretkille

Viikon aikana löysimme monia hienoja reittejä, kuten **El hangar** (7B), **Los lunes al sol** (7B+), **Anfibio** (7B) ja **El bonsai del rio** (7A+). Mikael innostui täysin **Se veía venir** (7C+) ja **Mascamierda** (7C) -reiteistä, jotka kuitenkin jäivät kiivettäväksi seuraavaan kertaan. **El Anfibio** -sektorin lisäksi vaikutuksen tekivät myös **Camíneros** ja **Techivore**.

Mutaisten teiden takia osa lähimmistä parkkipaikoista ei ollut saavutettavissa kiipeilyväänillämme, mutta henkilöautolla kaikkiin paikkoihin kulku sujui ongelmitta. Lähestymiset Alcañizissa ovat 1–15 minuutin luokkaa ja reittien alastulot ovat ajoittain viettäviä. Niiden parantamiseksi paikalliset kiipeilijät ovat tehneet kuitenkin jo paljon työtä.

Kaikkiaan paikan päällä viettämämme lähes kaksi viikkoa ei ole todellakaan tarpeeksi alueen haltuun ottamiseen. Kokeamatta jäi vielä useita Miguelin ylistämiä sektoreita. Vierailu tuskin kuitenkaan jää viimeiseksi. Paikallisten kiipeilijöiden rento asenne ja ystävällisyys ovat jo tarpeeksi hyviä syitä uuteen visiittiin.

Miguel manttelo El Arenal -sektorin reitillä Romualdotegi (6B)

Miguel esittelee Renelle ja Astridille miten kiivettään La dehesa_27, (7A) (sektorilla: La dehesa)

Jokivarressa sijaitsevalla El Anfíbio -sektorilla Mikael kiipeää ensinousun reitille De perdidos al río (7A)

Tarja kiipeää El Arenalin Las vecinitas de Masón (6B)

Mikaelin ja Miguelin kovan työn ansiosta Alcañizin topot löytyvät nyt myös 27 Crag-sin Alcañiz-sivulta. Tällä hetkellä topoista merkittynä on 22 sektorilta kaikkiaan yli 700 reittiä. Reitit ovat Miguelin ja muiden paikallisten kiipeilijöiden avaamia.

Nyt Alcañizista on löydettävissä myös muutama suomalaisreitti, kun Mikael avasi vierailumme aikana muun muassa **El bonsai del río** (7A+), **Pieni mutta pippurinen** (7B+) ja **Techo directo** (7A+) -reitit. Käy ihmeessä kiipeämässä niille toistot. Varsinkin El bonsai teki vaikutuksen paikallisiin kiipeilijöihin, jotka toivottavat tervetulleeksi avaamaan kanssaan uusia reittejä ja kehittämään aluetta.

Miguelin Top 10 -reitit:

Los lunes al sol 7B+	Bloqueabajo 7A+
El anfibio 7B	El perro marrón 8A+/B
Se veía venir 7C+	Billy crisis 7C
El Hangar 7B	Pêche melba 7B
La moto lengua 7A	Monumentum 7C

Mikael tekee ensinousun reitille El bonsai del rio (7A+) (sektorilla: El Anfibio)

Miguel ja Tarja katselevat auringonlaskua El Arenal -sektorilla

Mikael testaa Se veís venir -reitintä (7C+) muuveja (sektorilla: Camineros)

Koordinaatit: 41°3'4"N 0°8'1"W

Alcañiz

SIJAINTI:

Espanjassa, Barcelonasta ja Valenciasta noin 2,5 tunnin ajomatkan päässä.

Alcañiz on 16 000 asukkaan kaupunkikylä, jossa on kaunis historiallinen vanhakaupunki. Maisemat vuoristoa ja paljon oliivipelloja. Kasvistossa liian paljon piikkipuksia, mutta ihastuttavan paljon mantelipuita ja mausteensaita. Keskustasta löytyvät kaikki palvelut, ja vänillä yöpyminen onnistuu helposti.

REITIT JA SEKTORIT:

Arvion mukaan noin 50 sektoria, joissa yhteensä yli 1 500 reittiä. Paljon potentiaalia uusien reittien avaamiseen. Reittien vaikeusasteet 4-8B. Lähestymiset kiville pääasiassa alle 15 minuuttia kävelen lähimmältä parkkipaikalta.

KIIPEILYKAUSI JA -SÄÄ:

Marraskuu-maaliskuu (vain heinä-elokuu on liian kuuma aika). Alcañizissa sataa harvoin lunta, mutta talvikaudella on toisinaan sumuista ja tuulista. Sadetta tulee harvoin kahta päivää peräkkäin. Muutamilla sektoreilla pystyy kiipeämään vaikka sataa.

ACCESS:

Alueella ei ole access-ongelmia, mutta kiipeilijöitä pyydetään ottamaan huomioon, että alueet ovat yksityisomistuksessa. Jätä siis auto vain topoissa merkatuille parkkipaikoille, korjaa roskat ja ole ystävällinen maanomistajille. Sektoreita on paljon ja ne ovat hajallaan. Suurin osa sektoreista sijaitsee Alcañizin pohjoisosassa.

LISÄTIETOJA:

Topot löytyvät sivuilta 27crag.com ja boulderalcaniz.com. Paikallinen kiipeilyryhmä Montañeros del Bajo Aragón on Facebookissa. Lisää kiipeilyporukkamme kokemuksia Alcañizin reissusta voit lukea blogista weakfingers.com.

SM-kisan tunnelmaa, Kuva: Hanna-Mari Neuvonen

Onnelliset voittajat, Kuva: Mikko Nieminen

Köysikiipeilyn SM-kilpailut 2016 kiivettiin uudenvuodenaattona

Teksti: Hanna Hesse

Köysikiipeilyn SM-mitalit jaettiin uudenvuodenaattona 31.12.2016 Kiipeilyareenalla Helsingissä. Kisapäivä alkoi varhain karsinnoilla, joissa virallisten naisten, miesten ja junior-sarjojen lisäksi kids-yläköysisarjassa kilpaili yhteensä lähes sata innokasta kiipeilijää.

Kilpailujen tuomaroinnista vastasi päätuomari Peter Backlund yhdessä Suomen Kiipeilyliiton kouluttamien tuomareiden kanssa. Lisäksi päivän järjestelyissä oli mukana reilu kaksikymmentä Kiipeilyurheilijat ry:n vapaaehtoista. Laadukkaat kisareitit olivat Sauli Kieman johtaman Kiipeilyareenan reitintekotiimin käsialaa. Illan finaaleihin ja jatkoileisiin tunnelmaa loihitti valojen sekä musiikin avulla kiipeilypiirien kestosuosikki DJ A. Myllykoski.

Suuren yleisön lisäksi kisapäivää seuraamassa olivat YLE:n toimittaja ja kuvaaja, ja vuoden 2017 ensimmäisenä päivänä kisoista esitettiin lyhyt juttu illan Urheiluruudussa.

Kiitos kaikille hienoon päivään kilpailijan, katsojan tai järjestäjän roolissa osallistuneille!

SM-kisojen 2016 mitalisijat:

NAISET:

- I Anna Laitinen
- II Maria Skyttä
- III Janina Käyhkö

MIEHET:

- I Tomi Nytorp
- II Anthony Gullsten
- III Kuutti Huhtikorpi

JUNIOR A TYTÖT:

- I Tuuli Lappalainen
- II Suvi Jylhä
- III Elsa Lehdonvalo

JUNIOR A POJAT:

- I Alekski Mikkola
- II Noa Hidama
- III Alekski Rokka

JUNIOR B TYTÖT:

- I Sonja Kainulainen

JUNIOR B POJAT:

- I Veikka Volotinen
- II Viljami Tuomisto
- III Erik Valkila

KIDS A TYTÖT:

- I Heta Mattila

KIDS A POJAT:

- I Joonas Salmi
- II Ilmari Piironen
- III Roni Wallin

KIDS B TYTÖT:

- I Sayaka Suzuki
- II Jessica Knifund
- III Ronja Kauppala

KIDS B POJAT:

- I Elias Rintamäki
- II Jere Nieminen
- III Benjamin Kurki

Anthony Gullsten miesten karsintareitillä, Kuva: Matti Peltonen

Kids B-sarjan kolmas Ronja Kauppala urakan jälkeen, Kuva: Matti Peltonen

Kuutti Huhtikorpi finaalissa, Kuva: Matti Peltonen

SM-voittaja Anna Laitinen naisten karsinnassa, Kuva: Matti Peltonen

Naisten yllättäjä Janina Käyhkö karsinnoissa, Kuva: Matti Peltonen

Kids-sarjan Emilia Vidal, Kuva: Matti Peltonen

Miesten voittaja Tomi Nytorp karsintareitillä, Kuva: Matti Peltonen

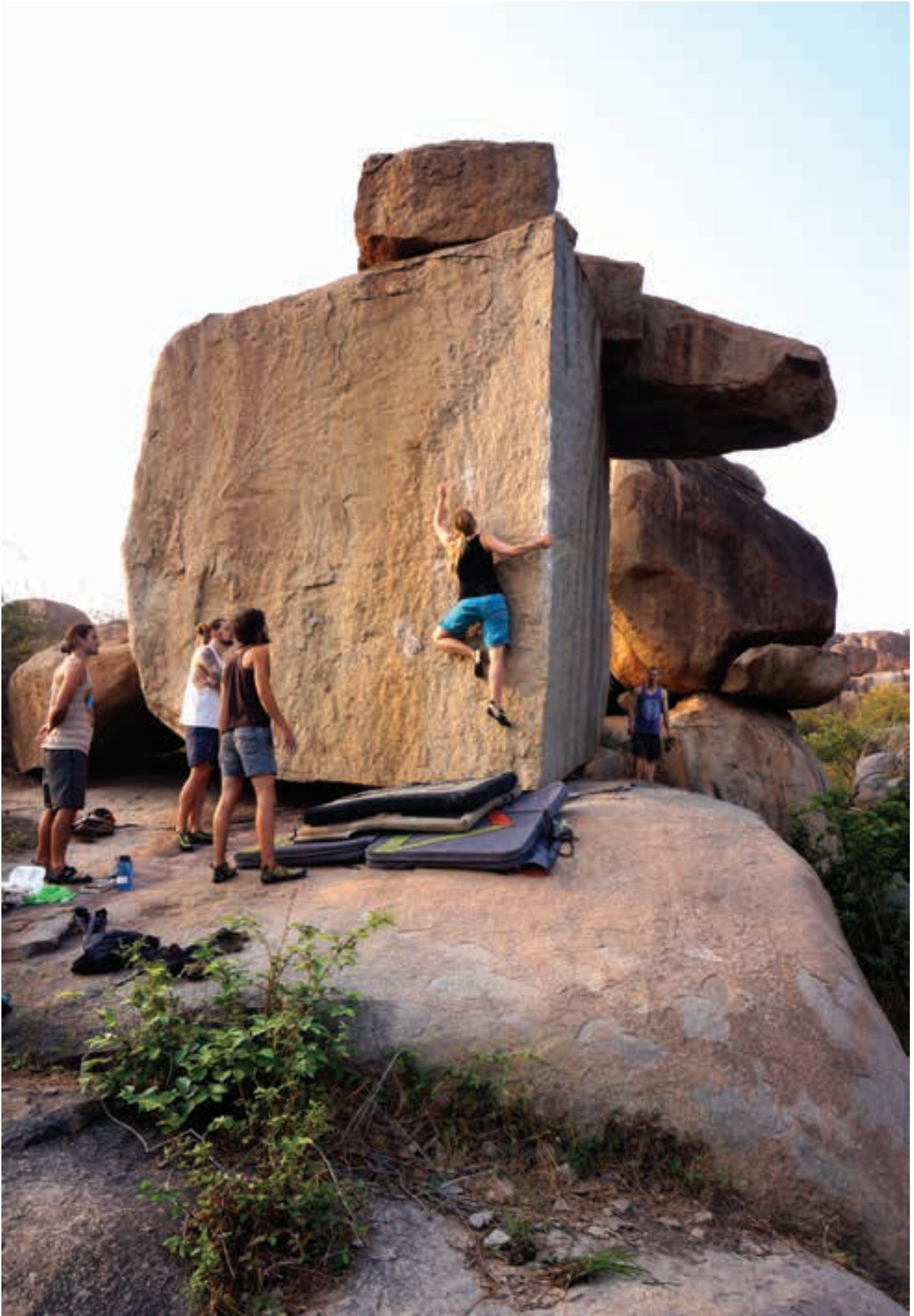
Maria Skyttän finaalisuoritus, Kuva: Matti Peltonen

Galleria

Galleria julkaistaan jokaisessa kiipeilylehdessä. Lähetä omat täysozumasi Kiipeilylehteen osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi

Ruskea Virta kuvamanipulaatio, Kuva: Kuutti Heikkilä

Inka Gysin Intian Hampin uljaalla 90 Degree Arete:lla (7A) Kuva: Christoph Gysin

Mikko Ahlström reitillä Ma queue donald, 7b+, Gorges du Tarn, Kuva: Valtteri Pulkkinen

Jääkiipeily SM 2017, Tapio Alhonsuo kisareitillä, Kuva: Kuutti Heikkilä

DMM DRAGON 2.0
 Luottokamun uusittu versio. Pitävä
 karkea hammastus ja tupla-akseli.
 64,90 € - 84,90 €
 Dragon 2.0 Set (#0 - #5) 390 €

RAB Firewall Jacket
 Kevyt, joustava ja
 kehuttu kuoritakki.
 299 €
 Miesten sekä naisten malli.

BLACK DIAMOND
 BD:n köydet saatavilla nyt Camusta!
 9.2 mm 70m 179 €
 9.9 mm 60m 139 €
 9.9 mm 70m 159 €

PATAGONIA RPS Rock Pant
 Patagonian keveimmät kiipeilyhousut
 boulderilta 10+ kp reiteille.
 94 €
 Miesten sekä naisten malli.

CAMU HELSINKI | Vuorikatu 14 | 09 278 1420 | Verkkokauppa | 050 330 7009
 Myymälä avoinna ma-pe 11-19 | la 10-18

CAMU

CAMU.FI

Facebook CamuOY
 Instagram @camuhelsinki

Ärstjörd traverse

– ALOITTELIJAN OPAS

Teksti: Tuomas Pöysti

Tämän kirjoitelman on tarkoitus olla jotain sellaista, jonka olisin itse halunnut löytää kolme vuotta sitten. Silloin elämäni ja seikkailukumppanini Niina ihastui laillani Rollomixed-blogin erinomaiseen tekstiin Ersfjordtraverse-nimisestä reitistä Tromssassa, Kvaløyan saarella. Reitti on norjalaista vuoristovaellusta, takapiha-alppinismia hädin tuskin kilometrin korkeudessa, ei siis mitään erityisen äärimmäistä tai huomionarvoista. Me olemme enemmän tai vähemmän tasamaan vaeltamista ynnä muovi- ja murkulakiipeilyä harrastanut, mataliinkin vuoriin suhteellisen tottumaton, pikemmin innon kuin kokemuksen kautta kunnostautunut kaksikko. Meillä ei myöskään satu olemaan jonoksi asti tämän tyyppisistä aktiviteeteista kiinnostuneita, oppaiksi haluavia kavereita. Kummallakaan into ei niin ikään purkaudu aiheettomana iteluottamuksena, joten olemme opiskelleet aihetta nöyryn mielin, pienin askelin ja turvallisuus edellä.

Hollandarenilla, Kuva: Niina Miettinen

Ersfjordtraversen ominaispiirteet

Reitti on yksinkertainen: lähdetään meren rannasta, nouseaan vajaa tuhatmetriselle **Skamtindenille**, kuljetaan selkeää harjajonoa parikymmentä kilometriä itään **Store Båmannille** ja laskeudutaan meren rantaan. Nousu- ja laskumetrejä tulee kolmisentuhatta, eli harja on suhteellisen tasainen. Reitin ennätysaika on alle viisi tuntia, mutta silloin on kysymys vuoristojuoksesta ja **Kilian Jornetista**. Reitti lienee herralle jo hyvin tuttu, josta kertoo myös vuosien mittaan parantunut aika. Lähtökohdat normaalikuntoiselle, reittiä tuntemattomalle, varovaiselle aloittelijalle ovat hyvin erilaiset.

Matkalla on enemmän tai vähemmän kiipeilyä ja laskeutumisia, riippuen millaisen reitin löytää. Yleisesti tunnetaan neljä laskeutumispaikkaa, mutta esimerkiksi oma kolmen vuoden mittaan tekemäni selvitystyö ei tuonut juuri varmuutta siihen, millaista kiipeämistä on tarjolla ja miten pitkiä laskeutumisesta ovat. Nyt jälkepäin ymmärrän syyn hyvin: koska reittivaihtoehtoja on valtavasti, eikä koskaan voi tietää mistä kukin päättyy menemään, olisi tyhmää usuttaa ketään liikenteeseen ilman kiipeilyvarusteita tai tietyn pituisen köyden kanssa.

Me kannoimme kiltisti mukanaamme kahta 60-metristä köyttä – joskin vain 8,1-millisiä – joista toinen osoittautui turhaksi. Ensimmäinen laskeutuminen kylläkin on yli

60-metrinen, mutta kolmessa osassa. Rohkeat voivat jopa kiivetä alas ensimmäiset metrit. Niiden jälkeen on toinen ankkuri ja siitä 30 metrin laskeutumisella saavutettavissa kolmas. Elokuussa 2016 ankkurit olivat hyvässä kunnossa (lisättiin aina oma sulkurengas ja joskus myös nauhaa), mutta ankkuritarpeita kannattaa toki aina pitää mukana. Toisen tunnetun rappelin onnistuimme välttämään, joten siihen en ota kantaa. Kolmanteen 60-metrinen köysi riitti juuri ja juuri ja neljänteen hyvin.

Reitin voi jakaa useampaan etappiin, mutta alku- ja loppupäätä lukuun ottamatta reitit harjalle ovat vähän epämääräisiä. Olimme etukäteen tutkineet kolme pakitusreittiä: **Storstopanin hiihtoreitin**, **Hollandarenin (1017) kesäreitin** ja toisen Hollandarenin luona olevan **Tromsø klatreklubbın majan lähestymisreitin**. Näistä löytyy tietoa netistä, ja samalla saa norjan kielen kurssin. Majan reitti ja tienoot olivat meille ennestään melkoisen tuttuja, muut kaksi vain kirjallisuudesta ja alhaalta tähyillen.

Reitille varustautuminen

Luultavasti stressasimme turhankin paljon siitä, miten pääsisimme ennen pimeää ensimmäisellekään pakituspaikalle, jos onnistuisimme tuhlamaan aikaa harhailuun heti kärkeen. Etenkin, kun

rappeleista ensimmäinen on heti Skamtindenillä. Myös veden saanti mietitytti, koska vuosi vaikutti aiempia kuivemmalta. Kannoimme juotavaa aika reilut määrät. Harjalla vettä ei ole, joten kyse on siitä, kuinka vähällä vaivalla pääsee rinteessä olevien lumikenttien alla oleville puroille. Nyt uskon, että molempien Hollandarenien tienoilla saa hyvää juomavettä milloin vain, ja nämä paikat asettuvat kauniisti kolmanneksen ja kahden kolmanneksen hujakoille.

Oli miten oli, lähdimme yrittämään ilmeisesti yleisintä yhdistelmää: reitti kahdessa päivässä, pelkät kovat kengät tai lenkkarit jalassa ja reilusti kiipeilytarviketta mukana. Tässä kohtaa yksi tai pari lisäjäsentä olisi ollut mukava apu kamojen kantamisessa. Fuskasimme sen sijaan viemällä etukäteen ruokaa ja makuupussin kiipeilymajalle, joka on ensimmäisen päivän maali ja kaksi kolmanneksen reitin alusta.

Ajankohta, elokuun 17.–18., oli olosuhteiden puolesta täydellinen valinta. Muutenkin viikon 33 tienoo on osoittautunut otolliseksi Tromssan seudulla. Jääraudoille ei pitäisi olla mitään tarvetta: Hollandarenin jäätikkö/lumikenttä ovat ainoat ylitettävät, ja seutu on hyvin loivaa. Jos jokin jyrkempi lumipatja tulee ylitettyä pohjoisrinteillä, ne on mahdollista halutessaan kiertää.

Reitille tyypillistä helppoa kiivettävää.

Tätä on eniten ihan alussa ja Blåmannin harjalla, Kuva: Niina Miettinen

Jäätikkö/lumikenttä Hollandarenin jälkeen. Tämän jyrkemmäksi lumella liikkumisen ei kesällä pitäisi reitillä mennä, joten raudat voi jättää kotiin, Kuva: Niina Miettinen

Myös reitin loppuun piilotimme ruokaa, telттаakin harkitsimme, koska emme olleet varmoja, miten pääsemme takaisin alkupisteeseen auton luo. Matkaa maantietä pitkin on 30 kilometriä ja reitin alkupäässä, **Rekvikin** kylässä, ei kovin montaa vakituista asukasta ole. Norjalaisen kuulemma entisestään kasvanut toppur-innostus taitaa kuitenkin olla tuonut pienen helpotuksen tähän pulmaan: Rekviin ajeele jopa arki-iltaisinkin väkeä käveläkseen Skamtindenille auringonlaskua katsomaan. Menoliikennettä on siis vuodenajasta riippuen myöhäänkin, mutta auringon laskettua ei liene toivoakaan.

Itseäni askarrutti fyysisen kunnan kestäminen. Kesä meni typerän rasisitusvammankin takia olemattomilla treeneillä, mutta pidin huolen, että peruskunto on talalla. Jostain olen omaksunut nyrkkisääntön, että pitäisi pystyä pitämään tahtina 400 nousumetriä tunnissa, kymmenisen kiloa repussa. Tähän vaikuttaa tietysti paljon maasto. Koska pääkaupunkiseudulla ei Malminkartanon huipun lisäksi juuri vaihtoehtoja ole, olen ollut tyytyväinen jos pystyn kävelemään 1000 metriä (20 kertaa portaat tai kuutisentoista kertaa portaiden oikealla puolella olevan polun) ylös ja alas kahdessa tunnissa, kymppi selässä. Ersfjordilla tämä sääntö tuntui pätevältä. Täytyy kuitenkin muistaa, että reitillä rasisitus on vaihtelevaa: se on keskimäärin kevy-

empää ja rutkasti pitkäkestoisempaa, joten nopeilla lihassoluilla siunatut älkööt luotako tähän liikaa.

Oikean tien löytäminen ja reitin kiipeilyosuudet

Sää suosi meitä. Ilma oli kirkas molempina päivinä, joten suunnistaminen ja yksityiskohtaisempikin reitinluku oli helppoa. Harjaa pitkin liikuttaessa peruskysymys kuuluu, kuinka pääsee harjan katkaisevien rännien yli. Joko valitaan harjalla kulkeminen, joka ainakin meidän rajallisella kokemuksellamme on yleensä hyvä arvaus, tai etsitään jokin juonikas reitti harjan sivulle, josta pääsee turvallisesti ränniin, sen poikki ja toisella puolella taas harjalle. Sumussa tai otsalampun varassa tämä on paljon hankalampaa. Isommassa mittakaavassa reitillä on muutama ”risteyskohta”, jossa on oltava tarkkana, että lähtee oikealle harjalle. Kannattaa tulostaa taskuun topografinen kartta Norjan maanmittauslaitoksen sivulta (linkki tekstin lopussa). Ei GPS:kään hullumpi hätävara ole, ja meiltä saa oman reittimme träkin, jos joku seläistä kaipaa.

Varsinaista kiivettävää reitillä on kahdessa kohdassa. Sanoisin molempia 4-ksi ja nämäkin ovat vain kymmenisen metrin pätkiä. Jos träditaso on tuota luokkaa, kannattaa miettiä, haluaako näille pätkille edes

mennä reppu selässä, lenkkarit jalassa ja melko raskas ”lähestyminen” alla. Jos on muuten nopea, saattaa pystyä vaihtamaan kiipeilykengät jalkaan ja vaikka kiskomaan repun köydellä perässä. Vastaavaa 4:n boulderinpituisia pätkää on reitillä luvassa jatkuvasti, joten sellaisen kiipeämiseen lenkkareilla tulee pystyä.

Trädistä puheenollen, Kvaloyan graniittiin uppoaa parhaiten C4 #0.5-#2. Storstolpanin rännissä tulee pitkä runnari, jos ei ole jotain pienempää, sormikokoista. Ja se ränni todellakin kannattaa kiivetä! Vaihtoehdoksi mainitaan loivempi ränni ”300 metriä pohjoisempaan”, mutta se vaikutti kovin irtonaiselta ja vaikeasti lähestyttävältä. Tämäkin huipun halkaiseva ränni tuntui alkuun hankalalta, jyrkältä ja pimeältä, mutta taas kerran ensivaikutelma osoittautui näköharhaksi. Kovat juoksijat hipsivän tästäkin mitä todennäköisimmin helposti kevyet juoksutossut jaloissa. Avainsana on ”chimney” – yksinkertaisin perustekniikka on syytä olla hallussa, ei ihmeempää.

Seuraava kiipeämispaikka on heti toisen päivän osuuden alkuun sijoittuva, suosittu **Zapffeegga**, 4 tai 4-. Kun tiimimme pari vuotta sitten ensimmäistä kertaa seikkaili reitillä melkoisessa hernerokkasumussa, onnistuimme eksymään jopa näin selkeällä harjamaisella linjalla. Syytä oli yleinen

Reitin loppuosaa Revbergtindenin tienoilta: Brattbergtinden, Melketinden, Styrmannstinden, Hollendaren (1015). Tällä itäisellä Hollendarenilla on siis tunnettu Baugenin seinä ja kiipeilyseuran maja, jonka kohdalta reitti on hyvä jakaa kahteen osaan, Kuva: Tuomas Pöysti

Ensimmäisen päivän viimeinen mäki Styrmannstindenille. Taustalla, vuonon toisella puolella näkyy kauniin Soria Moria -reitin huippuja, Kuva: Tuomas Pöysti

Ersfjordtraversen ensimmäiset 13 kilometriä kuvattuna Mellomtindeniltä viime vuonna. Oikealla Skamtinden, keskellä Storstolpan ja Hollendaren (1017), vasemmalla Styrmannstinden ja Hollendaren (1015). Kuva: Tuomas Pöysti

Toisen päivän osuus koostuu noususta Zapffetoppenille ja tästä Blåmannin harjasta. Kuva: Niina Miittinen

kokemattomuus vuorten ja niiden lukemisen, kuuntelemisen ja haistamisen suhteen, mutta juuri siksi en tätäkään osuutta mainostaisi läpihuutojuttuna kenelle vain. Jos **Ersfjordtraverse** kiinnostaa, mutta ei ole varma kyvyistään, kannattaa ehdottomasti mennä kiipeämään **Zapffeegga**, mieluiten kovilla kengillä. Sen jälkeen voi tutkia kuinka huipulta pääsee toiselle puolelle kohti Blåmannia ja jatkaa kokeeksi siihen suuntaan, kunnes puolet valoisasta ajasta on käytetty. Sitten voi mennä samaa reittiä takaisin **Zapffetoppenille**, sieltä kolme rappelia alas ja majalle iltakaakaolle. En voi antaa mitään tämän parempia vihjeitä reitin tai rappeliankkurien etsimisen suhteen – paitsi sen, että harjalle kannattaa aina mennä katsomaan, jos ei tiedä minne mennä.

Fiiliksiä reitiltä

Kerrotaan nyt rehellisyyden nimissä, että rauhallisen, mutta suhteellisen tehokkaan ensimmäisen päivämme aiheuttaman hybriksien vallassa nukuimme pitkään, juttelimme puolille päivin norjalaisten kiipeilijöiden kanssa majalla ja annoimme heidän kiivetä Zapffeeggan. Itse yritimme

ylös sen oikealla puolella kulkevaa erittäin yksinkertaista, mutta isojen kivien paikoin tukkima ränniä. Ja tämän rännin muodossa päälle laskeutui Nemesis. Tuhlasimme älyttömät määrät aikaa huipulle pääsemiseen, jätimme hyvän slingin turhaa rappelia varten, koska olimme jättäneet ”ylimääräiset” ankkurinauhat majalle ja eksyilimme helpossa maastossa etsiesämme tietä kohti Blåmannia. Maastossa, jonka piti olla ennestään ainakin puolittutua.

Viimeinen harja on yllättävän vaativa ja aikaavievä, ainakin väsyneenä. En uskalla luvata, että kaiken varmistamamme ”kii-vettävän” olisi ehtinyt varmistaa köydenpituuksina, mutta olemme kehittäneet melko sujuvan running belay -tekniikan, ja ainakin sillä ehdimme kahden päivän valoisina aikoina helposti. On eri asia, kuka mitään pitää niin ilmapavana tai täpäränä, että varmistaminen on paikallaan.

Ehdimme silti illansuussa **Blåmannille**. Se on seudun korkein mäki (1044) ja suosittu iltalenkkikohde. Nytkin tapasimme paikallisia ja meille tarjottiin kyyti autollemme – ystävällinen mies otti arki-iltaansa vapaaehtoisena 60 kilometrin lisäajelun. Voi olla, että takana oleva urakamme siivitti tätä avuliaisuutta. Olin muutenkin huomaavinani, että reitti herättää kunnioitusta vuorilla liikkuvissa tromssalaisissa. Tapasimme muutaman, jotka olivat reitin menneet, mutta paljon enemmän niitä, joiden to-do-listaa Ersfjordtraverse komistaa.

Eikä ihme. Reitti on ylväs, sopivasti vaihteleva, looginen ja mielekäs. Jos tietä ei olisi rakennettu, se saattaisi olla jalan kulmien yksi taloudellisimpia reittejä päätepisteidensä välissä. Komein se on joka tapauksessa.

Vuonon toisella puolella oleva Soria Moria on myös klassikko, joskin alle puolet Ersfjordtraversen pituudesta ja selvästi helpompi. Jos nyt saisin neuvoa meitä kolme vuotta sitten, käskisin tehdä tuon aiemmin kuvattua **Zapffeegga**-kokeilun ja toiseksi kipittää **Soria Morian** niin nopeasti kuin pääsemme, tutkia näiden mittasuhteita ja laskea aikoja. Ja kirjoitettuani tämän tajusin, että juuri niin me silloin teimme. Emme vain vielä olleet valmiit **Ersfjordtraverse**lle.

Norjan maanmittauslaitos

- www.norgeskart.no
- <http://www.norgeskart.no/#11/634634/7741215/-land/+toporaster>

Tromsø kiipeilykerho

- <http://tromsokltring.no/>
- <http://tromsokltring.no/node/1935>
- <http://tromsokltring.no/hytta>

Topokirja Kvaløya - Selected climbs

- <http://tromsokltring.no/Kval%C3%B8yaSelectedClimbs>

Tuomas Pöysti

tuomas.poeysti@gmail.com

Reitin alkuosan ilmeviä maisemia,
Kuva: Tuomas Pöysti

Storstopanilla. Puolet huipusta jää rännin toiselle puolelle. Taustalla näkyy Mellomtinden, jolla on myös hienoa, helppoa kiivettävää, Kuva: Tuomas Pöysti

Blämännin harja on yllättävän tekninen ja raskas, ainakin väsyneenä, Kuva: Tuomas Pöysti

Rappeli Skamtindeniltä, Kuva: Tuomas Pöysti

Oivalluksen hetkiä reittiä etsiessä. Varsinaista polkua ei juurikaan näy, joten kulkija saa nauttia etsimisestä ja löytämisestä, Kuva: Tuomas Pöysti

Ensimmäinen rappeli Skamtindeniltä. Taustalla näkyy Storstopan ja Hollendaren, Kuva: Niina Miettinen

Huiputusta, Kuva: Jukka Kallio

- kiipeilyn *kultarannikkolla* Kataloniassa

Teksti: Jukka Muinonen

Olemme taas matkalla luvattuun maahan. Barcelonasta etelään noin 100 kilometriä. Porukkakin on tuttu: Mikko Damski, Jukka Kallio ja Jukka Muinonen. Mikko hoiteli alkujärjestelyt vuosien rutiinilla, eikä alueen valinnassa tarvittu satunnaisgeneraattoria, vaan perustana olivat monelle kiipeilijälle tutut kiipeilykohteet: La Riba, La Mussara, Siurana, Arboli, Margalef ja Villanova de Prades.

Tarkkana, Kuva: Jukka Muinonen

Ylhäällä, Kuva: Jukka Kallio

Tästä lähtee ... Kuva: Jukka Muinonen

"Köysi oli jäänyt jalan väärälle puolelle ja käänsi putoajan seuraavaan varmistukseen pää edellä lähes bulgea tangeeraten."

Menomatalla meille jäi oivallisesti aikaa tutustua Tarragonan kaupunkiin.

Tämä antiikin Roman imperiumin tukikohta- ja satamakaupunki (roomalaisittain Tarraco) on erityisesti hyvin säilyneen keskustansa ansiosta nimetty yhdeksi Unescon maailmanperintökohdeksi. Hallintorakennuksilta, yli amfiteatterin, on Välimerelle suurenmoinen näkymä. Mielessään saattaa kuvitella vilkkaan toimeliaisuuden satamassa tai legioonalaiset marssimassa kapeilla kujilla ja aukioilla. Vaikuttava ihmispyramidipatsas uuden keskustan bulevardikatujen välissä sekä Katalonian liput talojen ikkunoissa ja kapeiden katujen yllä viestivät nekin alueen historiasta ja nykyisistä itsenäistymispyrkimyksistä.

Uldemolins majapaikkana ja kiipeilyalueena Villanova de Prades

Erinomaisesti varusteltu asuntomme Uldemolinsin pikkukaupungissa sijaitsee lähes kiipeilyalueen keskiössä. Vuoret kohoavat sekä etelä- että pohjoispuolella kaupunkia, laaksossa on pienviljelmiä ja viinitiloja. Idyllisessä pikkukaupungissa on kaikki kiipeilijöiden tarvitsemat palvelut: pieni sekatavarakauppa, leipomo ja muutama ravintola.

Heti saapumisemme jälkeisenä aamuna ajelimme Villanova de Pradesiin. Kiipeilyalue jakautuu yhteentoista sektoriin, joista oikeanpuoleiset muodostavat yhtenäisen kalliioseinämän. Ne ovat lähes itä-länsisuuntaisia ja avautuvat etelään. Reittejä on topossa yhteensä 161 ja erillisillä sektoreilla, vasemmalla reittejä löytyy vielä 105 lisää.

Lähestyminen hyvää polkua sektorin laidalle kestää vain viitisen minuuttia. Haemme taas tuntumaa paikalliseen greidaukseen, joka meidän näkökulmastamme vaikuttaa "vaihtelevalla". Keskipäivän kuumuudessa "vapaavuorolainen" käyttää kaikein saatavissa olevan varjon hyväkseen.

Alun helppojen reittien kiipeäminen saattoi antaa liiankin varman tunteen. Valitsin vuorollani kutosen reitin, joka alkoi laajalla hainevällä, sitten seurasi halkeama ja bulgen ylitys, lopussa oli negatiivinen lippa. Viimeisessä muuvissa oikealla kädellä oli hyvä ote, mutta vasemman käden ote kuitenkin petti ja kivi jäi kouraan. Köysi oli jäänyt jalan väärälle puolelle ja käänsi putoajan seuraavaan varmistukseen pää edellä lähes bulgea tangeeraten. Muutaman sekunnin päästä siinä köydessä kiikkua tuli taas miettineeksi kypärän siunauksellisuutta – vaikka koppa ei tällä kertaa kallion kovuutta testannutkaan.

Palasimme uudelleen Villanova de Pradesiin joitain päiviä myöhemmin. Tuolloin kävelimme sektorin vasempaan reunaan, jossa pikaisesti todettiin reitit ja kallion laatu sellaiseksi, että tauon jälkeen möhkittiin takaisin oikean laidan tutulle sektorille. Reittejä löytyi ja kiipeilyn ilosanomaa varjosti vain pilvettömältä taivaalta hohkaava armoton aurinko – ilman varjoa.

Siuranasta Arboliin

Matkalla Arboliin poikkesimme vaikuttavana Siuranan linnoitukseen. Espanjalaisten v. 1153 valloittama linnoitus oli viimeinen maurilaisten tukikohta Kataloniassa. Vaikka arabivaikutus tässä muodossa sai loppunsa Iberian niemimaalla, jättivät entiset hallitsijat pysyvän jälkensä espanjalaiseen kulttuuriin. Syrjäinen sijainti, kapeat, mutkikkaat vuoristotiet ja äkkijyrkät vuorenrinteet turvasivat tämän maurien tukikohdan satojen vuosien ajan. Ehkä samoista syistä Siurana on varjeltunut massaturismilta nykyaikanakin. Kiipeilykohteena Siurana on vaatava, tutustumiskohteena loistava. Meille riitti loistava ja jatkoimme kohti Arbolia.

Arboli on vain "pitkän kivenheiton" päässä Siuranasta. Sektoreita alueella on kymmenen ja reittejä hyvinkin parisataa. Park-

Näin
kuivatetaan märkä
kiipeilypaita,
Kuva:
Jukka Muinonen

kikselta **Can Mansa** -sektorille kapua kolmessa minuutissa. Sektorin oikeassa laidassa maasto on tasaista ja bonuksena on puiden suoma viilentävä varjo.

Vieressämme espanjalainen nuori mies pikakoulutti tyttöystävänsä varmistamisen saloihin. ”Rakkaus kovankin riskin voittaa”. Meikäläisillä normeilla varmistuskortti olisi kuivumassa!

La Riba ja Aku Anka-kävelyä

La Ribassa sektoreita on seitsemän ja reittejä toista sataa. Lähestyminen valitsemallemme sektorille, **Penya Rojalle**, vei kymmenisen minuuttia. Valmistaudimme tulevaan multipitsiin huolellisesti eli topoa tutkimalla, nukkumalla riittävästi ja tankkaamalla energiaa. Reitti oli entinen teknoreitti, mutta myöhemmin pultattu ja paljasti todellisen luonteensa vasta kiive-tessämme. Reitin ollessa vain kolme pitsiä pitkä, jätimme turhat vermeet pöheikköön – myös lenkkarit. Tarkoitus oli laskeutua samaa linjaa alas.

Reitti alkoi louhikosta, eikä siinä auttanut töpeksiä. Ensimmäinen jatko klipattiin kepin avulla. Jatkettaessa kalliokasvien, pienten pensaiden ja humuksen peittämien listojen ja fleikkien viestin olisi pitänyt olla selkeä: reittiä ei ole pitkään aikaan kiivetty. Se oli ehkä nähnyt parhaat päivänsä niinä aikoina, jolloin kallioon hakatut ja nyt jo ruostuneet rautakiilat ja haperot puukiilat olivat turvanneet kiipeilijöitä. Uudet harvat pulttaukset vaikuttivat enemmän kosmeettisilta kuin turvallisilta kimmeltäessään seinämällä.

Nyhväsimme reittiä hyvinkin kolme tuntia. Ylhäältä maisema oli komea, mutta ankkurilta alas katsottaessa rinne näytti kimurantin kolholta ja ylenmääräisen kasvillisuuden verhoamalta. Meitä arvelutti yrittää laskeutua – köysi olisi koko ajan kiinni jossain kivenkolossa tai pensaassa. Pidimme lyhyen konklaavin ja päätimme lähteä läpsyttelemään kiertotietä takaisin lähtöpaikalle.

Ensimmäisellä pitsillä **La Sportivan Futurat** olivat tuntuneet mukavilta kuin silkkihansikkaat kädessä. Puolessa välissä jalat alkoivat muistuttaa turvonneita berliinimakkaroita ja ankkurilla jalkineet tuntuivat jo syvänmerensukeltajan lyijykengiltä. Ja nyt niillä olisi pitänyt kulkea alas jyrkkää, juuri ja juuri tunnustettavissa olevaa polkua, jonne joku kuin ihan vaan ilkeysissään tuntui vieritelleen kivenlohkareita. Kärkeä kohti pakkautuvien varpaiden tuska hellitti vasta tasamaalla ja silloin käveltiin kanta-astunnassa Aku Ankkua.

Harvoin, jos koskaan, ovat niin monet jalkaterät olleet niin kiitollisia lenkkareista, kuin silloin.

Vinkkinä siis: jos multipitsillä on reppu selässä, eikä alastuloreitistä ole täyttä varmuutta, kannattaa pakata kengät mukaan matkaan.

La Mussara

La Mussara on laaja kiipeilyalue, joka jakautuu 11 sektoriin. Reittejä on reilut 250. Parkkipaikalta sektorialueen laidalle kävelee muutamassa minuutissa erinomaista polkua pitkin. Ainoana vaikeutena on sektorien ja reittien tunnistaminen seinämien alla olevan tiheän kasvillisuuden ja puuston takia.

Pöheiköstä aukeni kuitenkin upea kivitorni, jonka vetovoimaa emme voineet vastustaa. Topossa kahden pitsin reitin pituudeksi oli merkitty 20 m + 15 m. Mikon ekalla pitsillä loppuivat jatkot ja köyttä vedettiin kolmisenkymmentä metriä ylöspäin. Harvoin topossa noin paljon töpätään. Edellisen päivän, ei illan, rasiukset painoivat jäsenissä. Palasimme kämpille päin parin helpon reitin kiipeämisen jälkeen, mutta tolppa jäi kuitenkin kaiheartamaan. Jospa vielä...

Huipulla tavataan

Palasimme toisena päivänä vielä **La Mussaraan** tolppaa valloittamaan – tällä kertaa

riittävin evästein. Kaksi pitsiä, 60 m, on todellakin jotain muuta kuin topon 35 m. Eka pitsi oli tutun mukava, mutta toinen melkoista könyämistä. Ständin olisi voinut tehdä turvalliselle tasanteelle, mutta silloin ”hattu” olisi jäänyt valloittamatta.

Jokainen kivitolpan laelle kiivennyt tietää ja tuntee tyhjyyden ja vapauden ympärillään. Huippu kuitenkin kapeni niin paljon, että nähdäkseen alhaalta tulevat varmistettavat, täytyi köydet virittää ankkurista pitkälle reunusta kohden. Varmistusasenosta tuli erittäin epä mukava ja siinä säätäessä Reverso sanoi työsuhteensa irti, kiitti, kilahti kallioon ja katosi alapuoliseen penssaikkoon.

Uusi varmistus täytyi rakentaa varalla olleella ATC:llä. Liikkumattomuus reunalla, täysin puutuneet jalat ja polttava keskipäivän aurinko taisivat kypsentää sekä varmistajan että kiipeilijät. Mikä ihana tunne olikaan ständin purkamisen jälkeen havaita, että verenkierto ulottui jopa varpasiin asti!

Vaijereiden varassa on hyvä lopettaa reissu

Poikkiesimme reissulla myös paikallisessa kiipeilyliikkeessä, josta vuokrasimme ”palauttavaksi päiväksi” varmistuslaitteet **Via Ferrataa** varten. Kauppias suositteli Montsantin reittiä, jonka seuraavana päivänä toteutimme. Kokemus oli meille kaikille uusi ja vallan viihdyttävä. Oliko se sitten palauttava, on toinen asia: lähestymiseen käytettiin puolisen tuntia ja reittiin kokonaisuudessaan noin kolme tuntia.

Reissun rasiusten alkaessa kumuloitua, otimme viimeiseksi kiipeilyaktiiviteetiksi **Via Ferrata**-reitit La Mussarassa. Tämä oli ensimmäistä ”rautatietä” selkeästi vaikeampi. Alun ”lapsilukko” pani epäilemään, että olemmeko lainkaan oikealla reitillä. Korkealla seinämällä puolitunnelissa ei mahtunut seisomaan ja kontallaankin reput osuivat kattoon. Varmistusvaijeria ei ollut. Muualla reitin varmistukset olivat kuitenkin erinomaiset ja näyttivät vasta-asetuulta. Reitti kulki korkealla rinteessä. Siinä oli negatiivisia sivuttaissiirtymiä, hienoja vaijerisiltoja ja sisälsi se yhden kivipilarin valloituksenkin. Nautinnollinen päätös vuoristosessiolle!

Tarragona ja tutut maisemat jäävät taakse, laaksot ja kaupungit, unikkojen valtaamat kedot, siintävät vuoret. Kalliot, jotka ovat. Matka Barcelonaa kohti alkaa. Autossa suhteellinen hiljaisuus 90 % . Lähteminen on haikaa.

Kolmen kopla, Kuva: Jukka Kallio

Ständillä, Kuva: Jukka Muinonen

Ahdasta ja jyrkkää, Kuva: Jukka Muinonen

La Riba, Kuva: Jukka Muinonen

Kohti jääkiipeilyn SM-kisoja

Teksti: Heidi Hahtola

Oulussa järjestettiin helmikuussa jääkiipeilyn SM-kisat kolmentoista vuoden tauon jälkeen. Kisojen valmistelussa työtunteja kertyi huikea määrä, mutta järjestäjät ovat lopputulokseen tyytyväisiä.

SM-kisojen valmistelu alkoi oikeastaan jo loppuvuonna 2015. Uudelle paikalle siirretty Oulun kiipeilyseuran jäätorni alkoi näyttää sähköliittymän ja vesihuollon puolesta niin toimintavarmalta, että siellä voitaisiin jopa kisata. Helmikuussa 2016 tornilla järjestetyt Oulu Open -kisat olivat eräänlainen koeponnistus, jonka pohjalta alettiin suunnitella tulevia SM-kilpailuja.

”Vuoden 2016 kisojen perusteella oli selvää, että kisareiteille täytyi saada paljon lisää haastavuutta. Ainoa ongelma oli rahoitus, sillä kiipeilyseuran jäätornibudjetilla ei vielä ihmeitä tehdä”, kisojen rakennustöissä keskeisessä roolissa ollut Mika Narinen sanoo.

Torniryhmä oli saanut käytöstä poistettuja ristikkorakenteita, joiden pohjalta ryhdyttiin hahmottelemaan toista tornia olemassa olevan 22-metrisen nosturinrungon viereen. Lopullinen rakenne ja mittasuhteet muovautuivat kevään aikana ja rakennuslupa saatiin vireille kesän alussa.

”Syyskuussa tuli tieto SKIL:n ja Oulun Energian myöntämistä avustuksista, minkä ansiosta rakennustyöt lähtivät oikeastaan heti käyntiin. Talkoovoimin tehtiin valumuotit ja raudoitukset, ja myös valutyöt ehdittiin hoitaa ennen pakkasia”, Narinen kertoo.

Valmistelut käynnissä, Kuva: Marko Kerola

Tornia rakentamassa, Kuva: Marko Kerola

Ittvalaistu torni ja testikiipeilijä, Kuva: Marko Kerola

”Pienen mittavirheen vuoksi hänkki saatiin paikoilleen vasta kolmannella yrittämällä. Hyvällä talkooporukalla kaikki meni kuitenkin hienosti, henkisiä kärsimyksiä lukuun ottamatta.”

Härskihänkki huipensi urakan

Perustusten jälkeen seurasi jännittävin osuus, eli tornin pystytys. Nostofirman saaminen sponsoriksi edesauttoi urakan toteutumista.

”Kun sain tehtyä diilin LainaLiftin kanssa, tiesin, että tämä proggis tulee onnistumaan. Pystytornien nosto marraskuun lopussa jännitti hieman, mutta ammattitaitoisen talkoolaisen ansiosta valupultit olivat kuin olivatkin oikeilla kohdillaan”, Narinen kuvailee työvaiheita.

Kaksitoistametrinen katto-osuuden, eli härskihänkin, rakentamisessa riitti porattavaa, pultattavaa ja hitsattavaa parin kuukauden verran. Viimein joulukuun 16. päivänä hänkki oli nostokunnossa, Narisen kertoman mukaan monien satojen voimasanojen jälkeen.

”Pienen mittavirheen vuoksi hänkki saatiin paikoilleen vasta kolmannella yrittämällä. Hyvällä talkooporukalla kaikki meni kuitenkin hienosti, henkisiä kärsimyksiä lukuun ottamatta.”

Oma projektinsa oli tornin jäädytys, jota hoidettiin talven aikana päivittäin kahden

hengen porukoissa. Narinen laskeskelee käyttäneensä rakentamiseen yli 500 tuntia ja talkoolaiden työmäärä nousee varmasti pariin tuhanteen tuntiin.

Reittimestarit Venäjältä

Kisapaikan valmistelun lisäksi kisoihin liittyi paljon muuta järjestettävää. Vapaaehtoisten käsialaa olivat muun muassa kisojen verkkosivustot ja visuaalinen ilme. Myös sponsorihankinta oli keskeisessä roolissa, jotta esimerkiksi kisojen televisiointi saatiin hoidettua.

Kisavalmisteluja koordinoi noin kymmenhenkinen ohjausryhmä. Ohjausryhmässä virisi myös ajatus venäläisen kiipeilyvälinevalmistajan Krukonogin edustajien pyytäminen kisojen reittimestareiksi.

”Pohdittiin mistä saataisiin reitintekijät ja joku muisti Krukonogin. Tiesimme, että Lehdon Jaakko on käynyt vuoropuhelua heidän kanssaan hakunteristä ja niinpä värväsimme Jaskan suorittamaan alustavia kyselyitä”, ohjausryhmää luotsannut **Juho Risku** kertoo.

Venäläiset innostuivat kisoista kovasti ja elivät vahvasti mukana kisojen val-

mistelussa. Kaksi päivää ennen kisoja Ouluun saapui nelihenkinen delegaatio, joka toteutti kisareitit tiukalla aikataululla äärimmäisen ammattitaitoisesti.

Kisoille toivotaan jatkoa

Oulun kiipeilyseuran tavoitteena on, että myös ensi vuonna kisat järjestettäisiin. Jopa maailman cupin osakilpailua on väläytelty keskusteluissa, mutta tuon kokoluokan tapahtuman järjestämiseen liittyy vielä monia kysymysmerkkejä.

”On selvitettävä, täyttävätkö rakenteet maailman cupin vaatimukset ja miten paljon niiden eteen täytyisi vielä tehdä. Myös budjettia vaadittaisiin järjestelyihin huomattavasti enemmän, mutta rahan järjestäminen talkoovoimin on haastavaa”, Risku pohtii.

Tämän vuotisiin kisoihin Mika Narinen ja Juho Risku ovat molemmat todella tyytyväisiä. Risku myöntää olleensa jopa hieman yllättynyt, miten hyvässä järjestyksessä kaikki oli ennen h-hetkeä.

”Näyttää siltä, että kisabudjetti piti, kilpailijoita tuli odottamamme määrä ja rakenteet olivat hyvässä kunnossa. Meidän talkooporukka on toiminut aivan upeasti ja olen ylpeä siitä”, Risku kiittelee.

Hyytävä jännitysnäytelmä kisakatsomossa

Härskihänkki, Kuva: Marko kerola

Ensikertaa jääkiipeilykisojen katsomossa olleen lajin keltanokan kisarapotti:

Teksti: Inka Gysin

Kuvat: Inka Gysin, Marko Kerola

Oulussa järjestettävien Jääkiipeilyn SM-kisojen aamu valkenee kirpeän kirkkaissa tunnelmissa lauantaina 25.2. Kisapaikalle saavuttaessa ensimmäisenä katseen vangitsee kunnioitusta herättävä 22-metrinen jäinen torni ja siihen yhdistyvä kalteva nosturimainen osio, lempinimeltään härskihänkki. Paikalla on jo heti aamukahdeksalta suuri joukko toppavarusteisiin pukeutuneita ja kiireisesti touhuavia, mutta hymyileviä järjestäjiä ja Yle Areenan kuvaajia valtavine kameravarustuksineen sekä tietysti myös jännittyneitä kisaajia.

Kolmikymmenpäinen kilpailijajoukko ihastelee jäätornia ja kuuntelee tarkasti ohjeistusta päivän etenemisestä. ”Kisaajien lämmitetty telta löytyy oikealta ja katsojien tulisi olla vasemmalla, lähellä DJ-teltoa. Ruokaa ja kahvia löytyy vielä hieman taempaa, vihreältä teltalta”, kuuluvat ohjeet.

Teltojen lisäksi paikalla on Yle Areenan tiimi, joka pitää päämajaansa mustassa pakettiautossa kuin amerikkalaisessa agenttileffassa konsanaan. Niin heidän laitteensa kuin myös nosturi ja DJ:n musavälineet vaativat melkoiset sähkövirittelmät. Piuhoja on vedetty ympäri lakeutta, mutta kaikki tuntuu toimivan hyvin eikä katsojakaan pääse näihin kompastelemaan.

Tieto siitä, että pakkasasteeksi on aamulla mitattu -19°C ei juuri lämmitä katsojan mieltä, saatika varpaita. Onneksi teltoilta löytyvillä kaasulämmittimillä saa ainakin kädet pidettyä sulina ja evästeltä löytyy kiehuvaa hernerokkaa sekä kahvia lämmitämään sisuksia.

Sujuvaa touhua alusta lähtien

Karsinnoissa kiipeilijöistä naisia on kuusi ja miehiä 24. Suurin osa on suomalaisia, mutta mukaan iloiseen joukkoon on löytänyt myös venäläinen, belgialainen sekä

norjalainen mies ja yksi saksalainen nainen. Suomen mestaruutta nämä vierailevat tähdet eivät voi voittaa, mutta kokonaiskisa on heille ja suomalaisille yhtä lailla avoin. Kiinnostavaa on joukon moninaisuus: porukasta löytyy niin harrastajia, jotka ovat kokeilleet lajia pari hassua kertaa kuin myös maailmancuppeja kiertäneitä konkareita. Heistä paikalla ovat **Tapio Alhonsuo**, **Pauli Salminen** sekä **Enni Bertling**, jotka kuuluvat Suomen jääkiipeilyn maajoukkueeseen ja ovat viime kauden aikana niittäneet mainetta ja kunniaa maailmalla.

Esikiipeilijä ja reitinteosta vastannut venäläinen **Aleksei Marshalov** näyttää ensin mallia järjestäjien selittäessä tarkoin, mitkä osiot ovat sallittuja ja mihin ei saa koskea. Kaikki reitit karsinnoista finaalireittiin ovat miehille ja naisille samoja.

Karsintojen alkaessa ei paikalla ole juurikaan katsojia. Härskihänkin vertikaalinen osuus jää hieman harmittavasti katsomosta

Kuutti Heikkilä siirtymässä hänkiltä finaaliareitin torniosioon,
Kuva: Inka Gysin

Ylä kuva: Kilpailijat tutustumassa karsintareitteihin ennen kisojen alkua, Kuva: Inka Gysin

Ala kuva: Enni Bertling karsintareitillä, Kuva: Marko Kerola

seurattuna piiloon, mutta se ei juuri latista muuten mukavaa katsojakokemusta. Loppuunajatelluista kisajärjestelyistä kielii kiipeilijöiden sulava vuorottelu kahden karsintareitin välillä eikä katsoja näin ollen joudu odottelemaan turhaan nähdäkseen seuraavan suorituksen.

Laji vaikuttaa melko hurjalta jääkiipeilyä tai hakkuhuukkailua tuntemattomalle henkilölle. Kaikilla kisapaikalla olevilla on kypärä päässään – ja hyvästä syystä. Terävät hakut lentelevät ympäriinsä kiipeilijöiden yllättäen livetessä otteilta alas. Ymmärrettävästi katsojat halutaan pitää hieman kauempana.

Niin ulkomaalaiset vieraat kuin suomalaiset edustajat saavat osakseen kannustusta. Tunnelma on kaikin puolin lämminhenkinen timakasta kelistä huolimatta. Monen taidonnäytteen jälkeen saadaan selville finalistit. Heitä on kummassakin ryhmässä, naisissa ja miehissä, kuusi

kappaletta. Naisten ollessa vähäisesti edustettuna, pääsevät kaikki karsinnoista jatkoon finaaliin.

Tuuletusta ja täpöriä pelastuksia

Oheistekemisenä karsintojen ja finaalien välissä on tarjolla jäähakkuroikuntakilpailua, ruokailua sekä tapahtuman sponsoreiden ständejä. DJ pitää huolen päivän musiikkitarjonnasta, ja finaaleta kohden edettäessä alkaa kisakatsomo kasvaa. Pakkanenkin hieman helpottaa auringon porottaessa kirkkaalta taivaalta.

Finaaliareitti on rakennettu kiertämään härskihänkiltä jäätornin vasemmalle puolelle. Se päättyy tornin yläosaan rakennettuun kaatuvaan vaneriosioon. Esikiipeilijä kapuaa toppiin suhteellisen vaivattomasti, mutta tuskin kenellekään jää epäselväksi, että reitti tulee olemaan hankala. Vaikeutta lisää aikaraja: reitin suorittamiseen saa käyttää maksimissaan kymmenen minuuttia.

Ensin pääsevät vuoroon arvot naiset. Jo alun vertikaalinen osuus vie hankaluudellaan veronsa monesta. Vain pari naisista pääsee itse horisontaaliselle hänkkiosuudelle ja kovinkin konkari tulee alas jo 12 metrin pätkän ensimmäiseltä kolmannekselta. Kannustuksen määrästä tämä ei kuitenkaan jää kiinni, vaan kisakatsomo osoittaa tukeaan kiitettävän kovalla äänellä!

Naisten kiivettyä pääsevät miehet näyttämään taitojaan. Tuntuu, että kiipeilijät kiipeävät toinen toistaan pidemmälle. Härskihänkin puolen välin jälkeen tuleva pidempi muuvi tuottaa kuitenkin lähes kaikille päänvaivaa: norjalainen **Ian Hansson** yrittää tehdä vedon mielenkiintoisesta, solmumaisesta figure-of-four-asennosta, mutta vedon pituus ei aivan riitä. Romanian edustaja **Tapio Alhonsuo** ohittaa osion suhteellisen kivuttomasti ja jatkaa toppiin asti tuulettaen katsojien riemutessa.

Finaaleissa väkeä riittää, Kuva: Marko Kerola

Päivän hyytävimmän jännitysnäytelmän tarjoaa Helsingissä asuva **Pauli Salminen**, jonka ote hakusta irtoaa hankin hankalimman osuuden jälkeen. Hakku jää kuitenkin roikkumaan edelliseen jatkoon, josta Salminen varovaisen ketterästi noukkii sen kengänkärjellä ja hivuttaa takaisin otteeseensa. Hän nousee reitin melkein toppiin asti, mutta valitettavasti hakun irrottua Salmisen kädestä, ei suorituksen loppuosuutta voida hyväksyä. (Toim. huomio: kisajärjestäjien selvityksen mukaan hakun irtoaminen ei automaattisesti aiheuta hylkyä, mutta sen tulee irrotessaan jäädä otteelle, eikä esimerkiksi köyteen tai jatkoon).

Suuren urheilujuhlan tuntua alusta loppuun

Finaalien päätyttyä on vuorossa vielä avoin, hieman leikkimielinen ja näytösluonteinen nopeuskilpailu tornin jääosuudella. Jää lentää ja hakut heiluvat kun osa päivän kiipeilijöistä ottaa mittaa toisistaan. He lähes juoksevat jääpätkän ylös aina toppimerkkeihin asti. Nopeuskiipeilyn voiton vie **Tapio Alhonsuo**, **Pauli Salmisen** kiivetessä toiseksi ja **Kuutti Heikkilän** ollessa kolmanneksi nopein.

Sitten on pääkisojen palkintojenjaon aika. Kokonaiskisassa ja SM-kisassa naisten ykköseksi kiipesi helsinkiläinen **Enni Bertling**, jonka suoritus SM-kisoissa ei todellakaan jättänyt kylmäksi. Toisen sijan kummassakin kisassa sai **Emma Karjalainen** Tampereelta, saksalaisen **Miriam Geib:n** kiivettyä kolmanneksi kokonaiskisassa. SM-pronssia taas vei rovaniemeläinen **Jaana Ylipelto**.

Miesten ykköseksi kummassakin sarjassa sijoittui **Tapio Alhonsuo**. Kokonaiskilpailuissa toiseksi tuli venäläinen **Dmitry Maslov** ja kolmanneksi niin ikään Rovaniemellä majaileva **Kuutti Heikkilä**. SM-kisojen puolella **Heikkilä** kirkasti mitalinsa hopeiseksi ja **Pauli Salminen** ansaitsi suorituksellaan pronssia.

Juhlafilis! Tapio Alhonsuo otti SM-kultaa, Kuutti Heikkilän tullessa hopealle ja Pauli Salmisen saadessa pronssia, Kuva: Inka Gysin

Naisten SM-kisojen voiton vei Enni Bertling, Emma Karjalaisen ottaessa hopeaa. Pronssille ylsi Jaana Ylipelto, Kuva: Inka Gysin

Kokonaiskisassa naisten voiton vei Enni Bertling, Emma Karjalaisen tullessa toiseksi ja saksalaisen Miriam Geib:n ottaessa kolmannen sijan, Kuva: Inka Gysin

Ilmassa oli koko kisojen ajan suuren urheilujuhlan tuntua. Oululaiset onnistuivat upeasti kisajärjestelyissä ja tunnelma piti otteessaan loppuun saakka. Iltajuhlissa kisapäivän huikean trillerin aiheuttama jännitys suli nopeasti: niin kilpailijat, jär-

jestäjät kuin katsojat nauttivat rennon rai-lakkaasti yhdessä. Ja viimeistään saunassa loputkin varpaat saivat tunnon takaisin.

Kiipeilijä - kehity ja treenaa kehoa säästäten

Teksti ja kuvat: Pauliina Sjölund

Jokaiselle meistä on tärkeintä pysyä terveenä. Kaikki haluavat välttää loukkaantumisia ja turhia vammoja. Sen lisäksi ainakin suurin osa haluaa kehittyä harrastuksensa parissa. Kiipeilyseinä on toisinaan armoton, välillä sattuu ja tapahtuu. On vaikea todistaa, kuinka paljon merkitystä hyvällä oheistreenillä loukkaantumishetkellä on, mutta pääsääntöisesti muilta osin terve keho palautuu nopeammin, tietysti riippuen vamman vakavuudesta.

Kiipeilyhallit ja seurat järjestävät tänä päivänä erilaisia kursseja sekä tarjoavat valmennuspaketteja kiipeilijöille. Salmisaaren Kiipeilyareenalla valmennusryhmän vetäjänä toimiva **Aki Pakarinen** kertoo, että puolentoista vuoden aikana Salmisaaressa on pidetty arviolta 1 400 yksittäistä valmennustuntia.

- Ennaltaehkäisevällä harjoittelulla on tärkeä osa treenaamisessa loukkaantumisten välttämiseksi.

Voi tuntua kylmältä sanoa, mutta vaikka tavoitteena on välttää loukkaantumisia, niin se harvoin on täysin mahdollista. Kiire ja liiat suorituspainet ajavat meidät tekemään helposti vain sitä, mistä pidämme eniten, esimerkiksi menemään suoraan töistä tai koulusta seinälle kiipeilemään.

Kuinka moni tässä kohtaa voi nostaa käden pystyyn ja sanoa joka kerta lämmittelevänsä ennen kuin sitoo itsensä köyteen tai vetää kengät jalkaan boulderseinän alla? Kuinka moni ajattelee, että lämmittelynä toimii muutama helpompi reitti ennen päivän maksimirytyksiä?

- Valmennuksessa lähdemme aina isoista asioista liikkeelle, kuten minkälainen on valmennettavan arki työn, perheen ja muiden harrastusten kannalta. Se, mikä on kenellekin oikea määrä kiipeilyä asetettujen tavoitteiden saavuttamiseksi, on hyvin yksilöllistä, **Pakarinen** kommentoi.

Pakarinen puhuu tämän lisäksi neljästä isosta periaatteesta: ravinto, treeni, lepo ja aika. Näiden osa-alueiden ollessa suhteellisen hyvin tasapainossa, tapahtuu kehitystä helpommin myös kiipeilyseinällä. Hän kehottaa antamaan itselleen luvan järjestää kiipeilytreeninsä niin, että aikaa jää alkuun lämmittelylle, paikkojen availulle sekä kiipeilyn jälkeen vielä lyhyelle oheis- tai keskivartalotreenille. Hyvin suunniteltuna kahden tunnin kiipeilykerta taipuu tähän ja siitä saa silloin parhaat tehot irti. Meistä jokainen on tietysti yksilö eikä valmentaja voi luvata tason nousevan noudattamalla jotain tiettyä ohjelmaa. Valmennuksessa pyritään etsimään heikkouksia, tartutaan niihin ja etsitään ratkaisuja, joilla kiipeili-

jän olisi tehokkainta ja turvallisinta kehittää oikeita osa-alueita.

- Esimerkiksi, jos seinällä näkee, että kiipeilijälle on haaste nostaa huukkeja riittävän korkealle, treniohjelmaan on todennäköisesti hyvä lisätä alavartaloa avaavia liikkeitä.

Pakarinen korostaa, että Kiipeilyareenan valmennuksessa etusijalla on kiipeilyssä kehittyminen, vaikka ennaltaehkäisevästä harjoittelusta ja oheistreenistä puhutaan paljon. Valmennusta tehdään tiimityönä ja Pakarisen lisäksi valmennettava käy asiointia läpi esimerkiksi erikseen nimetyn kiipeilyvalmentajan kanssa. Aloittelija hyötyy valmennuksesta saamalla ohjeita muun muassa optimaalisista harjoittelumääristä ja siitä, miten eri osa-alueita voi kehittää tasapuolisesti. Pidempään harrastaneiden kanssa puututaan yleensä enemmän heikkojen kohtien vahvistamiseen ja liikkuvuuden parantamiseen.

- Tänä päivänä monet tekevät päätetyötä ja se yhdistettynä kiipeilyn kanssa luo puitteet melkoiseen myrskyyyn yläkroppaa ajatellen. Yleensä valmennettava tiedostaa mahdolliset niska- ja hartiaseudun jumitukset, mutta kuinka jumisissa sitä oikeasti onkaan, tulee usein yllätyksenä.

Iso osa keskivartalon oheistreenistä kannattaa tehdä siten, että ärsyke vastaa seinällä tapahtuvaa kuormitusta. Tee vaihtelevan mittaisia, haastavia pitoja.

Käsien avaus sivulle kuminauhan avulla on mainio liike herättää, lämmitellä ja vahvistaa yläselkää, etenkin jos on tarpeen keskittyä lapojen tarkkaan hallintaan.

Salin puolella voi myös tehdä lajinomaisia liikkeitä vahvistaakseen havaittuja heikkouksia

VINKKI KAHDEN TUNNIN KIIPEILYTREENIKSI:

10 minuutin aerobinen lämmittely (esim. juoksu, pyöräily, soutu-laite tai ulkokalliolla haara-perus-hyppyjä)

5 minuuttia kehon availua (erityisesti hartiasoutu, niska, ranteet ja sormet sekä lonkat, takareidet ja pohkeet)

1 tunti 20 minuuttia kiipeilyä. Muista kiivetä lopuksi joku helpompi reitti jäähdytelläksesi kehoa. Älä lopeta maksimisuoritukseen.

20 minuuttia oheis- tai keskivartalotreeniä

Ensikertalaisen kanssa valmennuksessa lähdetään liikkeelle juuri hartiasaudun liikkuvuuden ja lapatuen parantamisesta sekä ylävartalon muun voiman kehittämisestä. Istumatyötä tekevillä on usein myös haasteita lonkkien, takareisien ja pohkeiden liikkuvuuden kanssa.

- Kehossamme on paljon kohtia, jotka jäävät helposti huomiotta. Liikkuvuus on tärkeä hoitaa kuntoon, ja sitten mietitään oheistreeniksi sopivat vastaliikkeet, Pakarinen kommentoi.

Pidempään harrastaneilla ja ammatti-kiipeilijöillä voi puolestaan olla kehittyneen voiman suhteen epätasapainoa ja tästä aiheutuvaa hermostärykyä, joka voi johtaa pidempää lepoa vaativaan rasisitusvammaan. Epätasapainon välttäminen on jo itsessään hyvä syy ottaa treenaamiseen avuksi valmentaja. Lisäksi niin aloittelevan kuin kokeneen kiipeilijän on tasapainoisen kehittymisen kannalta hyvä muistaa

antaa keholle erilaisia ärsykeitä. Liian yksipuolinen treenaaminen voi niin ikään johtaa rasisitustiloihin tai siihen ettei toivottua kehitystä tapahdu.

- Esimerkiksi boulderoijan on hyvä tehdä köysitreenejä, jossa muuvien määrä on boulder-reittejä korkeampi ja näin ollen parantaa kestävyyttä. Toisaalta köysittelijän on hyvä käydä boulderoimassa, kun vaikeustason kasvaessa muovit muuttuvat haastavammiksi. Boulder-seinällä pystyy myös tehokkaammin treenaamaan esimerkiksi räjähtävää voimaa.

Pakarinen muistuttaa, että lämmittelyä ja oheistreeniä ei pidä unohtaa ulkokalliolle siirryttäessä. Hyvä lämmittely auttaa kehoa pysymään hereillä koko kiipeilyssession ajan, vaikka yritysten välissä tulee taukoja. Sykettä nostava aerobinen suoritus, joka saa hengästymään ja hien pintaan ennen seinälle siirtymistä, ei vie tehoja pois kiipeilystä.

- Niin boulderoijan, köysikiipeilijän kuin varmistajan kannattaa muistaa lämmitellä myös niska ja tehdä kevyet avaavat venytykset.

Tekemällä oikeita asioita oman kehosi tunteiden voit auttaa kroppaasi pysymään kiipeilykunnossa pidempään. Kukapa meistä ei haluaisi nauttia rakkaasta harrastuksesta vielä eläkeiässä!

Lisätietoja kiipeilyvalmennuksesta:

Salmisaaren Kiipeilyareena,
Aki Pakarinen, aki.pakarinen@gmail.com

Adventure Partners,
outofoffice@adventurepartners.fi

Tampereen Kiipeilykeskus,
info@tampereenkiipeilykeskus.fi

Feissi

Nimi: Aleksi Mikkola
Ikä: 16-vuotta
Asuinpaikka: Vapaala, Vantaa
Tärkein kiipeilyväline: Hyvä mankka

Aleksis treenaa niin köyttä kuin boulderia, Kuva: Matti Peltonen

Teksti: Inka Gysin

Nuoresta iästään huolimatta olisi Aleksis Mikkolalla varmasti paljon opetettavaa monelle meistä. Hän on hienolla asenteella ja vahvoilla kiipeilytaidoilla varustettu nuori mies, joka ei ota liikaa stressiä kiipeilystä – pääasia on säilyttää kiipeilyn rentous ja oppia lisää.

Martinlaakson lukiossa ensimmäistä vuottaan opiskeleva Aleksis tykkää kuvata, niin videoita kuin valokuvia. Suurin osa viikosta menee kuitenkin treenatessa kiipeilykisoja ja ulkomaan reissuja varten.

Milloin ja miten aloitit kiipeilyn?

Kiinnostuin kiipeilystä GoExpoilla vuonna 2008, jossa pääsin tutustumaan lajiin pienellä kiipeilyseinällä. Joitain viikkoja myöhemmin isäni serkku Mikko tutustutti minut paremmin kiipeilyyn Liikuntamyllyssä. Muistaakseni vuonna 2009 aloitin Tapanilan Erän alkeisryhmässä. Innostuin jo silloin kovasti lajista ja nyt olenkin sitä harrastanut melkein yhdeksän vuotta.

Mitä lajeja kiipeät? Mikä on suosikkisi?

Lead ja boulder, sisällä pääosin. En osaa valita suosikkia, kummatkin ovat omilla tavoillaan todella kiehtovia. Ulkona olen tähän mennessä kiivennyt todella vähän.

Mikä on kovin suorituksesi kiipeilyssä?

Useat 7C+ boulderit sekä köysireitit sisällä. Toki kovin flash on boulderissa 7C+ ja kovin onsight leadissa 7b+. Ulkona boulderissa 7B ja köydessä ehkä 7a. Varmasti tiukempiakin menisi, mutta en ole koskaan varsinaisesti projektoinut mitään reittiä tai boulderia.

Mikä on lempireittisi ulkona? Entä sektori tai alue?

Ei tule mieleen yhtä lempireittiä, mutta aika siistejä olivat **Voodoo (7A)** ja **Swiss Roof 2 (7A)** Ahvenanmaalla. Lempisektorista tai -alueesta en osaa päättää suosikkia, sillä joka sektorilta ja alueelta on aina löytynyt mieleistä kiivettävää.

Kenen kanssa kiipeilet?

Boulderissa kiipeän yleensä kenen kanssa vaan, joka sattuu samalle seinälle kanssani. Yleensä aina hallilta löytyy joku tuttu kiipeilyseuraksi.

Oletko matkustanut kiipeilyn perässä?

Olen käynyt Tanskassa PM-kisoissa, Suomessa jonkun verran kisoissa ja muuten vaan kiipeilyreissuilla, sekä kerran Margalefissa Espanjassa ja Fontsussa Ranskassa.

Mikä on ollut kiinnostavin kohde?

Tähän mennessä kiinnostavin kohde on ollut ehdottomasti **Margalef**, sillä pidän tosi paljon ulkona köysittelystä. Margalefissa oli hieno kiipeilyä ja se oli muutenkin todella upea paikka.

Mihin haluaisit lähteä kiipeilymatkalle?

Olisi tosi siistiä käydä joskus Kiinassa Getu:ssa kiipeilyreissulla.

Entä miten Aleksis treenaa?

Tällä hetkellä treenaa neljä kertaa viikossa boulderia Santeri Turkulaisen laatiman maion treeniohjelman mukaisesti ja kerran viikossa käyn köysittelemässä. Treenini kestävät

yleensä kahdesta kolmeen tuntia. Treeniin kuuluu päivästä riippuen mm. kestävyyttä, corea, campusta, circuittia sekä voimatreeniä, ja totta kai joskus vain vapaata fiilistelyä.

Miten pidät huolta kehostasi kiipeilyn ja suurten treenimäärien ohella?

Ensinnäkin yritän syödä suhteellisen terveellisesti, en kuitenkaan ole erityisen tarkka siitä mitä syön. Pyöräilen joka päivä kouluun sekä käyn satunnaisesti lenkillä.

Kuuluuko harrastuksiisi muita lajeja kiipeilyn lisäksi? Millä tavalla ne tukevat kiipeilyharrastustasi?

Harrastin vuonna 2007 noin puoli vuotta jalkapalloa, mutta en innostunut siitä lainkaan. Välillä olen ahkerastikin pelaillut kavereiden kanssa pingistä, lentopalloa ja sulkapalloa, jotka varmasti parantavat koordinaatiota. Siitä on toki hyötynyt kiipeilyssä.

Mikä henkinen tai fyysinen piirteesi avittaa sinua erityisesti kiipeilyssä?

Ehkä eniten iloisuus sekä rentous. En ota kiipeilyä liian tosissani tavoitteiden suhteen. Jos jokin reitti ei mene, niin en välitä siitä. Kokeilen seuraavalla kerralla uudestaan.

Minkälaisia tavoitteita sinulla on kiipeilyn suhteen?

Suurin tavoitteeni on kehittyä kiipeilijänä sekä nostaa omaa tasoa niin pitkälle kuin mahdollista. Keväällä Margalefin reissulla olisi mukava kiivetä joku köysi 8a.

Ketkä ovat esikuviasi kiipeilymaailmassa?

Minulla ei ole ketään tiettyä esikuvaa kiipeilymaailmassa, mutta kaikki jossain tie-

Alekski Mikkola fläshäämässä Retour aux Sources (7A) reittiä Ranskan Fontainebleaussa, Kuva: Matti Peltonen

“En ota kiipeilyä liian tosissani tavoitteiden suhteen. Jos jokin reitti ei mene, niin en välitä siitä. Kokeilen seuraavalla kerralla uudestaan.”

tyssä jutussa tosi vahvat kiipeilijät inspiroivat minua treenaamaan kovemmin.

Mikä kiipeilyssä on parasta?

Kiipeilyssä parasta on lajin rentous ja positiivisuus, treeneissä ja jopa kisoissa kaikki kannustavat ja tsemppaavat toisiaan loppuun asti.

Minkälaisia terveisiä haluaisit lähettää ikäryhmäsi kiipeilijöille tai muille kiipeilijöille?

Ottakaa kiipeily riittävän rennosti älkääkään treenaatko enempiä kuin itseä huvittaa.

Valmentajan, Santeri Turkulaisen kommentti:

Alekski on aina ollut todellinen ilopilleri. Menee reitit tai ei, niin kaverilla on aina hymy suulla, vauhti päällä ja pilke silmäkulmassa. Alekski on kiivennyt jo aika pitkään ja taitopuoli on kunnossa. Tosin erityisesti viimeisen vuoden aikana on voimaakin tarttunut aikamoinen määrä. Tuollaiselle reilu 50 kiloa painavalle jampalle yhden käden leuka 5 kilon lisäpainolla on kuitenkin jo ihan tiukka tulos.

Motivaatiota Aleksilla on ollut aina roppakappalla, mikä näkyy esimerkiksi panostuksessa venyttelyyn. On mielenkiintoista nähdä mitä tuleva ulkokuva ja kansainväliset kisa tuovat tullessaan. Kunhan tämä vain malttaisi välillä säästellä niitä nahkojansa. Ei nimittäin ole lainkaan ennenkuulumatonta, että treeneissä Alekski tuhoaa sormistaan nahat alle puolessa tunnissa!

KIIPEILY • KIIPEILYVÄLINEKAUPPA • KAHVILA • BOULDERING • GEAR STORE • CAFÉ

BOULDERKIIPEILYÄ TURUSSA!

VERKKOKAUPASTA
UUTUUKSIA
MM. OCUN DRAGO PANT & PANTERA

OXI LADY

BOULDERTEHDAS

LÖYDÄT MEIDÄT MYÖS FACEBOOKISTA!

www.bouldertehdas.fi

TEKNIKKAKURSSIT • PERSONAL TRAINING • KUNTOSALI • LASTEN JA NUORTEN RYHMÄT • SYNTTÄRIT • RYHMÄT
RUUKINKATU 4 • 20540 TURKU • TEL. 010 281 8999 • MYYNTI@BOULDERTEHDAS.FI

AVOINNA: MA-PE/MON-FRI 14-20:30,
LA-SU/SAT-SUN 12-16, ARKIPYHÄT/HOLIDAYS 12-16

Oulussa käytettiin tennispalloa viestikapulana seinäviestissä

SKIL:n JUNNU ohjaajakoulutus

Teksti ja kuvat: Markku Moilanen

Suomen Kiipeilyliiton nuorisovaliokunta järjestää vuosittain kysynnän mukaan 1–2 junnuehjaajakoulutusta. Koulutukset pyritään järjestämään siellä, missä tarvetta on. Viimeisimmät on pidetty Oulussa loppuvuodesta 2016 ja Helsingissä maaliskuussa 2017.

Koulutus on tarkoitettu junnutoiminnassa jo mukana oleville sekä tuleville junnuehjaajille. Koulutuksissa käydään läpi teoriaa esimerkiksi lasten ja nuorten liikunnasta, oppimisesta, fyysisestä harjoittelusta sekä ohjaamisesta. Teorian lisäksi tehdään käytännön harjoitteita, kehitellään uusia pelejä ja leikkejä sekä käydään yhdessä läpi erilaisia junnutoimintaan liittyviä hyviä käytänteitä. Kouluttajat pyrkivät pitämään kurssin keskustelevana, jotta se palvelisi mahdollisimman hyvin koulutukseen osallistuvien tarpeita.

Kurssin tärkeintä antia on kurssilaisten kesken syntyvät keskustelut, joissa pohditaan yhdessä ratkaisuja junnutoiminnassa eteen tulleisiin haastaviin tilanteisiin. Kurssi toimii hyvänä kanavana ohjaajien verkostoitumisessa, ja vertaistukea onkin hyvin saatavilla kurssitovereilta. Kurssilaiset saavat mukaansa myös reilun annoksen uusia ideoita. Oulun kurssilla syntyneen ajatuksen pohjalta alettiin keräämään leikkipankkia ohjaajien yhteiseen käyttöön. Leikkipankista löytyy jutun kirjoittamishetkellä lähemmäs 50 erilaista peliä ja leikkiä kiipeilyyn tai ryhmäytymiseen liittyen.

Ryhmäpunnerrusta osana tasapainoharjoitetta Helsingin koulutuksessa

Jokaisen koulutuksen päätteeksi kerätään palautetta, jonka perusteella koulutusta kehitetään. Yhtenä toiveena on ollut saada jatkokoulutusta ja ennen kaikkea enemmän mahdollisuuksia verkostoitua toisten ohjaajien kanssa. Palautteen johdosta Nuorisovaliokunta järjestää elokuun lopulla Tampereella junnuehjaajaseminaarin, jossa

on tarjolla mielenkiintoisia luentoja sekä ajatustenvaihtoa kollegoiden kanssa. Lisätietoa saa seminaarin Facebook-tapahtumasta, joka löytyy nimellä Junioriohjaaja seminaari 2017.

Pujottelua solmujen läpi Oulun koulutuksessa

"Junnuehjaajakoulutus oli kattava ja käytännönläheinen. Viikonlopun aikana käsiteltiin lasten ja nuorten ohjaamista sekä yleisesti että kiipeilyn näkökulmasta. Koulutus antoi hyviä vinkkejä kiipeilykertojen suunnitteluun ja myös ohjaajat pääsivät itse kokeilemaan leikkejä ja harjoituksia. Erityisen arvokasta oli kokemusten ja käytäntöjen jakaminen muiden seurojen ohjaajien kanssa. Koulutus antoi aivan uudenlaista intoa ja näkökulmaa junnutoiminnan pyörittämiseen."

-Heidi Hahtola

Kehto: Taivaskallio Nousussa: Meilahti Superklassik
Jotain kaikille: Pihlajamäki Koviksille: Mellunmäki Villi

HELSINKI CITYN BOULDER-HELMIÄ

Teksti ja kartta: Inka Gysin

Maailmalla reissatessa saa hyvin mielin retostella kuinka pääkaupungistamme ja sen liepeiltä löytyy mielettömästi timanttista kiivettävää – ihan pyöräilymatkan päästä. Näin ulkosesongin startatessa haluamme esitellä pari tarkoin valittua helmeä. Ei siis muuta kuin pädi mukaan, pyörän selkään ja kohti kiviä.

KEHTO: TAIVASKALLIO

Käpylän punaviher-idyllin helmoista kohoaa yksi Helsingin korkeimpia luonnollisia kallioita. On sopivaa aloittaa retki legendaariselta Taivaskallion crägiltä: täältä kun kaikki muutenkin on saanut alkunsa. Taivaskallio on Suomen boulderoinnin syntypaikka. Ensimmäiset reitit Taivaskalliolle on avattu jo 1950-luvulla Matti A. Jokisen, ”suomalaisen kiipeilyn isän” ja hänen ystä-

viensä toimesta. Tänä päivänä se on loistava paikka niin ensikertalaisille kuin jo pidempään lajia harrastaneille.

Taiskilta löytyy parikin eri sektoria, joista Keulamuuri on erityisen aloittelijaystävällinen vähemmän mutkikkaine, mutta hienoine reitteineen. Vitosia ja tätä helpompia linjoja on kiitettävästi ja kutosista mm. **Tuhnu (6A)**, **Savumuuri (6A+)** sekä **Kahva Dyno (6A+)** ovat keränneet reippaasti nou-

KKO: Koivusaari
Kortti: Fallbacka

Suosittu Pihlajämäki sopii kaikenlaiselle kiipeilijälle,
Kuva: Christoph Gysin

Keulamuuri on mukavan avoin ja hyvä paikka
myös vasta-alkajille, Kuva: Jesse Saustamo

suja. Sektori on kokonaisuudessaan mukavan aukea ja aurinkoinen.

Työntökulma-sektorilla päänaavaa aiheuttaa oivallisesti nimetty kulttireitti 4+ (7C) ja Länsimuurilla näin tekee hurjan korkea **Valaskala** (6B+), jonka topissa on hikoillut useampikin kiipeilijä. Suomen ensimmäinen reitti, aina vuodelta -54, **Hakahalkeama** (5+) sekä viereinen **Kukkaruukku** (5+) kannattaa myös käydä kiipeämässä. Hienoihin

6A:n reitteihin lukeutuu kiikkerä **Linnunpesä**, jonka kyljestä löytyy myös hitusen terävä, mutta kiinnostava **Trivial Pursuit** (7A). Triviana mainittakoon, kyseinen reitti on Suomen ensimmäisiä greidiään. Kiinnostava yksityiskohta on myös se, että osa Taiskin reiteistä on chipattuja! **Manteli** (6B) muuvittelee käytännössä kokonaan kiveen hakatuilla otteilla.

TAIVASKALLIO:

KENELLE:

Sopii kaikenlaisille kiipeilijöille, erityisen hyvä vasta-alkajille.

ERITYISPIIRTEET:

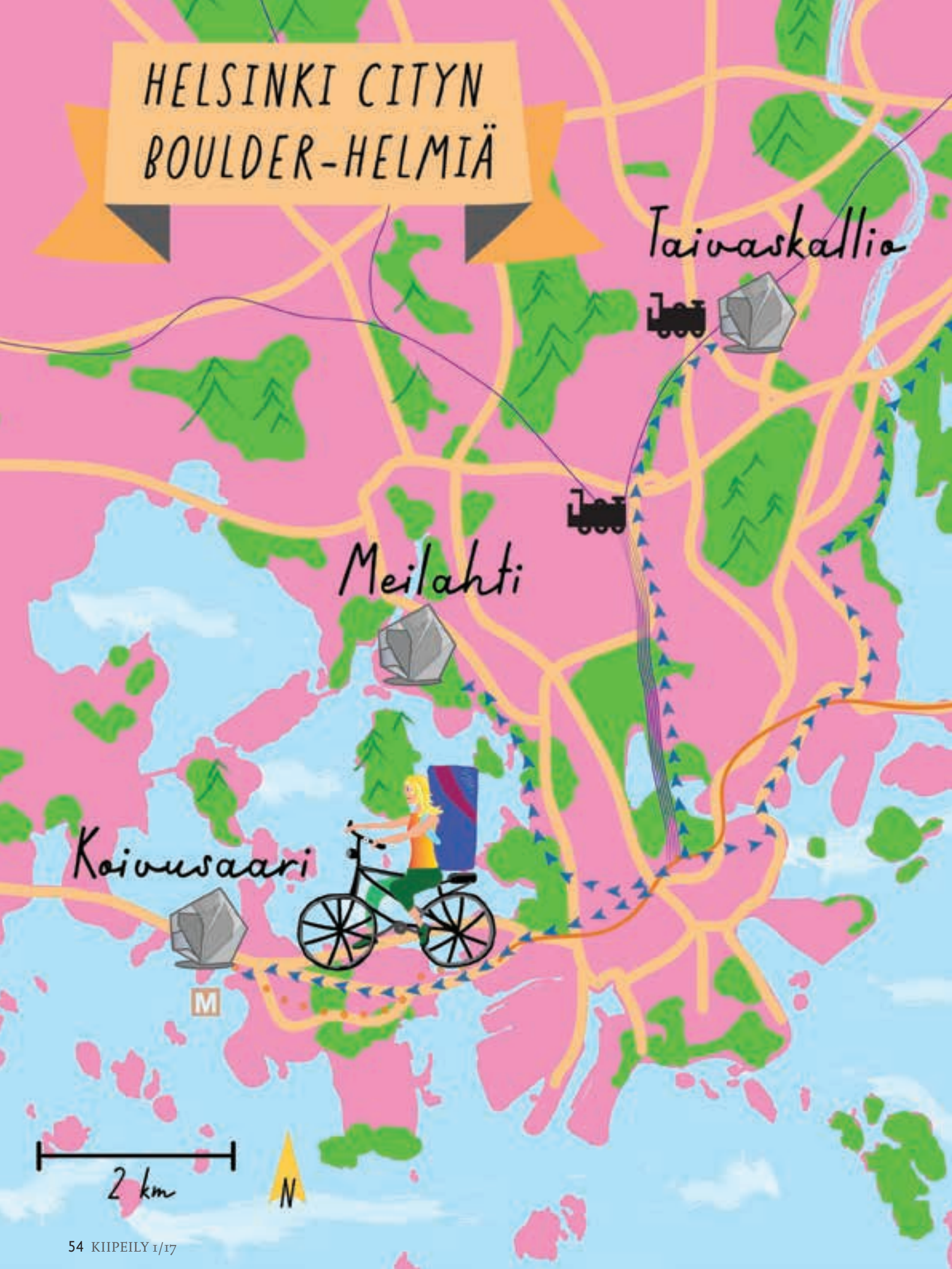
Avoin, mutta valuttaa päältä ja erityisesti alustat kuivuvat osittain huonosti (lue: Länsimuurin linjojen alta löytyy sateiden jälkeen pieniä järviä). Keulamuuri kuivuu nopeammin.

LÄHESTYMINEN:

Taivaskallio on helpon pyöräilymatkan päässä keskustasta. Panuntien pysäkillä pysähtyvät useimmat bussit ja juna tuo helposti läheiselle Käpylän asemalle. Autolla tullessa sijaitsee parkkipaikka Panuntien toisella puolen Stadin Ammattiopiston läheisyydessä. Tarkistathan pysäköintimerkinnot.

HELSINKI CITYN BOULDER-HELMIÄ

Taiivaskallio

Meilahti

Koivusaari

M

2 km

Pihlajamäki

Mellunmäki

Fallbacka

M

M

Pari
tarkoin valittua
kaupunkiklassikkaa!

NOUSSA: MEILAHTI

Meilahden kaksi pääsektoria ovat saaneet suht' vastikään kaverikseen kolmannen: Left-sektorin! Se on nostattanut tämän kaupunkiklassikon suosiota entuudestaan ja Leftin hienot linjat ovat saaneet paljon nousuja parin viime kauden aikana. Pikkusektoreita on näiden kolmen lisäksi useampi, mutta niissä ei ole juurikaan ollut ruuhkaa.

Metsäinen Main wall -sektori pitää sisällään legendaarisen **Via Dolorosan**, erittäin pitkän 6c:n traversen, jossa on useampi kinkkinen sekvenssi. Hyvää pumpputreeniä, jos ei muuta. Toinen suosikki sektorilla on **Lobotomy wall** (6B), joka viehättää jännittävyydellään. Greidi ei huimaa päätä, mutta korkeus saattaa: Lobotomy wall kohoaa noin kahdeksaan metriin! Korkeampaa greidiä taas edustaa viereisellä **Right wall** -kallionpätkällä 8A+:ksi greidattu **Kasparov**.

Merellinen Seaside-sektori sijaitsee avoimilla kalliolla heti rannan tuntumassa. Jopa niin lähellä vettä, ettei kaikille kiville ole asiaa merenpinnan ollessa korkealla. Kesähelteillä ei Seasidelle myöskään juuri ole asiaa, mutta ainakin suurin osa reiteistä kuivuu nopeasti kosteiden kelien jälkeen. Reittejä löytyy aina kolmosesta 7B:hen ja useiden mielestä ehkä turhankin monta: linjoja on vedetty viereen viereen niin, että topoa on jo vähän haastava lukea. Variaatioita ja variaation variaatioita riittää joka lähtöön – ja lähtöjä assiksesta ja lowstart-laybackistä eliminaattiherkkiin stand startteihin. Suosituimpia kutosen linjoja rannan puolella ovat **Sloupperi orgia** (6A+) ja **Lolilitop** (6C+), jonka otteet ovat juuri niin huonot kuin miltä ne näyttävät ja joka on kiivettävissä vain merenpinnan ollessa tarpeeksi alhaalla. Seiskoista pidetyimpiä ovat Espanjalainen **Ballerina** (7A) ja **Kolme Sor-**

mea Ballerinassa (7A+), sekä **Meikun pitkäveto** (7A+) ja sen **Assis** (7B).

Left-sektori pitää sisällään todella kiintoisia reittejä. Yksi näistä, **Dance of the Pygmies** (7A), sijaitsee pienellä ja mitäänsanomatoman näköisellä lohkareella. Se on aika täydellinen vastakohta Lobotomy wallille. Tämä hassuttelu kuitenkin sisältää kaikkea tuplatoukkareista heelhookkeihin sekä däbiherkkään lopetukseen. Suosikkilinja taitaa kuitenkin olla **The Three Pygmyteers** (7A+), jonka liukkaus on saattanut kirvoittaa jokusen voimasanan, ja jonka otteet vaativat vähän kurottuvuutta. Kiitosta se saa hienoista muuveistaan.

KOIVUSAARI:

KENELLE:

Sopii parhaiten yläkutoista ja seiskaa kiipeäville

ERITYISPIIRTEET:

Kuivuu todella nopeasti ja on kiivettävissä lähes vuoden ympäri, jopa aurinkoisina talvipäivinä. Merellisyys ja tuuli tosin tekevät olosuhteista välillä todella haastavia.

LÄHESTYMINEN:

Helppo pyöräilymatka keskustasta Lauttasaaren läpi. Länsimetron (ehkä joskus) valmistuessa on Koivusaaren asema hyvin lähellä. Bussilla pääsee myös melko lähelle esimerkiksi Katajaharjun pysäkille, mutta varo ettet vahingossa ajele Helsingin sisäisellä lipulla Espoon puolelle Hanasaaren pysäkille. Auton voi hyvin jättää Koivusaaren parkkikselle.

+ huomio: Viereisen pursiseuran ulkokuussi on kiipeilijöiden käytettävissä, muistathan lahjoittaa roposen WC:n ylläpitoa varten!

SUPERKLASSIKKO: KOIVUSAARI

Hurmaavaa Koivusaarta on vaikea päihittää sijainnissa. Kaunis merimaisema, sileä rantakallio sekä uljaasti piirtyvä suuri siirtolohkare luovat oivat puitteet kiikeille lähes mihin vuodenaikaan tahansa. Merituuli kuivattaa kiven nopeasti ja aurinko lämmittää kiipeilijää keskellä pakkastalveakin. Tosin tiukalla kelillä saattavat tuulenpuuskat heitellä pädejä ympäriinsä, jolloin kiipeily on mahdotonta.

Kuten Meikun rantsusektoreilla, myös Koivusaaren kivellä linjoja piisaa. Jopa liiaksi-kin asti kun variaatiot ja niiden eliminaatit tупpaavat mennä sekaisin. Genitaalialueisiin viittaavat reitinnimet saattava joistakuista tuntua hieman räävittömiltä. Nimet ja linjojen runsaus eivät kuitenkaan vähennä reittien arvokkuutta. Ilmaiseksi ei

Koivusaarella myöskään saa juuri mitään. Helpoimmatkin reitit vaativat henkistä ja fyysistä sitoutumista.

Mumbo (6A) kuuluu Koivusaaren kutosen suosikkeihin ja mielessä kannattaa myös pitää tunteita herättävä **Platoon** (6C) sekä **Extended Penis Extension** (6C). **Munat** (7A) on todella monen kiipeilijän ensimmäinen greidiään ja on siksi myös ehdottomasti maininnan arvoinen. Nimensä mukainen, voimallinen **Power Plant** (7A+) on monen lempari, kuten myös **Peppu** (7A+) ja **Le Slip** (7A+). **Martinin poikkari** (7B+) viehättää hienoilla muuveillaan ja koko kiven kiertävä **Spiral Architect** (7C+) taas vaatii poikkeuksellista kestävyyttä.

Mikäli kaikelta tulee turpaan – kuten helposti Koivusaarella saattaa käydä – kannattaa kokeilla toimisiko **Ei vituta enää** (3+)?

Alex Oksanen Koivusaaren idyllisen siirtolohkareen selättäjänä.
Kuva: Henna Mäkinen

MEILAHTI:

KENELLE:

Sopii lähes kaikentasoisille kiipeilijöille. Erityisen hyviä yläkutoisen sekä alaseiskan reittejä.

ERITYISPIIRTEET:

Main wall -sektori (mukaan lukien viereiset Small middle wall ja Right wall -sektorit) on metsäinen ja kuivuu osittain huonosti. Hyttyset ovat myös tämän sektorin riesana. Seaside-sektori kuivuu hyvin nopeasti ollessaan suoraan auringossa ja Left-sektori kuivuu melko hyvin, tosin se saattaa valuttaa ja on hieman suoja-tumpi kuin rantaosuus.

LÄHESTYMINEN:

Lähestyminen: Helppo ja kaunis pyöräilymatka keskustasta Töölön rantoja pitkin. Bussilla 24 pääsee hyvin lähelle. Auto on hieman hankalampi, sillä tien varten ei autoa saa jättää. Parkkipaikkoja löytyy pienen matkan päästä Oksakoskenpolun parkkikselta ja Seurasaaressa.

+ huomio: Huomaathan, että Right-sektorin päässä on asutusta. Vältähän siis meluamista!

Meilahden seinälle mahtuu laatulinjoja pitkistä traverseista pelottavan korkeisiin highball-reitteihin, Kuva: Timo Junttila

JOKAISELLE JOTAKIN: PIHLAJAMÄKI

Pihlajamäki on urbaaneista helmistämme ehkä se urbaanein. Ei niinkään keskeisen lokaationsa kannalta kuin näkymiensä: alue sijaitsee nimittäin Pihlajamäen kalliolla, josta (ja johon) on suora näkyvyys Lahdenväylälle. Kivet eivät ole pysyneet kovin luonnonkauniina vaan paikalliset gangsterit ovat käyneet töhrimässä nimimerkkinsä suoraan useamman reitin lähtöteisiin. Mikä Pihlajamäessä sitten viehättää? Hyvät alastulot, helppo lähestyminen, hyttysten puuttuminen, aloittelijaystävälliset reitit sekä aurinkoisuus nyt ainakin ensihätään.

Löytyy Pihliksestä hienoja reittejäkin! Helpompaa greidiä edustavat **Ketunraudat** (5), **Bungalow** (5+) sekä **Kirkollinen** (6A). Tiukka **Kru Krux klan** (7A), joka on myös Suomen ensimmäisiä greidiään, tarjoaa varmasti vastusta pikkuriikkisillä krimpellään ja vierestä löytyvän **Soturin** (6C+) sekvenssit tekevät siitä omintakeisen ongelman. Hienolla hyppylähdöllä varustettu manttelointihässäkkä **Pygmin Päiväuni** (7B) kannattaa käydä katsastamassa, kuten myös mahtava (ja korkeahko) **Jukka's mistake** (6B+). Pihliksen klassikoihin lukeutuvat niin ikään **Nyrkkirauta** (6B) sekä **Rantaleijona** (6B+).

MELLUNMÄKI:

KENELLE:

Ei välttämättä vain koviksille kiipeilijöille, mutta paksunahkaisille kyllä – fyysesti ja henkisesti sellaisille. Mellunmäkeen menijän olisi hyvä kiivetä vähintään kutosta, mutta varaudu siihen, että alakutokset saattavat tuntua hieman tiukasti greidatuilta, ainakin yleiskäsityksen mukaan. Hienoimmat reitit ovat ehdottomasti yläkutosta ja seiskaa.

ERITYISPIIRTEET:

Metsäinen ja varjainen paikka, joka kuivuu melko heikosti. Huomaa myös kesällä hyytetyt paikan varjoisuudesta johtuen. Offit messiin!

LÄHESTYMINEN:

Keskustasta pyöräilymatka on jo pidempi, mutta kiitos hyvän julkisen liikenteen, voi pyörän ottaa metroon mukaan. Metroasemalta on myös lyhyt kävely ja samalla pääsee nauttimaan Mellunmäen ostarin Kaurismäkeläisestä tunnelmasta. Bussipyssäkeistä Saanatunturintie ja Pyhätunturintie ovat lähimmät. Autoa ei saa pysäköidä aidatulle parkkialueelle Saariseläntiellä, mutta sen voi jättää tien viereen. Tarkistathan pysäköintimerkit.

PIHLAJAMÄKI:

KENELLE:

Sopii melkein kaikentasoisille kiipeilijöille, vaikein reitti on tosin 7B. Osittain hieman korkeampia ongelmia, mutta alastulot ovat lähes poikkeuksetta hyviä.

ERITYISPIIRTEET:

Kuivuu nopeasti ja on todella avoin ja aurinkoinen. Kesäisellä kelillä helposti liiankin kuuma!

LÄHESTYMINEN:

Sijaitsee hyvän pyöräilymatkan päässä keskustasta: kaunis reitti Vanhankaupunginlahden sekä Viikin läpi. Bussit pysähtyvät lähelle Lahdenväylän ja Pihlajamäentien pysäkeille. Autolle hyvä spotti löytyy kallioiden itäpuolelta, Johtokivenkujalta tai Johtokiventieltä. Tarkistathan pysäköintimerkit.

Saara Salmi suomen yhdellä ensimmäisistä 7A bouldereista, Kru Krux klanilla Pihlajamäessä, Kuva: Anssi Laatikainen

Teemu Niemelä Mellunmäen Melankolia bouldereilla, Kuva: Timo Junttila

KOVIKSILLE: MELLUNMÄKI

Mellunmäki on kaupunkiklassikko Itä-Helsinkiläisen lähiön syleilyssä, jonne pääsee helposti, mutta joka ei päästä helpolla. "Se on terävää ja limaista, ja siellä saa aina turpaansa... mutta mennään vaan", on aika tyyppilinen asennoituminen Mellunmäkeä kohtaan. Mellunmäki kuitenkin vetää kiipeilijöitä puoleensa – myös niitä epäileviä eetuja. Kivenlaadusta ja haastavista

ongelmista huolimatta on Mellussa sitä jotakin.

Metsän siimeksessä sijaitsevat kunnioitetavan kokoiset lohkarit on helppo huomata, ne ryhmittyvät kauniisti vierekkäin polkujen väliin jäävälle "deltalle". Metro- ja boulderien suosituimmat linjat ovat herkkä **Peilipeli** (6C+) sekä hieman morfo **Sittis** ss (7A+). **Dylan on Messias** -rei-

tistä on kaksi eri versiota, staattinen (7A) ja dynaaminen (6C). Tämä kiipeilytyylin perusteella reittien varioiminen on aiheuttanut monissa huvittuneisuutta, mutta erimielisyyksistä huolimatta on linja tykätty. Kiviltä löytyy myös **Genderblender** (7A+), jonka ensimmäinen ote harmittavasti osittain rikkoutui pari vuotta sitten ja reitti on täten mahdollisesti hieman hankaloitunut alkuperäisestä. Nimikkolinja **Metropolis** (7B) saa kiitosta hienoista, joskin pitkäköistä muuveistaan.

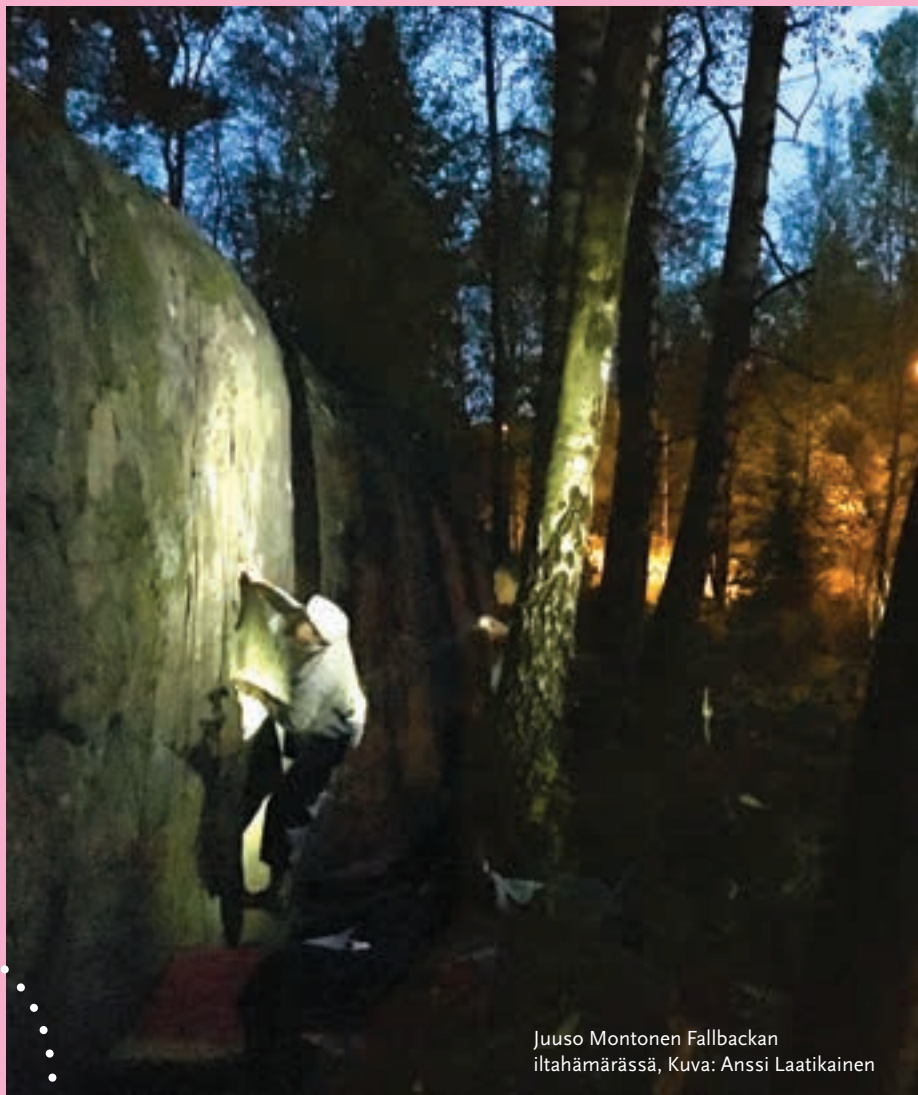
Kaikki reitit eivät kuitenkaan ole tässä, vaan pari laatulinjaa löytyy myös lähempää kerrostaloja, mäen juurelta. Reebus boulderilla sijaitsee suosittu **Akilles** (7A), jonka vaikea ensimmäinen veto on aiheuttanut monille harmaita hiuksia. Mainittakoon myös The Wall -sektorin suosikit **Flap Flap** (6A) sekä timakasti slouppaavat **Teräsmies** (7A) ja **Teräsmies assis** (7B+). Melankolia bouldereilta löytyvät **Melankolia** (7B+) ja sen assis, joka on kunniakkaasti lunastanut paikkansa Suomen ensimmäisenä 7C:nä. **Hueco Blues** ja sen variaatio (7C) sijaitsevat ihan Melankolian vieressä. Nämä kaikki ovat ehdottomia kovemman greidin klassikoita, joita on helppo projektoida Mellunmäen käteväen sijainnin takia.

VILLI KORTTI: FALLBACKA

Fallbacka, tämän jutun villi kortti, hiomaton timantti tai salainen ase, on monelle tuntematon paikka. Sijainniltaan se ei ole sen hullumpi kuin Mellunmäki eikä Melusta itse asiassa ole kovin pitkä matka tälle crägille. Kallvikintien läheinen Aurinkoinen-sektori ei ole yhtä miellyttävä kuin taaemmat Sivuseinä, Näyteikkuna ja Kaakkoisseinä -sektorit autojen hälyn takia. Aurinkoisen puolustukseksi on tosin mainittava sen helppo lähestyminen, hyvät alastulot ja mukavan matalat seinät, jotka tekevät siitä oikein hyvän vasta-alkajien kiikkupaikan.

Muut sektorit ovat rauhaisia ja suojaisia, mutta vaativat mahdollisesti tiukempien toppausten vuoksi kaveria spottaamaan. Sektoreiden kiven laatu saa kiitosta muistuttaessaan osittain hieman Fontsun pehmeää hiekkakiveä.

Pääosin Fallbackassa on helpompia ongelmia. Kiivetyimpiin kutosiin kuuluvat Le Petit Prince ja matala, mutta upeat otteet sisältävä **Tyebon** sekä **Bon crimp** ja **Syynousu** (kaikki greidiä 6A+). **Peurasika** (6B), **Fontsufile** ja **Shötem** (kummatkin 6B+) **Näyteikkunalla** sekä **Alkukevenny**

Juuso Montonen Fallbackan iltahämärässä, Kuva: Anssi Laatikainen

(6B+) Aurinkoisella ovat saaneet rakkautentunnustuksia osakseen. Myös krimpikkäät **Bright side of life** (6C) ja **1-5-6** (6C+) kannattaa katsastaa. Seiskoista tähtiä sekä useampia nousuja ovat nähneet **Looptroop** (7A) ja **Draaman kaari** (7A+), kummatkin pitkäköjä traverseja.

Ansaitseeko Fallbacka paikkansa Helsinki Cityn boulder-helmien joukossa? Se jäänee nähtäväksi - lopullinen päätös on teillä.

Lähteet:

www.27crag.com
www.laaturkiikut.fi
 Markku Laine, Anssi Laatikainen,
 Martin Nugent

FALLBACKA:

KENELLE:

Fallbackassa on paljon hyviä kutosien linjoja ja pari hankalampaakin ongelmaa.

ERITYISPIIRTEET:

Osittain metsäinen ja varjoinen paikka, joka kuivuu melko heikosti. Aurinkoinen-sektori näkee nimensä mukaan aurinkoa, mutta ei ole kaikista idyllisin spotti. Tänekin kannattaa varustautua hyttyskarkottein.

LÄHESTYMINEN:

Keskustasta pyöräilymatka on aika pitkä, mutta metroasemilta, niin Mellunmäestä kuin Vuosaaresta ei pyörällä sotke pelipaikoille kuin hetken. Bussipysäkeistä Fallbackankuja sijaitsee lähimpänä. Auton voi jättää Kallvikintien tai Niinisaarentien varrella sijaitseville parkkiksille (katso tarkemmat ohjeet 27cragista).

Teksti ja kuvat: Taina Nordgen

Perinteinen pakomatka kaamoksesta suuntautui tällä kertaa Laosin kallioidelle keskelle idän ihmeitä ja aurinkoa. Miksi Laosiin? Olit sitten hippi, harastelija, tosikko, pro tai perhekiipeilijä, Laosista löytyy jokaiselle jotakin. Trädikamat kannattaa jättää kotiin, vaikka kiinalaisilla muutama takuu-
piissi näyttikin valjaissa roikkuvan, just in timberlake. Paatuneena trädittelijänä silmäilin niitä kaihoisesti, mutta hyvän ja turvallisen pultauksen turvin pärjäsin ihan kohtuullisesti ilman omaa paniikkipiissiäkin. Laos tarjoaa sporttia sekä sinkkuna että multina.

Monimutkainen, mutta mutkaton matka

Lupaava lähtölaskenta suoritettiin Helsinki-Vantaan Aspire loungessa valkoviinilasi kädessä, ja kyyti Bangkokiin järjestyi Finnairin uusimman lippuluvan siivittämänä. Kyseinen ilmalaiva on kuin suunniteltu pitkäsaarisille skandinaaveille, joten otin mukavan asennon ja valmistauduin 9,5 tunnin leffamaratoniin oman henkilökohtaisen viihdekeskuksen tarjonnan parissa. Lisäpiristykseenä matkalla oli säännöllinen nesteytys ja toimiva ruokahuolto, joka tuntui sopivasti luksukselta myös karvalakkiluokassa.

Yllätyin siitä, miten jouhevasti itse matka sujui. Ensin lento Bangkokin Suvarnabhumin International lentikselle, josta taksi Bangkokin Dong Muangin kentälle, yksi yö kentän hotellissa ja aamulla lento Thaimaan itärajalle Dakhon Phanomiin. Täältä taas taksi bussiasemalle, josta kyyti

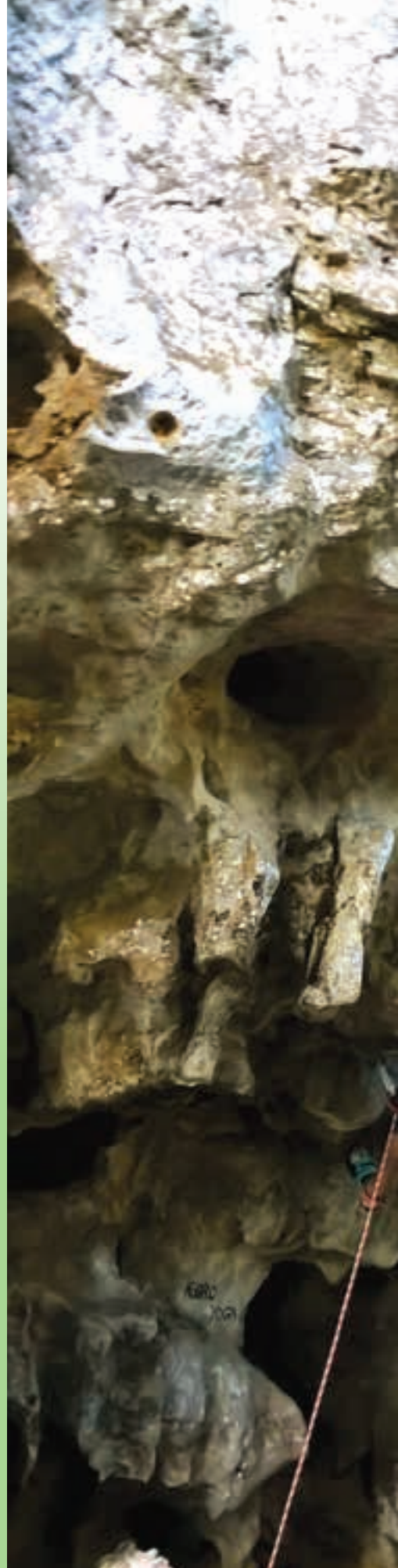

vei Thakhekiin Laosin puolelle. Loppumatka **Green Climbers Home** -maja-
paikkaan taitettiin tuktukilla. Kuulostaa kimurantilta, mutta kaikki tapahtui aivan orgaanisesti, ilman sen kummempaa hässäkkää.

Ota Thaimaan ja Laosin rajalle mukaan 50 USA:n dollaria ja valokuva, niillä viisumin saaminen onnistuu helposti. Paikalliset ohjaavat kädestä pitäen mille luukulle tulee mennä, mitä lappuja tulee milloinkin täyttää, kenelle ne pitää antaa ja montako minkäkin väristä leimaa lipukkeisiin tulee lyödä. Thaimaahan saapuessa ei tarvita lupia eikä maksuja. Kunhan passi on voimassa vähintään kuusi kuukautta matkan päättymisen jälkeen.

Mikä maa, mikä valuutta?

Laosin valuuttametsikössä ei pärjää edes pitkällä matkalla. Ota mukaan dollareita ja Thaimaan bahteja. Laosin kipejä saa nostettua Laosin päässä

Andy kränkkää / Antero Nuutinen

Thakekissa automaatista, jolle kannattaa suunnata alkuvuikosta, sillä kuuleman mukaan rahat saattavat olla vähissä loppuvuikosta. Se, miten paljon rahaa minnekin menee, on edelleen aika hämärän peitossa, vaikka Green Climbers Homessa asuminen on kaikkein syömisineen ja juomisineen todella edullista. Nostin saapuessamme automaatista puoli miljoonaa, joka riitti hyvin 11 päivän elosteluun Laosissa. Varaudu siihen, että GCH:ssa kaikki rahaliikenne tapahtuu käteisenä. Mieluiten dollareina, mutta kipitkin käyvät.

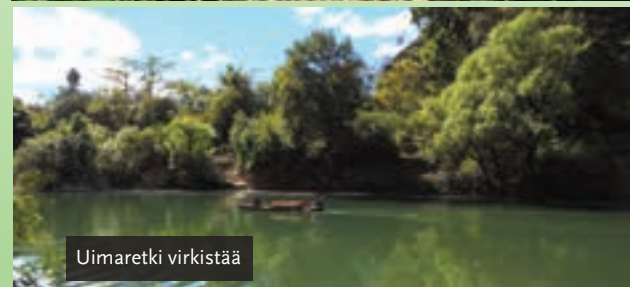
Palveluja moneen makuun

Green Climbers Home on kahden saksalaisen, **Tanjan** ja **Ulin**, ylläpitämä kiipeilijöiden leiri, jossa valittavana on neljä eri asumismuotoa. Ruokaketjun yläpäästä löytyvät bungaloweissa majailevat rahakkaammat lomalaiset, seuraavana vaihtoehtona on semihippien autenttinen telttakylä viidakossa. Sopivasti seurankipeille on tarjolla hippidormi tai vaihtoehtoisesti dormirakennuksen alta löytyvä telttamajoitus.

Lomalaisena nautin bungalowin luksuksesta ja vaikka bambumaja olikin, niin lisävarusteina löytyi oma vessa, lämmin suihku ja yksi matkakumppanin kanssa jaettava peitto. Siitä huolimatta, että päivisin lämpötila hipoi kolmeakymmentä, iltaisin ja öisin oli ainakin näin joulun alla viileää ja suurin osa leiristä istui ravintolassa kevytuntuvatatki päällä ja pipo päässä. Saimme onneksi toisen peiton, kun ensin olin palellut kaksi yötä ohuessa silkkilakanassa nukkumatta silmäystäkään. Oma makuupussi olisi ollut hyvä lisävaruste.

Viidakossa on vihreää

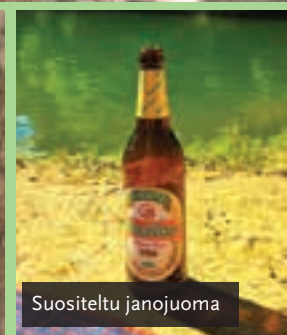
Uimaretki virkistää

Aamun varjosektoreita

Kalliograffitia

Suosittu janojuoma

Hyvät lähestymiskengät ovat tärkeitä

Reikäjuustoa / Antero Nuutinen

Majoitusta varatessa kannattaa olla ajoissa liikkeellä. Ainakin joulun ja uudenvuoden aikaan paikka oli täyteen varattu, ja osa kiipeilijöistä joutui majoittumaan noin 12 kilometrin päässä sijaitsevassa Takhekin kylässä. Green Climbers Home kerää kiipeilijöitä aina aloittelijoista proluokkaan ympäri maailman. Iltaisin joukkio kokoontuu GCH ravintola "Kneebar":iin kertomaan legendaarisia tarinoita päivän saavutuksista.

Hyvä ruoka on tarkoin valitun matkaseuran lisäksi onnistuneen kiipeilyreissun yksi tärkeimmistä rakennuspalikoista. GCH:ssa ruokalista on monipuolinen ja joka ilta löytyy vaihtuva päivällismenu pysyvän ruokalistan lisäksi. Kannattaa kokeilla ainakin talon salaatteja, minttujogurttilassia ja pho-keittoa. Kaikki ruoka syödään GCH:n ravintolassa eikä erillistä keittiötä majoittujille löydy. Juomapuoleksi suosittelen valitsemaan jokaisen lauruun kumppaniksi täydellisesti sopivan, kiikkupäivän jälkeen ihanasti virkistävän, jääkylmän Beerlaan.

Tufailoittelua ja reikäjuustoa auringon paahteessa

Laosin kiipeily on kuin "Tufas on steroid". Mikään ei valmista Laosin ihmeelliseen tufaviidaksoon, eivät edes Kalymnoksen tai Geyikbayirin seinät. Muodostelmat ovat ainutlaatuisia ja kiikku omintakeista tufahalailua ja stemmailua, todellista 3D-kiipeilyä. Ja mikä mahtavinta, kaikentasoiset kiipeilijät pääsevät nauttimaan ihanasta tufailoittelusta, koska reittejä löytyy nelosesta ylöspäin!

Kovimmat kiikkujat voivat viettää päivänsä Roof:n reikäjuustossa, jossa on tarjolla lukematon määrä akrobaattisia taipumuksia vaativaa kattoriippumista erilaisissa koloissa ja muodostelmissa. Laosin kiikku on jyrkkää, eikä herkkää teknistä tasapainottelua juurikaan löydy. Enemmän on kahvaa, tufatötteröä ja negaa. Kivi ei ole kovinkaan liukasta tai lasittunutta, ainakaan vielä, eli kitka on kohtuullinen lämpötilasta huolimatta.

Myös lähestymiset ovat lyhyitä. Siis todella lyhyitä: suurin osa kallioista on käytännössä katsoen GCH:n takapihalla, lähimmät kivenheiton päässä. Varjosektoria on tarjolla jokaiseen vuorokauden aikaan, ja vaikka yleensä toiminkin aurinkoenergiassa, niin tämä loma tuli vietettyä suurimmaksi osaksi varjossa kuumuuden ja polttavan auringon takia.

Omat suosikkini sektoreista olivat **Hilton, Snecke, Tree lounge, Elephant ja Methan**. GCH:n legendaarinen **Roof** on ehdoton, varsinkin jos pitää kattotaiteilusta. Se on kokeilemisen arvoinen niillekin, jotka eivät kuulu kattoapinoiden sukuun. Myös Canyonilla kannattaa vieraila, vaikka lähestyminen onkin hiukan tavanomaista pidempi. Laosin kiipeily on niin omanlaistaan, että jokainen ensikertalainen on siellä uuden edessä ja saa varmasti kokea jotain ihan erilaista kuin on ennen missään muualla nähnyt tai kiivennyt. En edes aiemmin tarkalleen tiennyt mitä 3D:llä tarkoitetaan, mutta Laosin jälkeen siitä ei jää epäilystäkään. Itse en ehkä ihan päässyt jyvälle siitä, miten tufaviidakossa olisi viisainta suunnistaa – taisi olla kompassi epäkunnossa – mutta hienoa oli kaikesta huolimatta. Jos jotain, niin olin enemmän naarmuilla ja mustelmilla kuin traditellystä konsanaan. Ehkä 3D tarkoittaakin juuri sitä, kokovartalokiipeilyä.

Kallisarvoisia vinkkejä

Topon saa ostettua paikan päältä ja se lie nee viisaintakin, koska uusia sektoreita ja reittejä avataan jatkuvasti ja topoa päivitetään sitä mukaan. Topo antaa myös hyviä vinkkejä liittyen vaarallisiin eläimiin, käytössä oleviin ankkureihin ja toimintaan onnettomuustilanteen sattuessa. Osittain kiikkujännitystä lisää tieto siitä, että koloissa, joihin sormet on auttamatta pakko tunkea, saattaa asustaa skorpioni tai tätäkin myrkyllisempi iso tuhatjalkainen. Kolmas eläinkunnan edustaja, jota on syytä vältellä, on vihreä käärme, joka lymyää puussa

ja saattaa pudota sieltä pahaavistamattoman ohikulkijan niskaan. Passi kannattaa pitää jatkuvasti mukana, sillä sairaala on Thaimaan puolelle ja ilman passia ei sinne ole asiaa.

GCH:ssa ei ole wifiä eikä juurikaan verkkoa. Loma oli todellinen "piuhat irti" -teknologiatauko, jota olin kaivannutkin. Chillailua isolla C:llä. Illat vietin päivällisen jälkeen terassilla riippukeinussa kirjaa lukien ja gekkojen parittelua kuunnellen. Nettiriippuvaisilla on mahdollisuus hankkia dataa puhelimiinsa ja käydä "nerd cornerissa" (eli ulkona, kuuluvuusalueella) päivittämässä viimeisimmät selfiet faceen ja instagramiin pahimpien vieroitusoireiden lievittämiseksi.

Kaikkea mitä kaivata saattaa

Miksi siis lähteä Laosiin? Vaivattomuus, takuukelit, aurinko ja lämpö. Hiukeat tufamuodostelmat, lyhyet lähestymiset, kivi ja kiikku, jollaista ei missään muualla saa kokea. Ah, se ruoka, se on niin hyvää. Kiipeily-yhteisö ja ilmapiiri. Ystävälliset ihmiset.

*Sinne siis. Laosiin.
Syömään ja tufaillemaan.*

Canyon sektori

Lisätietoa Laosin kiikuista ja Green Climbers Homesta:
<http://www.greenclimbershome.com/>
<https://www.thecrag.com/climbing/laos>

Kalliomarsu kolossaan / Maria Claudelin ja Antero Nuutinen

Kalliomarsu lähetyspuuhissa / Maria Claudelin

GCH Cave

Aamupäivän varjosektori Tree Lounge / Maria Claudelin

Toni Fohlin ja Teemu Ojala timpureina Olhavalla

Mies ja pora

Access – oppia ikä kaikki

Teksti: Perttu Ollila & Toni Fohlin
Kuvat: Toni Fohlin arkisto

Access-työ on ennaltaehkäisevää, ylläpitävää ja paikkailevaa. Ensin mainituissa työ tekijäänsä hiljaa kiittää. Viimeisin taas on harmillista, eikä palkinnosta ole takuita. Aina ei ole edes selvää, ollaanko korjaamassa kiipeilijöiden sotkuja. Silti liian usein syyttävä sormi löytää kiipeilijän.

Useimmissa access-asioissa on kyse niin sanotusta sidosryhmätyöstä eli paikallisten ihmisten ja maanomistajien tarpeiden ja näkemysten huomioon ottamisesta. Onnistuessaan tämä turvaa kiipeilyn jatkuvuutta ja edistää kiipeilijöiden mainetta alueella. Pienetkin mielenpahoitukset paikallisten ihmisten keskuudessa leviävät helposti suusta toiseen kylillä ja toreilla ja vaikeuttavat uusien kiipeilylupien sekä olemassa olevien kallioiden kehittämistä.

Seuraavassa esittelemme nimettä neljä oikeaa tapausta. Niiden ongelmallisuus ei ole yhden teon tai tekemättä jättämisen syytä. Mutta kiipeilyn harrastajien leväpääsyydellä, yli-innokkuudella, huolimattomuudella tai silkalla vahingolla on ollut vaikutuksensa asioiden kehkeytymiseen.

Tapaukset ovat myös esimerkkejä yleisistä ongelmanaiheuttajista. Niiden opetus palaa access-ongelmien ennaltaehkäisemiseen.

Tapaus 1: luvaton reittien teko

Kallio oli ollut tiedossa kauan. Oli siellä kavuttukin, tyylin ja kiipeilytaiteen säännöistä sen kummempaa numeroa tekemättä. Kun yläköysittelyn epätydyttävyyden ja feissien houkutus viimein kävivät ylityspääsemättömiksi, pulttasi eräs kiipeilypioneeriksi ensimmäisen reitin. Lupaa moiseen ei ollut, mutta kyseessä oli vain muutama pultti kalliosta kenenkään silmiin suuremmin sähkömättä. Oma henkikulta oli noilla pulteilla turvattu, kuin myös niiden, jotka hiljaisuuteen vaipuneen reitin myöhemmin löysivät ja sen tarttuivat sen tarjoamaan jumppahaasteeseen.

Joidenkin vuosien kuluttua tuli kalliolle toinen tekijämies. Hän näki ”ilmeisen”: kalliion pääsee ylös jokaisen mahdollisen feissin palan kautta – pulteilla. Ja hienosti hän tovereineen koko kalliion reitittikin. Pulttauslupaa ei oltu nytkään kysytty, ja miksi olisikaan, sillä olihan joku muu jo ensimmäisen pultin laittanut.

Kalliosta tuli pidetty. Suosion sivutuotteenä tuli joitain access-ongelmia, ei kuitenkaan mitään aidosti vaikeita. Kun paikallinen access-neuvottelija istui maanomistajan luona sopimassa asioista, hän sai pulla-kahviinsa happaman maun: ”Olitte voineet pyytää luvan niille kiinnikkeille”. Joidenkin vuosien kuluttua hän istui samassa tuvassa samoilla asioilla ja nyökäili ymmärtävästi isännän muistutukseen: ”Mitään lupaa ei koskaan kysytty”. Neuvottelija pahoitteli menneitä virheitä ja söi lisää pullaa.

Tapauksen opetus: Pulttaamiseen ja kallioiden puhtaamiseen tarvitaan aina maanomistajan lupa. Älä päättele kalliolla jo olemassa olevasta, fiksatusta kamasta, että lupa-asiat ovat varmasti kunnossa. Selvitä asia ennen uusien reittien tekoa.

Tapaus 2: pysäköinti ja kalliion käyttö tiedot

Kallio oli tullut useiden hyvien vuosien jälkeen access-herkäksi. Kaikki oli muuten kunnossa, mutta eräs paikallinen reviiirin

vartija oli aloittanut yhden ihmisen sodan kiipeilijöitä, marjastajia, uimareita ja kaikkia muitakin alueelle tulevia jokamiehenoikeuksiaan käyttäviä kohtaan. Tässä henkilössä oli vastus, jonka edessä diplomaattia menetti merkityksensä. Tilanne oli epävakaa. Kiipeilemässä käytiin häntä koipien välissä, vaikkei siihen olisi ollut mitään aihetta.

Paikalla kävi myös eräs kunnioitettava kallioiden rakastaja, joka oli oppinut netisukupolvelta tavan päivittää kiipeilylliset onnistumisensa heti miten verkkoon. Siinä sivussa karttui yhden kiipeilysivuston sisältämä yleishyödyllinen tieto, nyt myös yleishaitallinen ”tieto”. Kävi nimittäin niin, että hyvässä tarkoituksessa tehty päivitys internetiin epäonnistui ja herkän kalliion parkkipaikka meni reviiirin vartijan porkkanamaan. Oikea parkkipaikka oli tiedossa toisaalla verkossa, mutta jotkut kävivät vika-päivityksen ohjaamina veivaamassa autoaan porkkanamaan reunalla.

Access-neuvottelijan esittämiä pahoitteluja ei hyväksytty, pullaa ei tarjottu. Sen sijaan puhetta oli poliisista ja kiipeilijöiden mustamaalaamisesta paikallislehdessä.

Tapauksen opetus: Autot ja kiipeilykohteet ovat monesti vaikea pari. Parkkipaikkojen sopiminen ja ylläpitäminen on ison työn takana. Noudata pysäköintiohjeita, tarkista parkkeeraus luotettavista lähteistä ja varo laittamasta alulle ja eteenpäin väärää informaatiota.

Tapaus 3: metelöinti

Eräällä kohtuullisen uudella kalliolla oli sovittu hyvässä yhteisymmärryksessä useiden maanomistajien kanssa kiipeilyn pelisäännöistä, mukaan lukien reitinteko, parkkeeraus ja polut. Kallio sijaitsi syrjäisellä alueella, ja sen kuormitus osui pitkälti loma-ajan ytimeen ja kauniisiin kesäviikonloppuihin.

Maanomistajista kaksi asui kalliion editse menevän maantien toisella puolella, mutta kalliolta katsottuna täysin näkymättömissä, metsän siimeksessä. Linnuntietä kalliolta veljesten pihaan oli kuitenkin matkaa vain pari sataa metriä, jos sitäkään. Kalliolle saapuva kiipeilijä ei voinut juurikaan havaita, että kivenheiton päässä olikin pysyvää asutusta.

Jo ensimmäisenä kesänä tilanne veljesten ja kiipeilijöiden välillä alkoi kärjistyä viikonloppuisin. Kiipeilijät eivät ymmärtäneet, että ihan tavanomainen puhe, kannustus-huudoista ja turhautumista ilmaisevasta

”v...perkeleistä” puhumattakaan, heijastui kalliosta suoraan veljesten pihapiiriin. Pihapiiristä vastattiin samanlaisin huudoin, ja soppa oli valmis.

Veljekset laativat kirjelmän, jossa kerrottiin heidän ottaneen yhteyttä niin poliisiin, ELY-keskukseen, Maanmittauslaitokseen kuin Metsäkeskukseen. Kirjeessä uhattiin kiipeilijöiden mustamaalaamisella ja kiipeilytoiminnan lopettamisella. Kiipeilijät reagoivat heti pyrkimällä neuvottelemaan tilanteesta. Paikalliset yhteyshenkilöt kävivät tapaamassa veljeksiä, ja akuutein kriisi saatiin laukeamaan. Kalliolle vietiin useita ”Ole hiljaa” -kylttejä, joissa kerrottiin tilanteesta. Samaten kalliion Facebook-sivuilla, SKIL:n access-sivuilla ja 27crags:ssa päivitettiin kalliion access-tiedot tilanteen mukaisiksi.

Tapauksen opetus: Kalliolla on aina vältettävä meluamista, sillä kulman takana tai metsän siimeksessä saattaa olla asutusta, jota ei ensi katsomalta näe. Rohkene myös puuttua muiden kanssakiipeilijöiden toimintaan ja opettele käyttämään köysitellensä käsimerkkejä huutamisen sijaan. Vaikka kuinka turhauttaisi kun reitti ei mene, säästä naapureita kovaäänisiltä ilmaisuilta. Meluamisen välttäminen on helppoa – pidät vain turpasi kiinni.

Yksikin ylläkuvatun kaltainen tapaus saavuttaa tyypillisesti äkkiä kaikki paikalliset tahot, maanomistajat, virkamiehet ja muut kunnallisvaikuttajat, jotka päättävät kiipeilyyn liittyvistä asioista. Kiipeilijöiden maine on herkästi pilattu ja yhteistyön jatko vaarantunut.

Tapaus 4: turvallisuuden ja access-asioiden yhteys

Suosittulla ja pitkään käytössä olleella kalliolla, jonka edessä leviää kalliion omistavan maanviljelijän pelto, tapahtui vakava onnettomuus. Pudotessaan onnettomuuden uhri sai sen verran kovan tällin päähänsä kypärän käytöstä huolimatta, että meni hetkeksi tajuttomaksi. Aiheellisesti kiipeilykaveri katsoi parhaaksi kutsua paikalle pelastuslaitoksen. Tällaisen onnettomuusmenettelyn perusteella potilas on ammattilaisille ja kaikille muillekin niin sanottu hätätilapotilas. Toimenpiteet ovat silloin myös sen mukaiset.

Tavanomainen kulku tälle kalliolle tapahtuu pitkäkököä kinttupolkua pitkin, mutta rankavammasta epäiltyä, tajutonta potilasta ei tietenkään ole mahdollista kuljettaa hoitoon sen kautta. Näin ollen pelastuslaitos joutui ajamaan paikalle mönkijöillä suo-

raan viljapellon poikki, joka kärsi ikävästi toimenpiteestä. Mikä tärkeintä, kiipeilijä saatiin pikaisesti sairaalahoitoon, ja hän lähettelee tänä päivänä entiseen malliin.

Kyseinen kiipeilijä oli onneksi valveutunut access-mielessä ja otti pian tapahtuman jälkeen yhteyttä SKIL:n access-tiimiin raportoidakseen tapahtuneen. Seuraavaksi informoitiin kalliion paikallista yhteyshenkilöä, joka otti yhteyttä maanomistajaan kertoakseen tapahtuneesta ja siitä, että kyseessä ei suinkaan ollut tahallinen teko kiipeilijöiltä. Maanomistaja oli luonnollisesti huomannut, että jotain oli tapahtunut, ja että viljaa oli mennyt lakoon.

Huhuilla on tapana ottaa siivet ja moninkertaistua mitä ihmeellisemmiksi saagoiksi, jos ei faktoja saada pöytään mahdollisimman pian. Maanomistajille kiipeily on lähtökohtaisesti vieras laji, johon saattaa liittyä suuri pelko vastuuasioista onnettomuuden sattuessa. Kalliion yhteyshenkilö osasi käsitellä asian maanomistajan kanssa hyvin ja kertoa access-tiimiltä saamaansa tietoa pelastuslaista ja sen sisältämästä mahdollisuudesta hakea vahingonkorvausta, mitä tulee pelastustehtävän aiheuttamaan vahinkoon pellolle ja siitä johtuvaan ansionmenetykseen. Asia saatiin käsiteltyä rakentavassa hengessä yhteyshenkilön ja maanomistajan kesken. Muitakin kalliion kehittämiseen liittyviä aiheita nousi esiin, ja kiipeily saattoi jatkua.

Tapauksen opetus: kiipeilyssä kiipeilijä vastaa yksiselitteisesti aina itse kaikesta kiipeilyyn liittyvästä toiminnasta ja päätöksensä käyttä kiinteitä pultteja ja ankkureita. Jos kohdallesi sattuu tai jos todistat kalliolla onnettomuutta, mieti olisiko maanomistajaa hyvä tiedottaa asiasta. Hän luultavasti kuulee siitä tai huomaa sen mahdolliset jäljet. Kiipeilyn jatkuvuuden kannalta on parempi, että tieto tulee kalliion yhteyshenkilöltä tai sinulta itseltäsi mahdollisimman pian tapahtuman jälkeen ja sisältää huhujen sijaan faktoja. Informoi myös SKIL:n access-tiimiä.

Kiipeilyreittien suunnittelu

Pelissäännöt

Kun menet ulos kiipeämään, toimi seuraavasti:

- Selvitä kallion tai boulderin access-tilanne varmasta lähteestä, älä usko huhupuheita.
- Selvitä oikea pysäköintipaikka ja pysäköi niin, ettei autosi häiritse muuta liikennettä tai esimerkiksi estä pääsyä pellolle. Jos et yrityksistäsi huolimatta löydä selkeitä parkkeerausohjeita, jätä autosi sellaiseen paikkaan, ettei se mitenkään voi olla kenenkään tiellä. Jätä mahdollisuuksien mukaan autosi ikkunaan myös lappu, jossa kerrot puhelinnumerosi ja sen, että olet lähikalliolla kiipeämässä.
- Älä metelöi äläkä jätä jälkiä itsestäsi. Myös tupakantumpit ovat roskaa, jotka eivät kuulu maastoon. Kerää niin ikään muiden jättämät roskat mukaasi. Jos vessahätä yllättää, tee tarpeesi todella kauas poluilta ja syvään kuoppaan, jonka peittelet huolella.
- Ole kohtelias kaikille, niin paikallisille kuin kiipeilijöille. Luo hyvää ilmapiiriä ja vastuuntuntoista kuvaa kiipeilijöistä tapaamillesi ihmisille.
- Ole aktiivinen access-ongelmien ennaltaehkäisyssä ja ratkaisemisessa paikan päällä. Apua saat aina access-tiimiltä: access@climbing.fi.

Pultin asennus on tarkkaa työtä

112 Suomi -sovellus – onnettomuuden sattuessa avun perille saamiseksi

Aina ei kalliolla ollessaan tule ajatelleeksi, osaisiko onnettomuuden sattuessa ohjata pelastuslaitoksen paikalle. Onneksi kesällä 2015 lanseerattiin uusi 112 Suomi -mobiilisovellus, joka hoitaa paikannuksen noin kymmenen metrin tarkkuudella puolestasi ja välittää paikkatietosi hätäkeskukseen. Sovellus on ladattavissa ilmaiseksi Windows-, Android-, iPhone- ja Jolla-puhelimiin. Sinun ei tarvitse kuin ladata sovellus, syöttää siihen ensimmäisellä käyttökerralla oma puhelinnumerosi ja jatkossa huolehtia, että puhelimesi on akku ladattuna. Lataa sovellus täältä: <http://digia.fi/112suomi>

Jos epäonni käy kohdalle, soita sovelluksen kautta hätäpuhelu, pyri menemään auttajia vastaan tai järjestä opastus. Kerro hätäpuhelun yhteydessä maaston erityispiirteet, esimerkiksi, että olette saassa veden takana tai että maasto on erittäin hankalakulkuista. Pyri aina itse pelastamaan uhri tasamaalle ja aloita ensiaputoimet.

Access kunniamaininnat 2016

Ilmari Vauras on helsinkiläinen yläkoulun opettaja, kustavilainen luomukiipeilijä ja jamm.netin ylläpitäjä. Hän visioi Kusta-

Olhavan infotaulu

Tavara liikkuu talkoovoimalla!

Ilmari Vauras, kuva: Anniina Palm

Maija Eerola, kuva: Antti Hiltunen

viin lanseeratun varmistettavuusgreidin, joka esiintyy topoiissa vaikeuden rinnalla. Ilmarin reittisuositukset: 1) **Lohikäärmetee 6**, **Hooperinvuori**, 2) **Kihlat 5+**, **Riskeläisvuori**, 3) **Aallon Helmi 5**, **Hopiavuori**.

Maija Eerola on lahtelainen lähes jokalajin kiipeilijä. Isommat vuoret ja teknoaminen eivät toistaiseksi ole kuuluneet repertuaariin ja suurimman osan kesästäan Maija

tunnustaa viettävänsä sporttikallioilla. Maija on toiminut Lahden seudun kiipeilyseura Kitkan puheenjohtajana vuodesta 2014, mutta ei omasta mielestään ole tehnyt sen enempää access-asioiden eteen kuin muutkaan seuran hallituksen jäsenet. Kitka ylläpitää Havukalliota ja suhteita parin Lahden boulderalueen maanomistajiin. Keväällä seura on kaavailut järjestävänsä Lammin kallion ylläpitotalkoot!

Kalkkikivi ja graniitti – kiipeilygeologian ääripäät

Teksti ja kuvat: Jussi Heinonen

Miksi graniitti ja kalkkikivi ovat kiipeilyominaisuuksiltaan kuin eri maailmoista? Miksei Suomessa ole kalkkikivikallioita? Näihin kysymyksiin saat läpikotaisen vastauksen tästä artikkelista.

Kalkkikiven ja graniitin kiipeilylliset erot

Jokainen ulkomaisilla kalkkikivikallioilla vierailnut kiipeilijä muistaa varmasti ensimmäisen kosketuksensa kalkkikiveen kotimaisen graniitin raastamisesta kätösissään. Tippukivimuodostumien silkkinen pinta ja varsinkin otteiden monimuotoisuus ei lakkaa hämmästyttämästä kokeneempaakaan kiipeilijää.

Graniitin ja kalkkikiven syntymekanismit eivät voisi olla paljon erilaisempia: graniitit ovat kilometrien syvyydellä maankuoressa hiljalleen jäähtyneistä pii- ja alumiinirikkaista kivasulusta kiteytyneitä magmakiviä eli syväkiviä, kun taas kalkkikivet ovat pääosin merivedestä saostuneita tai merieläinten kuoriaineksista kerrostuneita sedimenttikiviä. Kalkkikivi ja graniitti eroavat myös kiipeilyllisesti toisistaan huomattavan paljon, ja näiden erojen perimmäiset syyt voidaan jakaa kolmeen päätekijään:

1. KULUTUSKESTÄVYYS

Kivilajeja muodostavien mineraalien kovuutta arvioidaan yleisesti Mohsin kovuusasteikolla (Kuva 1). Mitta-asteikko ei ole absoluuttinen tai lineaarinen vaan toimii lähinnä suuntaa antavasti, mutta on geologin arkikäytössä varsin hyödyllinen. Kovuusasteikko koostuu kymmenestä pääluokasta, joista jokaisen tyyppinäytteenä on jokin yleinen tai muuten tunnettu mineraali (ääripäinä talkki ja timantti, kovuudet 1 ja 10). Suuremman Mohsin kovuuden omaava mineraali naarmuttaa aina pienemmän kovuuden mineraalia.

Graniitin päämineraaleja ovat punertavat tai valkoiset maasälvät sekä läpikuultava tai harmaa kvartsi. Mohsin kovuusasteikolla nämä mineraalit ovat kovuuksien 6 ja 7 tyyppimineraaleja ja ne ovat oikeastaan kovimpia kuoren kivissä hyvin yleisesti

esiintyviä mineraaleja. Kalkkikiven päämineraalit sitä vastoin ovat karbonaatteja, jotka löytyvät Mohsin kovuusasteikolta 3 ja 4. Ne ovat siis hammaskiillettä muodostavaa apatiittia (kovuus 5) pehmeämpiä mineraaleja. Pehmeytensä vuoksi kalkkikivikalliot kiillottuvat paljon nopeammin kuin vastaavanlaisen kulutuksen kohteena olevat graniittikalliot. Siksi onkin erittäin tärkeää putsata kengänpohjat irtoineksesta ennen kalkkikivellä kiipeämistä.

Perinteisen kiipeilyn varmistusvälineissä yleisesti käytettävien metalliseosten Mohsin kovuus on luokkaa 5–7 ja niiden käyttöä kalkkikivellä on siksi hyvä välttää. Pitkään jatkuva naarmutus suurentaa salakavalasti kalkkikiven rakoja ja kiipeilijä voi yllättäen huomata, että ennen rakoihin hyvin istuneet kiilat eivät enää tuokaan minkäänlaista turvaa.

Mohsin kovuusasteikko verrattuna mineraalien absoluuttiseen kovuuteen ja muutamiin artikkelissa mainittujen kivilajien päämineraalien sekä materiaalien Mohsin kovuuksia.

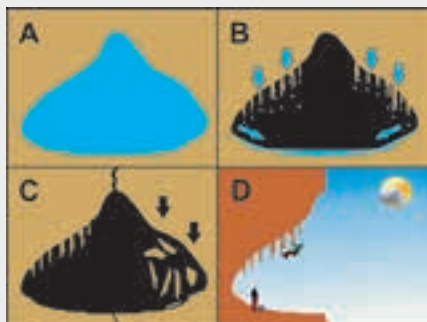
2. KEMIALLISEN RAPAUTUMISEN KESTÄVYYYS

Suomen maisema on tunnettu tuhansia vuosia paljaina olleista graniittikallioistaan. Maasälpä kestää kemiallista eroosiota verrattain hyvin ja kvartsi on käytännössä reagoimaton sateen tai pohjaveden syövytysvaikutuksille. Siksi graniitti pitää varsin hyvin muotonsa ja graniittikallioiden otteet koostuvat lähinnä mekaanisten halkeamien ja siirrosten muodostamista raoista ja listoista.

Karbonaattimineraalit sitä vastoin reagoivat erittäin herkästi happamien vesiliuosten kanssa – kalsiitista kuumentamalla saatavaa ”kalkkia” käytetään yleisesti neutraloimaan happamuuden vaivaamia ympäristöjä.

Tämän ominaisuuden seurauksena kalkkikivi reagoi erittäin herkästi sateiden tai pohjavesien happamuuteen. Syöpyminen ja sitä seuraavan saostumisen seurauksena erilaisissa lämpötila- ja happamuusolosuhteissa syntyy onkaloita, monimuotoisia tufamuodostelmia ja tippukiviluolia. Tippukivet syntyvät vuosituhsien kuluessa syöpyneen karbonaattiatteen saostuessa luolan katosta tippuvista vesipisarista. Veden virratessa luolan pohjalla ja seinämiä pitkin voi saostua hyvin sileäpintaisia virtauskiviä (engl. flowstones) tai verhomaisia/evämäisiä rakenteita (engl. draperies). Tällaisten luolien romahtaessa ovat syntyneet eräät tunnetuimmista kiipeilypaikoista, esim. Kalymnoksen Grande Grotta (Kuva 2).

Myös epätavallisen terävät kalkkikivikalit ovat usein syöpyneen seurausta. Sade- pisarat ja niiden jälkeensä jättämät lätäköt syövyttävät kalkkikivipinnoille hitaasti kasvavia kuppimaisia onkaloita, joiden reunat voivat olla veitsenteräviä. Tällaiset niin sanotut ”cheese grater” -kalit ovatkin

Tippukiviluolan synty: A) Hapan pohjavesi syövyttää kalkkikiveen suuren onkalon. B) Pohjaveden pinta laskee (tai kalkkikivikalio kohoaa) ja onkalo täyttyy ilmalla. Yläpuolisen kalkkikivimassan läpi tiheä sadevesi alkaa muodostaa tippukiviä (stalaktiitteja) onkalon kattoon. Onkalon pohjalla virtaava vesi muodostaa sileäpintaisia flowstone-kerrostumia. Jos virtaavaa vettä ei olisi, luolan pohjalle muodostuisi stalagmiitteja. C) Kallio kohoaa edelleen ja onkalon toinen puoli romahtaa. D) Grande Grotta.

usein positiivisen kulman omaavia, koska sade- pisarat harvoin osuvat vertikaaleille tai negatiivisille pinnoille. Suositellenkin kaikille kalkkikiven parhaista puolista nauttimaan haluaville tiukkoja hankkintreenejä.

3. RAEKOKO

Yksi magmakivilajien mineraalien raekoon keskeisesti vaikuttavat tekijä on aika. Kuten todettua, graniitti syntyy hiljalleen kiteytymällä syvällä maankuoressa. Mitä pitempään kivellä on aikaa kiteytyä, sitä varmemmin alkuaineet löytävät oikean paikkansa ja sitä suuremmiksi mineraalitekiteet kasvavat. Graniitin raekoon vastakohdaksi voi pitää vaikka basalttia, joka jäähtyy maanpinnalle purkauduttuaan hyvin nopeasti, ja jossa eri mineraaleja ei usein siksi erota mikroskooppilakaan. Graniitin suuret ja kovet maasälpä- ja kvartsikiteet ovat kidepinnoiltaan liukkaista ja -särmitään teräviä. Siksi graniitin sormiystävällisyys korreloi yleensä negatiivisesti sen raekoon kanssa.

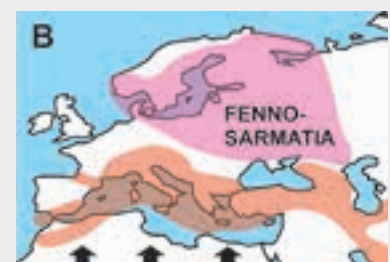
Saostumalla syntyneet kalkkikivet kiteytyvät yleensä yksi mikroskooppisen ohut mineraalikerros kerrallaan (esim. tippukiven saostuminen vesipisarasta) ja siksi ne ovat hyvin hienorakeisia. Yksittäisiä kiteitä on mahdotonta tuntea sormenpäällään – joskus jopa toivoisi, että liukkaimmilla kalkkikivikalioilla olisi vähän karkearakeisempia ja ”hiekkakivimäisemmän” kitkan omaavia osioita.

Miksi Suomessa ei ole kalkkikiviä?

Suomen kallioperä koostuu miltei kokonaan kivilajeista, jotka ovat yli 1,5 miljardia vuotta vanhoja ja ovat useimmiten läpikäyneet useita muodonmuutosvaiheita. Näiden kivien joukkoon kuuluu myös kalkkikivistä metamorfoituneita eli uudelleen kiteytyneitä marmorisiintymiä, mutta huonon kulutuskestävyytensä vuoksi edellinen jääkausivaihe kulutti ne ympäröivää graniittista kallioperää syvemmälle, eikä muutamia metrejä korkeampia marmorikalioita tunneta Suomesta. Marmorin raekoko on myös yleensä huomattavasti suurempi kuin alkuperäisen kalkkikiven ja marmori voikin olla olemukseltaan ikävän terävsärmäistä ja helposti lohkeilevaa. Iki- vanhaan kotimaiseen marmoriin voi käydä tutustumassa mm. Lohjan Tytyrin kaivoksen ympäristössä ja sen yhteyteen perustetussa kaivosmuseossa.

Välimeren alue sitä vastoin on Suomen kallioperään verrattuna varsin ”nuorta” (korkeintaan muutama sata miljoonaa vuotta vanhaa). Se on syntynyt pikku hiljaa muinaisen Tethys-valtameren kurouduttua umpeen Afrikan mannerlaatan työntyessä Euroasian mannerlaattaa vasten (Kuva 3). Tässä ryttäkässä ovat syntyneet mm. Alpit ja Italian tulivuoret. Muinaisen Tethys-meren pohjaa, mukaan lukien sinne muodostuneita kalkkikiviä, on Afrikan törmäysvai- kutuksen vuoksi kohonnut merenpinnan yläpuolelle erillisinä siirroslohkoina. Näitä lohkoja on paljastuneena niin Välimeren saaristossa (esim. Mallorca ja Kreikan saaristo) kuin sisämaassakin (esim. Ranskan Céüse ja Espanjan El Chorro).

Jos kalkkikivifanaatikkoja yhtään lohduttaa, niin Välimeren alueen kalkkikivikalioita ei olisi olemassa ilman kotimaisia graniittejamme. Jälkeen mainitut kuuluvat Fennosarmatian peruskalliokratoniiin, joka on Euroopan geologinen ydin – piti- hän Afrikalla olla tarpeeksi jäykkä vastus, jonka kylkeen ryyppytää merenpohjaa ja kalkkikiviä kiipeilijöiden nautittavaksi.

Suurimpien mannerlaattojen rekonstruktio n. 200 miljoonaa vuotta sitten. B) Fennosarmatian muinaisen peruskalliokratonin (violetti) ja Alpiinisessa vuorijonomuodostuksessa syntyneiden ja Tethys-meren pohjakerrostuksia sisältävien kalliolohkojen (punertava) summit- taiset esiintymisalueet.

FT Jussi Heinonen
geologi, akatemiaturkija
Geotieteiden ja maantieteen laitos
Helsingin yliopisto
jussi.s.heinonen@helsinki.fi

Saku Korosuo on Ruotsin kautta Itävaltaan karannut kiipeilypakolainen. Mies uskoo halkeamien pulttittomuuteen ja seisomalähtöihin. Saku viihtyy parhaiten pitkillä reiteillä, ja mieluiten vielä yksin, jolloin kukaan ei ole näkemässä jatkoista vetämistä. Mies on kiipeilyn sekatyöläinen ja tällä hetkellä suuri osa ajasta kuluu näppiksen takana kirja-projektin parissa. Vapaa-aikanaan Saku etsii pehmeitä greidejä ja halpaa vehnäolutta.

Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

Sakun
palat

Vesiputousselfie, Saku Korosuo

Pakkanen on jatkunut jo viikkokausia ja saan tarpeekseni odottelusta. Huomenna mennään, kiinnosti tai ei. Vaimoa ei kiinnosta ja saan pariakseni amerikkalaisen tutkijan. Ohjelmassa on Krampen Eisgully, viisi köydenpituutta helpoa jääkiipeilyä.

Automatkalla tutkija yrittää saada hakkujaan kasaan. Jostain syystä hän säilyttää niitä palasina. Edelliskerrasta on kuulemma aikaa. Uskon, kyseisiä hakkuja tuskin on tällä vuosituhanella valmistettu.

"En viitsinyt viilata noita teräviksi, jos vaikka tylsilläkin pärjäisi." Ymmärrän hyvin, uusia teriä tuskin enää saa.

Auto parkkiin, reput selkään ja sauvakävely alkaa. Kymmenen minuutin lähestyminen jääputoukselle tuntuu ikuisuudelta. Viimeksi jääputouksen tilalla oli vesiputous, mutta oletan kuukauden pakkasjakson hoitaneen putouksen kuntoon. Lämpötila on tosin yllättäen taas plussan puolella, mutta maassa on lunta, mikä sekini tuntuu itävaltalaisittain eksoottiselta.

Saavumme viimein putouksen juurelle. Se näyttää samalta vesiputoukselta kuin viimeksikin. Tämän molemmilla puolilla on hieman jäätä: se on ikään kuin munan kuori, jonka keskeltä vesi suihkuu ulos. Normaalisti tässä vaiheessa kuuluisi vaimon ääni. *"No niin, Laxenburgin jätskibaari on varmaan jo auki."* Tällä kertaa takanani seisoo kuitenkin amerikkalainen tutkija. *"Aika pehmeältä näyttää, ei varmaan tarvi hakkuja teroittaa."*

En vielä tiedä, miksi kumpikaan meistä piti putouksen kiipeämistä millään tavalla järkevänä ideana. Itse mahdollisesti kyllästyin odottamiseen ja tutkijan vaimo taas on

viimeisillään raskaana. Ehkä mies koki, että nyt on viimeinen kerta kun pääsee kiipeämään. Oli syy mikä tahansa, järjen ääni jäi tällä kertaa kotiin ja hetken päästä oltiinkin jo kamoja räkkäämässä. 12 jääruuvia, pari camua, pari hakaa ja yksi slingi. No ruuvit ainakin riittää. Maastakin näkee, että ensimmäiseen 20 metriin ei saa yhtään ruuvia.

Putoksella kiipeily itsessään on hienoa. Tarpeeksi helppoa, ettei kädet pumpppaa, mutta tarpeeksi jyrkkää, että tuntuu kiipeilyltä. Kymmenen metrin jälkeen laitan slingin kuolleen puun ympärille. Kiipeily on kyllä hassu laji. Kun köysi on klipattu johonkin, oli se kuinka huono "jokin" tahansa, niin ylöspäin jatkaminen tuntuu heti hyvältä idealta.

Jääkuori kumisee hakkujen alla, ja yritän lyödä mahdollisimman kevyesti. Nousen ylemmäs ja mietin, että juuri näin kiipeilijät kuolevat. Idiootit lähtevät reiteille, joita ei pitäisi kiivetä. On helppo lukea onnettomuusraportteja ja todeta, etteivät olosuhteet olleet kohdillaan. Paljon vaikeampi on kääntyä pois, kun melkein voisi kiivetä. Eikä mitenkään "melkein voisi", koko ajanhan tässä painetaan eteenpäin. Lyön hakun ylemmäs, se menee kuoresta läpi. Yritän nostaa jalat ylös painottamatta hakkua. Näin kiipeilijät kuolevat. Otan selfien.

Kuollut puu -varmistukseni on jo niin alhaalla, että osuisin maahan ennen kuin se edes teoriassa pysäyttäisi mitään. Jääputous kapenee ja jääkuori umpeutuu. Seuraavaksi pitäisi nousta sen päälle niin, että vesimassat kulkevat suoraan ohuen kuoren alla. Hakkaan kuoren rikki sivummalta. Jääkerros on viisi senttiä paksu eikä ole oikeastaan kiinni missään, kunhan makaa vesiputouksen päällä.

Vasta tässä vaiheessa tajuan tulevan ongelman. Seuraavaksi pitäisi nimittäin rakentaa ankkuri. Jääruuveilla, viiden sentin jääkuoreen. **Aki Rautava** sanoi joskus, että kun osaa kiivetä, voi hoitaa itsestä paljon parempaan kuseen kuin aloittelijat, jotka sentään tajuavat pakittaa ennen kuin on liian vaarallista. Viisaita sanoja, vaikka tosin tällä kertaa taidoilla ei ole tämän urpoilun kanssa mitään tekemistä.

Kiipeän reitin alas, enimmäkseen nolona siitä, että ylipäättään tuli lähde. Mutta takaisin kääntyminen ei ole helppoa, emmekä ole ainoat, jotka ovat väärään aikaan liikkeellä. Seuraavana päivänä Facebook täyttyy suruviesteistä. Tuttu kiipeilijä viereisestä kylästä on kuollut jääkiipeilyonnettomuudessa. 30 metrin pilari oli murtunut, ja siihen kiinnitetyt ruuvit olivat vetäneet hänet irti seinästä. Samalla viikolla kuusi muutakin kiipeilijää on kuollut Alpeilla vastaavissa olosuhteissa, jääputousten romahdettua lämpimällä kelillä. Joka onnettomuudesta voisi sanoa, etteivät olosuhteet olleet kohdillaan. Mutta pois kääntyminen ei ole helppoa.

KOROSUO.COM

SKIL SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2016

pj. Henna Mäkinen, jäsenet Sampsa Jyrkynen, Otto Lahti, Arttu Eloranta, Oskari Sneck, Hanna Hesse, Sofia Ikinneva Maarit Vähä-Piikkiö, Paavo Hahtola

SKIL JÄSENSEURAT

BK CLIMBERS ry. HELSINKI
CLIMBING CLUB ry. PORI
CLUB ALPIN SAVONLINNA ry.
HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
HELSINGIN NMKY ry.
HIGH SPORT VAASA ry.
HIRVENSALMEN URHEILIJAT ry. (kiipeilyjaos)
HYVINKÄÄN KIIPEILYSEURA RY. HYVIN-KÄÄ
HÄMEENLINNAN KIIPEILYSEURA ry.
JYVÄSKYLÄN KIIPEILYSEURA ry.
KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
KIIPEILYSEURA ORANKI ry, HELSINKI
KIIPEILYKERHO KIILA ry, KOUVOLA
KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
KIIPEILYN VUOKSI ry, IMATRA
KIIPEILYURHEILIJAT ry. HELSINKI
KIRKKONUMMEN SEUDUN KIIPEILIJÄT ry. KIRKKONUMMI
KLONDYKE WALL ry. KERAVA
KOILLISMAAN KIIPEILYSEURA ry. KUU-SAMO
KOTKAN KIIPEILYSEURA ry.
KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.
LOUNAI-SUOMEN KIIPEILYKERHO

KRUXI ry. TURKU
LIMINGAN NIITOMIEHET ry.
KIIPEILYJAOSTO LIMINKA - uusi jäsenseura
MOSA CLIMBERS ry.
HELSINKI - uusi jäsenseura
MURIKKA RY., SEINÄJOKI
OULUN CAVE RY.
OULUN KIIPEILYSEURA 91. RY.
PROJEKTI RY. JYVÄSKYLÄ
RIIHIMÄEN KIIPEILIJÄT RY. RIIHIMÄKI
ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
SKEY ry. HELSINKI
SLÄBI ry. RUOTSINPYHTÄÄ
SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
TAPANILAN ERÄ ry KIIPEILYJAOSTO
HELSINKI
TEAM PANIC ry, PORVOO
TORNIOAVAT ry. TORNIO
TURUN NMKY ry.

Onnitelut uusille seuroille!

Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot löytyvät SKIL www-sivuilla.

SKIL ry:n postiosoite:

Suomen Kiipeilyliitto ry.
Erätie 3
00730 HELSINKI

Toiminnanjohtaja, Kiipeily-lehden päätoimittaja, KTO –kurssivastaava:

Jari Koski
jari.koski@climbing.fi
p. 040-586 8123

KTO-kurssia ja Kiipeily-lehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle, mieluiten sähköpostilla.

Tiedottaja ja viestintäsuunnittelija:

Inka Gysin

tiedotus@climbing.fi

Seurat voivat olla yhteydessä Inkaan, kun tarvetta seuran viestinnän suunnitteluun.

Liiton toimisto VALO-Lajipalvelut on lajiliitton yhteydessä, josta saa yleistä tietoa liiton toiminnasta sekä apua Sporttirikisteri- ja lisenssiasioissa.

Puh. (09) 3481 2005

Email: lajipalvelut@valo.fi, Fax: (09) 3481 2602

Käyntiosoite: VALO-talo 7. krs, Radiokatu 20 00240 Helsinki

Postiosoite: Lajipalvelut, Suomen Kiipeilyliitto ry. FIN-00093 VALO

Lisätietoja VALO-Lajipalvelut-toimistosta: http://www.sl.u.fi/jasenjarjestoille/lajipalvelut_pienlajiliitoille/

Valo on Valtakunnallinen liikunta- ja urheilun organisaatio ry toimii suomalaisen liikunnan ja urheilun yhdistävänä voimana. Visiona on "Olemme maailman liikkuvien urheilukansa – 2020".

SKIL JULKAISUJEN MYNTI

SLU Sporttikaupasta, vain tilauslomakkeella. Linkki löytyy SKIL ry:n www-sivuilta: climbing.fi > julkaisut > hinnat ja tilaukset

SEURAAVA KIIPEILYLEHTI

Kiipeilylehden seuraava numero ilmestyy loka-marraskuussa 2017, lehden aineistopäivä on 10.9.2017

KOVA KOULUTUSVALIOKUNTA

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKURSSIT

2017 kevät

4.-5.3. KTO 1, Kokkola
11.-12.3. KTO 1, Helsinki
18.3. KTO-koe, Helsinki
25.-26.3. KTO 2, Helsinki
1.-2.4. Jääkiipeilyohjaaja JKO (KKK1-jäämoduuli), Korouoma.
1.-2.4. KTO 3 (korkeaharjoiteta-ohjaaja), Virrat
8.-9.4. KO 1, Helsinki
8.-9.4. KTO 1, Helsinki
8.-9.4. KTO 1, Tampere
22.-23.4. KTO 2, Helsinki
27.-28.4. KTO 2, Nurmes
29.-30.4. KTO 2, Tampere
KTO-koe Joensuu, toukokuun aikana. Päivä lisätään www.kalenteriin.
6.5 KO-koe ja -päivitys, Havukallio, Hollola

12.5. KTO-koe, Rovaniemi
23.-24.5. KTO 1, Rovaniemi
27.5. KTO-koe, Helsinki
27.-28.5. KKK 2, Olhava.
1.-2.6. KTO 2, Rovaniemi
kesä-heinäkuussa KKK3, Dolomiitit, Italia
18.-20.8. KKK-koe, Olhava.
2.-3.9. KTO 1, Helsinki
9.9. KTO-koe, Helsinki
16.-17.9. KTO 2, Helsinki
18.11. KTO-koe Helsinki

Joensuu, Kuopio ja Mikkeli KTO-kurssit: info ja kyselyt Pasi Penttiselältä, pasi.penttinen@kaski.info

HUOM! KO/SCI 2-kurssi on kaksipäiväinen ja erillinen koe yksipäiväinen.

Päivämääriin voi tulla lisäyksiä ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL ry:n kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Tarvittaessa voi myös kysyä yksityiskursseja esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

KTO-kurssien hinnat 2017:

KTO moduuli 1: 155 €

KTO moduuli 2: 155 €

KTO-koe: 100 €

KTO-kortin päivitys: 80 €

KTO 3: 175 €

KTO-3 päivitys: 100 €

Kaikki ajankohtaiset kurssihinnat löytyvät SKIL ry:n [www-sivuston](http://www.sivuston) kurssihinnastosta.

Kurssipaikat:

KTO-kurssit Helsinki; Helsingin Kiipeilykeskuksessa www.kiipeilykeskus.com

KTO 3: pääsääntöisesti Virrat nuorisokeskus Marttinen <http://www.marttinen.fi/>

HYVÄ TIENKÄYTTÄJÄ,

olemme lähikalliolla harrastamassa kiipeilyä,
emmekä halua häiritä tienkäyttöä.
Mikäli automme on kuitenkin tielläsi,
soitathan ystävällisesti alla olevaan numeroon:

KIITOS!

KTO Joensuu; Pohjois-karjalan Opisto Niitty-
lahti ja koulutuskallio Vuorivaara

KTO Rovaniemi; liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, lisätietoa myös www.santasport.com

KTO Peräpohjolan opisto, Tornio, <http://www.ppopisto.fi/etusivu>

KTO ja KTO 3 Basecamp Oulanka <http://www.basecampoulanka.fi/>

KTO 3-, SCI (KO)- sekä KKK- kursseille ja kaikkiin kokeisiin ilmoittautuminen on tehtävä vähintään 2 viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikkei saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kursseille ja kokeisiin :

KTO Helsinki: Jari Koski

jari.koski@climbing.fi

KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen

oula-matti.peltonen@roiakk.fi

KTO Tampere ja KTO 3: Kimmo Peltonen

kt.peltonen@gmail.com

KTO Joensuu ja Mikkeli: Pasi Penttinen,

pasi.penttinen@kaski.info

KTO Peräpohjolan opisto, Tornio,

koulutus@ppopisto.fi

SCI (KO): Jaakko Lehto jvlehto@iki.fi

KKK: Tuomo Pesonen

tuomo.pesonen1@gmail.com

KO - ja KKK -kursseille Ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: koulutus@climbing.fi

HUOM!

Jos sinulla on sairauksia jotka voivat vaikuttaa ohjaajakurssin läpikäymiseen (esimerkiksi diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet raskaana niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

KTO-KLUBIN JÄSENILLE

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan

liittymisestä eli KTO-kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta.

Tänä aikana saat Kiipeily-lehden kaksi kertaa vuodessa kotiisi.

Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti, mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL ry:n toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

NUORISOVALIOKUNTA

Kansallinen junnuleiri 2017 järjestetään 17.5-21.5.2017 Ahvenanmaalla. Facebookissa ryhmä: Nuorisokiipeilyleiri 2017 - Ahvenanmaa

Pohjoismainen junnuleiri 2017 järjestetään Islannissa 25.-27.2017. Facebookissa ryhmä: NYC 2017 Suomi

Junnuohjaajaseminaari järjestetään Tamperella. Facebookissa tapahtuma: Junioriohjaaja seminaari 2017

Junnuohjaajakoulutus järjestetään kerran vuodessa tai kysynnän mukaan. Alkuvuodesta 2017 koulutus järjestettiin Helsingissä.

"Junioriohjaajan opas kiipeilyseuroille" (Kaisa Härkönen) –opasta voi tilata VALO lajipalvelutoimistosta: lajipalvelut@valo.fi

Lisää infoa Nuorisovaliokunnan toiminnasta löydät nettisivuilta: www.climbing.fi.

Nuorisoasioissa tai junnuohjaajakoulutuksiin ja leireihin liittyen voit ottaa yhteyttä valiokunnan puheenjohtajaan: Markku Moilanen, moilanen.markku@hotmail.com

KIVA KILPAILUVALIOKUNTA

Kilpailuvaliokunnan kokoonpano:

Nora Isomäki: puheenjohtaja

nora.isomaki@gmail.com

Oskari Sneck: kilpailut ja tuomarointi

Enni Bertling: jääkiipeily
Santeri Turkulainen: juniorit

Kaisa Rajala on Suomen päätuomari

SM ja PM kilpailut 2017:

- 6.-7.5.2017 PM-boulder, juniorit,
Göteborg Ruotsi

- 30.9.2017 SM-boulder, aikuiset ja juniorit, Boulderkeskus Isatis

- loka-/marraskuu 2017 PM-boulder, aikuiset, Norja

- marraskuu 2017 PM- ja SM-lead, aikuiset ja junnut, Helsingin Kiipeilykeskus

Kilpailuja koordinoi KIVA.

Lisätietoja: Kilpailuvaliokunta, kilpailu@climbing.fi

Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse osoitteella: kilpailu@climbing.fi

HUOM!!

Kilpailuvaliokunnan Internet-sivuilta löytyy valikko "Kilpailun järjestäjän opas", josta löytyy hyödyllistä tietoa ja ohjeita kiipeilykilpailun järjestämiseen.

Käy katsomassa kilpailuvaliokunnan sivuja osoitteessa: www.climbing.fi kohdassa Kilpailu.

SKIL TUKI SEURATOIMINNAN KEHITTÄMISEEN

SKIL jäsenseurat voivat hakea tukea kiipeily- ja seuratoiminnan aloittamiseen ja kehittämiseen. Tukianomukset käsitellään hallituksen toimesta hyväksytyin budjetin puitteissa.

HUOM!

Viime aikaisista access-ongelmista valtaosa johtuu huonosta pysäköintikulttuurista. Väärä pysäköinti aiheuttaa helposti kallion kiipeilyluvan menettämisen. Toimi vastuuntuntoisesti näissä asioissa, äläkä pelkää pidempää lähestymismarssia; vaikka et pääse autolla kallion alle tai kiven viereen, kävely toimii hyvänä lämmittelynä kiipeilyyn. Ulkomailla lähestyminen kiipeilykalliolle voi kestää usein tunteja.

Tämän sivun toisella puolella on lappu, jonka voit leikata talteen ja tarvittaessa laminoida tai päällystää muovilla.

- Kun menet ulos kiipeämään, ota selvää oikeasta pysäköinnistä. Tämä lappu ei anna sinulle lupaa pysäköidä minne vain haluat.
- Kun kohtaat paikallisia ihmisiä, ole kohtelias ja ymmärtäväinen. Ongelmatilanteissa ota yhteys paikalliseen kiipeilykerhon access-vastaavaan ja kerro havaitusta ongelmasta.
- kun olet menossa ulos kiipeämään, etkä ole varma oikeasta auton pysäköintipaikasta, jätä lappu auton sisään ulospäin näkyville
- jos ohjeistettu pysäköinti on tiedossa, ei lappua kannata käyttää
- kannattaa käyttää sekä köysi-, jää- että boulderkiipeilyssä

Tuki voi olla joko työtä ja neuvontaa tai rahallista tukea.

Hakuperusteet:

Ainoastaan SKIL jäsenseurojen haettavaksi ensisijaisesti pienien paikkakuntien seurojen tukemiseen ja seuduilla missä ei ole paljoa kiipeilytoimintaa

Esimerkkejä hankkeista:

- junnuitoiminnan aloittaminen
- seuran olosuhteiden kehittäminen (seuran bouldertila ym.)
- kiipeilykilpailun järjestäminen
- muun tapahtuman järjestäminen
- seuratoiminnan kehittäminen

Kiipeilykallioiden kehittämiseen ja ylläpitoon on haettavissa uutta access-tukea, tästä info tiedotteen lopussa.

Hakemuksessa tulee näkyä:

- avustuksen käyttötarkoitus ja mille ajalle haetaan
- vastuuhenkilö
- talousarvio
- haettava summa
- seuran ja paikkakunnan olosuhteet kiipeilyn kannalta

Hakupäivät 31.3. ja 29.9.

Hyväksytty tuki maksetaan tositteita vastaan jälkikäteen, Vapamuotoinen hakemus lähetetään mail-osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi SKIL ry:n hallitus päättää avustuksen jakamisesta.

ACCESS

On kokeneen kiipeilijän velvollisuus opastaa uusia harrastajia ”pelisäännöissä”. Huono

tai ajattelematon käytös kallioilla leimaa samalla kaikki kiipeilijät, eikä meillä ole varaa menettää yhtäkään harvoista harrastuspai-koistamme kieltojen takia.

Tässä tärkeimmät ohjeet kiipeilykallioilla ja bouldereilla (sekä talvella myös jääkiipeilypaikoilla) liikuttaessa:

- autojen pysäköinti vain niille osoitetuissa paikoissa ja lähiasukkaiden kulkemista estämättä. Pysäköinti ei saa estää työkonoiden ajoa pelloille tms.
- yksityistien tilapäinen ja satunnainen käyttö on sallittua, paitsi jos on virallinen (omatekemä pahvinen ei kelpaa) ajokielto-merkki. Oikeaa ajokieltoa pitää noudattaa.
- ystävällinen ja kohtelias käytös kiipeilypaikan lähiasukkaita ja muita luonnossa liikkuvia kohtaan on itsestäänselvyys.
- ollaan metelöimättä kallioilla ja viedään omat roskat pois.

Uutta kiipeilykalliota tai bouldereita suunniteltaessa:

Ennen kuin aloitat kiipeilytoiminnan kallioilla, ota ensimmäiseksi yhteyttä paikalliseen kiipeilyseuraan. Sieltä saat tietoa mahdollisista sopimuksista maanomistajan kanssa, kiipeilykielloista ja rajoituksista. Paikallisella jäsenseudella on mahdollisuus käyttää SKIL ry:n resursseja porahakojen asennuksessa.

- ennen reitintekoa selvitetään aina maanomistaja ja kysytään häneltä luvat sekä pysäköinti, kulku kalliolle ym. Myös näkö/kuuloetäisyydellä asuivilta pitää pyytää lupa, vaikkei olisikaan maanomistaja.
- Paikallinen kiipeilyseura saa SKIL Access-ryhmältä tukea kiipeilytoiminnan aloittamiseen: access@climbing.fi
- myös uusissa boulderpaikoissa kannattaa aina ottaa ensin yhteys maanomistajaan, yleensä tällöin hommat sujuu hyvin ja saa

kiipeillä. Jos ei maanomistajalle ole ilmoitettu mitään ja paikan suosio kasvaa aiheuttaen mahdollisia ongelmia, saattaa olla liian myöhäistä enää toimia kiipeilypaikan säilyttämiseksi

- paikallisesta ympäristökeskuksesta saa tietää, että onko kallioilla/kivillä suojeltavia kasveja

Jokamiehen oikeuksien nojalla luonnossa saa toisen maalla liikkuva lihasvoimalla aiheuttamatta vähäistä suurempaa haittaa. Tämä perustuu rikoslain hallinnanloukkauks-säädökseen. Maanomistajalle ja lähiasukkaille ei saa tuottaa häiriötä eikä luonnolle saa aiheuttaa vahinkoa. Esimerkiksi pulttitukseen tarvitaan aina maanomistajan lupa.

HUOM: Linkki Ympäristöministeriön julkaisuun "Jokamiehen oikeudet ja toimiminen toisen alueella" löytyy SKIL ry:n [www.sivuilla: Access](http://www.sivuilla:Access) > Jokamiehen oikeudet

Kiipeily osassa 1, sivu 71
Julkaisu on nyt käännetty myös englanniksi.

Voimassa olevat kiipeilykiellot:

Klöverberget, Siuntio
Vanjärvi, Vihti
Ispoinen, Turku
Falkberget "Immersby", Sipoo
Kakarsbergetin pohjoinen parkkis ei käytössä tällä hetkellä. Käytä eteläistä pysäköintiä ja reittiä kalliolle.
Kuopion alueelle Rajavuoren kallioilla kiipeilykielto

Siuntion Falkberget: jätä auto kauas kalliosta sellaiseen paikkaan, jossa se ei estä mitään liikennettä ja josta kenellekään ei tulisi mieleenkään valittaa.

Kirkkonummen Grottaberget: kiipeilykielletty viikonloppusin (pe-su) ja kokonai-

suudessaan kesä–elokuun aikana. Muina aikoina tärkeää noudattaa pysäköintiohjeita (SKIL Access Facebook-sivuilla ja 27crag.com-sivustolla).

Ajantasalla olevat access-ohjeet, tiedotteita ja lisätietoa kiipeilykielloista löytyy SKIL ry:n www-sivuilta Access-osiosta ja nykyisin uudet tiedotteet SKIL Access Facebook-sivustolla.

UUTTA! ACCESS-TUKI SEUROILLE

SKIL ry:n jäsenesurat voivat anoa liitolta avustusta erilaisiin seuran kehittämistarpeisiin. Uutena erillisenä avustuksena on kallio-avustus. Tätä seura voi hakea seuran isännöimän kiipeilykallion/alueen käytön parantamiseen, ja ongelmien ehkäisemiseksi. Maksimiumma on 1000€/seura vuodessa.

Esimerkkeinä kallion pysäköintipaikan rakennus tai laajennus, infokylttien teko ja pystytys, kallion edustan raivaus, lähestymisreittien teko ym. Huom! Nämä toimenpiteet aina vain maanomistajan ja lähiasukkaiden kanssa yhteistyössä.

Kuka voi hakea:

Seuran pitää olla SKIL jäsenesura vain seura voi hakea, ei yksittäinen jäsen. Seuralla pitää olla nimetty access-vastaava.

Haun ehdot:

- kestävä ja pitkäaikainen ratkaisu ”ongelmaan”
- vakiintuneet kiipeilykalliot/alueet etusijalla
- kalliot, joilla suuri kiipeilyarvo etusijalla
- avustuksen tulee vaikuttaa isoon määrään harrastajia
- avustus on kertaluonteinen, ei jatkuvaan tukeen

Hakemuksen pitää sisältää:

- käyttötarkoitus
- toteutuneen hankkeen vaikutukset
- haettava summa ja erittely kuluista
- taustaa eli miten ongelma on syntynyt ja miten hanke ratkaisee sen
- selvitys, miten toimenpiteet, joihin avustusta haetaan, estävät/ratkaisevat access-ongelman
- päivämäärä, milloin ongelma on ratkaistu
- yhteys /vastuuhenkilö
- HUOM! Jos ongelmaa, jonka ratkaisemiseen avustus on myönnetty, ei tähän ajan kohtaan mennessä ole ratkaistu, voidaan avustussumma vaatia palautettavaksi

Hakupäivät 31.3. ja 29.9.

Hyväksytty tuki maksetaan tositteita vastaan jälkikäteen.

Vapaamuotoinen hakemus lähetetään osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi.

SKIL ry:n hallitus päättää kokouksessaan avustuksen jakamisesta.

Makak otteet
Makak treenipalkit

Rock Empire Shogun
- edullinen yleistossu
- seinälle ja kalliolle
54,00

Rock Empire
Streak valjaat 44,00
Valjassetti 59,00

12,50

12,00

Rock Empire mankasetti 16,00

Kiipeilyköydet Rock Empire
Tango 9,8mm x 60m Std 99,90
Tango 9,8mm x 60m DRY 119,90

kaksiakseliset camut
Rock Empire Axel
46,00/kpl

CAMP X-Dream
199,00

CAMP Matik 79,00
R.E. Tandem 59,00

Kypärät
alk. 54,00

Kerhovaljaat
Speedy 35,00

Camp iso kasi korvilla 26,00
Rock Empire Ascender 49,00

Rock Empire
Slight valjaat 59,50
Valjassetti 74,00

Köysipussi
Zora 25L
19,90

Jäähakku Chakan 69,00, jääraudat Machki 89,00

Rock Empire Spectrum, musta
- kiipeilyyn, työ- ja pelastuskäyttöön
-tukevat ohjaajanvaljaat 79,00

ROCK EMPIRE, CAMP, PETZL, BEAL

Yli 15 euron toimitukset ilman postikuluja

MOUNTAIN SHOP 050- 5017157

Hämeentie 40, 00500 Helsinki

www.mountainshop.fi

PUODISTA NYT OCUN 2017 UUTUUDET

OCUNin 2017 vaateuutuudet ovat saapuneet!
mm. Bamboo t-paidat naisille ja miehille useissa väreissä, naisille
Pantera -housut, miehille kaksi uutta housumallia Jaws ja Drago.
Jaws löytyy myös 3/4 lahkeella, tule löytämään omasi!

Helsingin Kiipeilykeskus Erätie 3, 00730 Helsinki
p. 050 - 554 2218 www.kiipeilykeskus.com

METEOR

Istuva, kevyt ja viileä,
täydellinen kiipeilykumppani.

Photo © www.kalice.fr

Kevyt ja hyvin ilmastoitu METEOR-kypärä on poikkeuksellisen mukava kiipeilykumppani. Kypärässä on nopea ja yksinkertainen säätömekanismi. METEOR-kypärä on saatavissa kahdessa koossa ja se sopii kaikkiin päihin. www.petzl.com

Access
the
inaccessible®